INSPECTOR WEXFORD # 5

RUTH RENDELL

A TETTEN ÉRT BŰN

RAKÉTA REGÉNYÚJSÁG

RUTH RENDELL

A TETTEN ÉRT BÜN

A Guilty Thing Surprised, 1970

Megjelent a:
Rakéta regényújság 1982./5

Rácz Lívia fordítása

A krimikedvelőknek nem kell bemutatni Ruth Rendellt.

A magvető albatrosz sorozatában eddig két könyve jelent meg, s ezek igazolják azt az angol véleményt, hogy ő Agatha Christie legméltóbb utóda.

Egy gyilkosság mindig érthetetlen, különösen ha semmi indíték nem volt rá. A jelek szerint Elizabeth Nightingale-t is így ölték meg. jómódban és boldog házasságban élt vidéki villájában, a személyzet szerette, haragosai nem voltak, csak barátai, s egy reggel mégis holtan találták a szépen ápolt kertben…

Mint a nyomozás apránként felderíti, Myfleet Manor idillikus világa csak látszat, lakóit elfojtott szenvedélyek feszítik; a gyilkosság családi dráma, melynek mozgatója az ösztönélet mélyében rejtőzik.

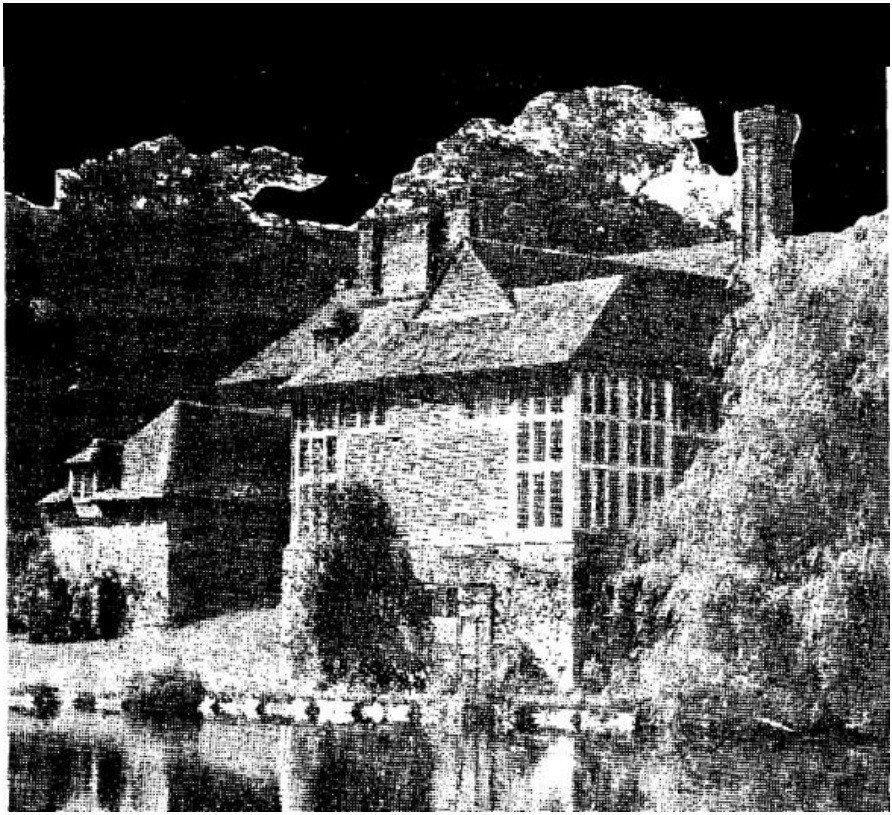

Ős-ösztönök, előttük halandó lényünk
Mint tetten ért bűn, dermedten áll s remeg.
…ó, első lángolásai
Emlékezések árnyai
Volt akkor mécsünk vagy fáklyafényünk
Most napjainkat világítja meg

William Wordsworth

1.

Amikor Quentin Nightingale reggelenként otthonából Londonba indult, a felesége még aludni szokott. Reggelijét a házvezetőnő szolgálta fel, ő nyitotta ki neki a bejárati ajtót, s adta kezébe a kalapját meg az esernyőjét, még Katje, a nyelvtanulás céljából náluk tartózkodó félig vendég, félig háztartási alkalmazott *au pair* lány az újságját hozta. Útközben a két kertész tiszteletteljes „Jó reggelt, uram”-mal köszöntötte, és a sógorával is találkozott néha, aki a Régi Ház-beli írói menedékének senki által nem háborgatott békéjébe sietett. Csak Elizabeth hiányzott, de ha ezt Quentin rossz néven vette is, soha nem mutatta. Egy boldog ember igyekezett határozott, magabiztos léptekkel a kocsija felé.

Ezen a bizonyos kora szeptemberi reggelen is minden pontosan úgy történt, mint máskor, csak esernyőre nem volt szükség. A Myfleet Manor kertjét szép időt ígérő aranyos ködfátyol borította. Quentin lesietett a ház kapuja előtti kőlépcsőn, és a kertben megállt egy pillanatra, hogy figyelmeztesse Will Palmert: a kingsmarkhami virágkiállításra nevelt krizantémokat meg kell permeteznie egy adag növényvédő szerrel. Aztán rátért a régi kocsiszínek közt az udvarra vezető ösvényre: a Sean Lovell által frissen csillogóra törölt szélvédőjű autó az udvaron várta.

Kicsit korán volt még, ezért aztán, ahelyett hogy a kocsiba ült volna, az alacsony kőkerítéshez ballagott, és lenézett a Kingsbrook-völgybe. A látvány mindig elbűvölte. Sehol egy másik ház, csak a zöld és – ott, ahol a füvet frissen nyírták –

sápadt-arany mezők; a fűzfák közt kanyargó keskeny folyó; az alacsony, kerek dombok, amelyek mindegyikét fák gyűrűje koronázta; és balra, az út túlsó oldalán a hatalmas fenyőerdő. Dombok egész során húzódott végig, és ezen a reggelen olyan volt az áttetsző ködben, mintha sötét bársonyköpenyt dobtak volna hanyagul a tájra. Quentinnek az erdőről mindig költői hasonlatok jutottak eszébe, mert nagyon romantikusnak találta. Néha nem is erdőnek vagy bársonyköpenynek látta, hanem valamilyen fekvő állatnak, amely az alvó mezőket védi, és hatalmas, oltalmazó mancsait a sugárzó természet fölé terjeszti.

Tekintetét saját birtokára fordította, aztán a közelebb fekvő kertre, a harmattól csillogó pázsitra, és éppen azon tűnődött, hogy leszakítson-e egy szál rózsát, fehéret vagy esetleg rózsaszínűt, amikor megérintették a vállát, és megszólalt egy kimért hang:

A Természet nagy művével
Lenyűgözi a lelkemet,
Míg szemem a gyász színében
Lát emberi tetteket.

– Jó reggelt, Denys – szólt Quentin melegen. – Nem valami derűs idézet ezen a bűbájos reggelen. Wordsworth. ugye?

Denys Villiers bólintott. – Nem vagyok derűs hangulatban – felelte. – Talán mert két nap múlva kezdődik az iskolaév, és akkor aztán karácsonyig nem jutok hozzá a munkámhoz. De hoztam neked valamit. – Kinyitotta aktatáskáját, és elővett egy fényes, új, a nyomdából szemmel láthatóan frissen kikerült könyvet. – Előzetes példány. Gondoltam, örülsz majd neki.

Quentin arca felragyogott. Elolvasta a címet: *A szerelmes Wordsworth,* írta Denys Villiers. Aztán alig leplezett izgalommal nézte meg a nyomtatott ajánlást. Hangosan olvasta el: „*Sógoromnak, Quentin Nightingale-nek; az igaz barátnak és pártfogónak*". – Ó, Denys, hiszen ez csodálatos! Tisztára Southamptonnak érzem magam.

Villiers felvillantotta furcsa, ritka mosolyainak egyikét. – Ezeknek az esszéknek egyedüli ihletője Mr. Q. N. – És mintha saját gyöngesége miatt ráncolná a homlokát, hozzátette: – Remélem, hogy tetszenek majd neked. De most már dolgoznom kell, és dolgod van neked is…

– Igen. Indulnom kell. Vigyázz magadra, Denys. Alig várom, hogy hazaérjek, és belekezdhessek – koppintott a könyvre, meg veregette Villiers vállát, és elfordult. Villiers kinyitotta a Régi Ház kőkerítésébe vágott kaput, belépett az árnyékos udvarra, ahol hársfák és ciprusok nőttek, és ahová a nap sugarai soha nem hatoltak be. Quentin még mindig mosolyogva tette a könyvet maga mellé az ülésre, és elindult Londonba.

Elizabeth Nightingale egy teljes órát töltött azzal, hogy kikészítse magát a világ számára. Célja az egyszerű, fiatalos megjelenés, makulátlan frissesség, diszkrét smink s hanyagul precíz vagy precízen hanyag öltözék volt. Azt mondták róla, hogy nem látszik többnek huszonöt évesnél. – Csakhogy – mondta Elizabeth a tükörképének – nem ismertek huszonöt éves koromban! – Néha azt is hozzátette, hogy manapság kétszer annyi idejébe kerül, hogy fele olyan jól nézzen ki.

Demokrata lévén, reggeli kávéját a személyzettel együtt a konyhában fogyasztotta el. A két kertész az asztal két végén ült, Elizabeth meg Katje Doornnal szemközt. Mrs. Cantrip állva itta a kávéját, és közben parancsokat osztogatott.

– Will, ha esetleg látja Alf Tawneyt, emlékeztesse rá, hogy ma estére csirkét rendeltem, és még a délelőtt folyamán szeretném megkapni, nem pedig öt perccel úrnőnk vacsoraideje előtt. Ifjú Seaft, vegye le a könyökét az asztalról, legalább ötvenszer szóltam már magának ezért. Catcher (Mrs. Cantrip képtelen volt kiejteni Katje nevét), ha befejezte, vigye át Mr. Villiersnek a kávéját. Még azt hiheti, hogy meghaltunk. És az isten szerelmére, zárják el már azt a rádiót, egészen biztos hogy úrnőnknek semmi kedve ezt a pokoli zsivajt hallgatni.

– Á, dehogy, Mrs. Cantrip, én szeretem a pop-zenét – mondta Elizabeth.

Sean felemelte a fejét. – Csak magára kell nézni, és látja az ember, hogy nem fafejű.

– Az úrnővel nem lehet így beszélni! – botránkozott meg Mrs. Cantrip.

– Óriási bóknak veszem – jelentette ki Elizabeth.

Sean sötét arca kipirult az örömtől, gránátalmamosolyától piros ajka közt kivillant egyenletes, fehér fogsora. Munkaadója biztatásától megihletve először Mrs. Gantripre, aztán Will Palmerra pillantott. Katje vihogott, de őrá nem is hederített. – Maguk, öregek mind egyformák – mondta. – Beleragadtak a megszokottba.

– Maga meg szokja meg a kertészkedést. Ne felejtse el, hogy magából soha nem lesz énekes.

– És ugyan miért nem? – csapott át Sean agresszivitása kétségbeesésbe. – Azzá kell lennem. Muszáj. Már mondtam is az anyámnak: múlik az idő, áprilisban már huszonhárom éves leszek. Mi lett volna, ha a Beatlesek huszonhárom éves korukig vártak volna?

– Hogy mi lett volna? – felelte Mrs. Cantrip. – Hát az, hogy a világ csendesebb lenne, az biztos.

– Ne törődjék vele, Sean – mosolygott Elizabeth bűbájosan. – Tudja, mit ígértem. Nem felejtem el. – Sean buzgón bólintott, és elragadtatva nézte az asszonyt. – Van Mr. Nightingale-nek egy öltönye, amelyet már nem hord, éppen jó lesz magának, Will. És mivel ma adakozó kedvemben vagyok, a maga édesanyjának is készítettem egy kis csomagot, Katje, abból a teasüteményből, amelyet Hollandiában nem lehet kapni. A hallban van az asztalon, egy másik csomaggal együtt. Kérem, vigye el őket a postára.

– Az úrnőnk egy angyal – mondta Mrs. Cantrip Elizabeth távozása után. – Milyen kár, hogy nincs még egy ilyen asszony.

Katje vihogott.

A köd felszállt, és Myfleet Manor szobáit elárasztotta a fény, az erős, késő nyári napfény, amelyben a legparányibb porszem is megcsillant volna. De Mrs. Cantrip és Katje már végeztek a munkájukkal, és sehol nem volt por. Elizabeth sorra járta a szobákat a süppedő, napfényben fürdő szőnyegeken, ellenőrizte, elég frissek-e még a vázákban a virágok; itt- ott behúzott egy-egy függönyt, hogy megóvja a régi, kényes Szaténhuzatokat a naptól. A hálószobája ablakából figyelte Katjét, aki éppen átvágott Myfleet falu utcáján, kövérkés, rózsaszínű kezében a két

csomaggal, az egyik Hollandiába, a másik Londonba volt címezve. Elizabeth felsóhajtott. Barátnői és a személyzet bizonyára azt hitték volna, hogy azért sóhajt, mert Katje a kapu mindkét szárnyát – sárkánymintás kovácsoltvas kapu volt, a sárkánypofáknak középen találkozniuk kellett volna – tárva-nyitva hagyta. Az úttest fehér felületén Katje árnyéka sötét és formáltan volt, a két csomag is eltorzította.

Elizabeth lement, és becsukta, a kapuszárnyakat. Aztán beült a Lotusába, és először Queens Waterfordba hajtott, hogy megbeszélje Lady Larkin-Smithszel a helybeli klub táncestélyét, aztán Pomfretba, ahol Mrs. Rogerstól vett át adományt a rákellenes küzdelem céljaira, s végül Kingsmarkhamba, a fodrászhoz. A kocsi ablakait egészen lecsavarta, kankalinszínű szőke haja úgy lobogott utána vezetés közben, akár egy fiatal lány sörénye.

Fél kettőkor Mrs. Cantrip feltálalta az ebédet. Katjét feljogosította a státusa, hogy a családdal étkezzen, de Quentin Nightingale távollétében nem sokat beszélt. Csendben ették a spárgát, a sonkát meg a ribizlis tortát, csak Elizabeth szólalt meg néha, amikor elismerő megjegyzést tett az ételre. Amikor befejezték, Katje azt mondta, hogy szívesebben evett volna chipolatapudingot.

– Tanítsa meg rá Mrs. Cantripet.

– Talán ma délután megtanítottam – mondta Katje, akinek nehézségei voltak az igeidők használatával.

– Remek ötlet!

– Ha egyszer megkóstolja, lehet, hogy soha többé nem akar ribizlis süteményt enni. – Katje a szájában turkált, ribizlimagokat kotort ki a fogai közül.

– Majd meglátjuk. Én most lepihenek. Ha bárki keresne vagy telefonálna, legyen rá gondja, hogy ne zavarjanak.

– Van rá gondom – mondta Katje.

– Mi a ma esti programja?

– Találkozom egy fiúval Kingsmarkhamban, talán elmegyünk a mozgóba.

– Moziba vagy filmet nézni – javította ki Elizabeth szelíden. – Ha akarja, elviheti az egyik kocsit, de szeretném, ha nem a Lotust vinné. Nem hiszem, hogy örülne az édesanyja, ha látná, hogy ilyen gyors sportkocsit vezet.

– Elviszem a Minit, jó?

– Rendben van.

Katje leszedte az asztalt, és a piszkos edényeket a Denys Villiers tálcájáról leszedett tányérokkal és pohárral együtt a mosogatóba tette. – Most pedig megtanítom magát chipolatapudingot csinálni – jelentette be Mrs. Cantripnek, aki tíz percre leült a *Daily Sketch* című újsággal, hogy megigyon egy csésze teát.

– Hát az meg mi? Tudja, hogy az úrnőnk nem tart kolbászt a házban!

– Nem kolbászos. Tejszín meg zselé meg gyümölcs. Tejszín van, ugye? Tojás is? Na, jöjjön már, kedves Mrs. Cantrip.

– Hát itt nincs idő lustálkodásra, az egyszer biztos – állapította meg Mrs. Cantrip, miközben kikászálódott a hintaszékből. – Bár egyszerűen nem értem, miért nem felel meg egy tisztességes angol

édesség. Bezzeg Mr. Villiers minden falatot megevett. Úgy látszik, a könyvírás étvágyat csinál.

Katje elővette a tojásokat és a tejszínt a hűtőszekrényből.

– Sokszor kérdezem magamtól, hogy miért nem dolgozik Mr. Villiers a saját házában – mondta elgondolkozva. – Amikor felesége is van. Fura, nagyon fura.

– Szabad kérdeznem, Catcher, hogy ehhez meg mi köze? A helyzet az, hogy Mr. Villiers mindig is ott dolgozott, ahol most. Mr. Nightingale legalább tizennégy-tizenöt éve hozatta rendbe a Régi Házat, hogy ott írhasson. Ott nyugalom van, érti? És Mr. Villiers gyenge oldala Mr. Nightingale-nek.

– Gyenge oldala?

– Nahát, ezek a külföldiek! Úgy értem, hogy kedveli, szereti. Azt hiszem, büszke rá, hogy író van a családban. Kapcsolja be az elektromos habverőt.

Miközben Katje egy tálban a habot verte, azt mondta: – Mrs. Nightingale *egyáltalán* nem kedveli. Mr. Villiers a vakáció minden napján ott dolgozik, és Mrs. Nightingale soha meg nem látogatja. Fura, hogy valaki ne szeresse a saját bátyját.

– Talán nem is olyan könnyű szeretni Mr. Villierst – mondta Mrs. Cantrip. – De elhiheti nekem, hogy ha valami ellenségeskedés van köztük – nem mintha volna –, akkor az nem az úrnőnk hibája. Mr. Villiersnek nagyon furcsa természete van. Pocsék természete, olyan gúnyolódós. Magunk közt szólva, Catcher, ha fiam lenne, és abba az iskolába járna, ahol ő tanít, nem lennék túlságosan boldog. De most már kapcsolja ki azt a habverőt, mert a végén még vaj lesz a tejszínből.

Elizabeth nem jött le teázni.

Az ég olyan kék volt, akár a Földközi-tenger fölött, és öt órakor a nap éppen olyan forrón sütött, mint délben. A Kingsmarkham felé vezető országútra nyíló kapunál Will Palmer tüzet gyújtott, és az illatos, meleg levegőt csípős füsttel büdösítette be. A levágott füvet égette, és időnként pár csepp olajjal táplálta a tüzet. Sean izzadva és morogva tologatta az elektromos fűnyírógépet a pázsiton.

Mrs. Cantrip megterítette az ebédlőasztalt, és a hideg vacsorát a zsúrkocsira tálalta. Akár nap sütött, akár eső esett, ő mindig kalapot viselt, ha kitette a lábát a házból. Most is feltette kalapját, és hazament a falu túlsó végén levő házacskájába.

A Régi Házban Denys Villiers még három mondatot gépelt le Worsdworthről és a természet erejének a költői ihletre gyakorolt hatásáról, aztán ő is hazament. Lassan, óvatosan hajtott clusterwelli földszintes házáig. Félórával később Katje Doorn követte, aki a Minit sűrűn pufogtatva viharzott keresztül a falvakon Kingsmarkhamba.

Elizabeth a szépségét ápolta: borogatással a szemén hevert az ágyon. Amikor meghallotta a Jaguár érkezését, felkelt és felöltözött a vacsorához.

Hosszú, világoszöld köntöst viselt, amelynek a nyakát és ujjait kristálygyöngy hímzés díszítette.

– Hogy van az én szépséges feleségem?

– Jól vagyok, drágám. Jól telt a napod?

– Nem túl rosszul. London olyan, mint egy gőzfürdő. Adhatok valami italt?

– Csak egy kis paradicsomlevet – mondta Elizabeth. Quentin kitöltötte az asszonynak, amit kért, magának meg töltött egy dupla whiskyt. – Köszönöm, drágám. *Nagyon* meleg van, ugye?

– Nincs olyan hőség, mint Londonban.

– Igen, olyan valószínűleg nincs.

– Egészen biztos nincs – mondta Quentin határozottan. Mosolygott. Az asszony is mosolygott. Aztán csend lett.

A csendet végül is Quentin törte meg. – Katje nincs itthon?

– Kingsmarkhamba ment a Minivel, drágám.

– Tehát kettesben vagyunk? Senki sem jön át koktélra?

– Ma este senki. Ahogy mondtad, kettesben vagyunk.

Quentin sóhajtott és elmosolyodott. – Kellemes változatosság – mondta – egyszer kettesben lenni.

Elizabeth nem felelt. A most beálló csönd még mélyebb és hosszabb volt. Quentin az ablaknál állt, és kinézett a kertbe.

– Akár meg is vacsorázhatunk – szólalt meg Elizabeth.

Az ebédlőben a férfi felbontott egy üveg *Pouilly Fuissé*-t. Elizabeth csak egy pohárral ivott.

– Végre hűvösebb kezd lenni – mondta Quentin, miközben a *vichysoisse*-t kortyolgatta. – Azt hiszem, egyre hamarabb esteledik.

– Én is azt hiszem.

– Igen, bármilyen meleg van is az évnek ebben a szakában, esténként mindig érezni valami kis csípőset a levegőben. – Elizabeth hallgatagon ette a hideg csirkét. – De alapjában véve igazán szép nyár volt – jegyezte meg Quentin kétségbeesetten.

– Alapjában véve az.

Aztán visszatértek a nappaliba.

– Hány óra van? – kérdezte Quentin a franciaablak mellől.

– Pontosan nyolc.

– Tényleg? Azt hittem, már jóval későbbre jár. – Kisétált a teraszra, hogy szemügyre vegye a krizantémjait. Elizabeth a *Queen* magazint nézegette, közömbösen forgatta a lapjait. Quentin visszatért, leült, és nézte az asszonyt. Aztán megszólalt: – Kíváncsi vagyok, hogy Denys és Georgina benéznek-e ma este?

– Alig hiszem.

– Talán felhívom Denyst, hátha át tudnak jönni egy parti bridzsre. Mit szólsz hozzá?

– Ahogy akarod, drágám!

– Nem, nem, ahogy *te* akarod.

– Nekem igazán mindegy, drágám.

– Rendben van, akkor felhívom – mondta Quentin, és visszafojtott lélegzetét hosszú sóhajjal engedte ki.

Villiersék megérkeztek. Tíz óráig bridzseztek.

– Nem maradhatunk túl sokáig, Georgina – mondta Villiers az órájára pillantva. – Mielőtt lefekszem, pár órát dolgoznom kell még az iskolai könyvtárban.

– Megint? – kérdezte Georgina.

– Mondtam már neked, hogy utána kell néznem egy-két dolognak.

Felesége lázadó pillantást vetett rá.

– Denys nagyon komolyan veszi a munkáját mondta Quentin, a békéltető. Mikor az asszonyok elhagyták a szobát, kedvesen Georginára mosolygott. Aztán a sógorához fordult. – Ha már a munkádról beszélünk, nem írnál be nekem valamit a könyvbe?

Denys Villiers egy ócska, törött golyóstollal ezt írta a könyv előzéklapjára:

Együtt töltött éveink emlékét én
Örökké áldom…

Quentin elolvasta, és arcát az öröm halvány pírja öntötte el. Kezét Villiers vállára tette. – Írd is alá!

Villiers ezt írta az idézet alá: „Rokonod, Denys Villiers."

– Nem vall rád ez a pontatlanság. Azt kellett volna odaírnod, hogy „sógorod".

– Semmi szükség – szólt élesen Villiers, és eltolta Quentin kezét – a túlzott pontosságra.

Az asszonyok visszajöttek. Georgina nagy retiküljét csukta be.

– Nagyon köszönöm, Elizabeth, hogy nekem adtad – mondta Georgina. – Borzasztóan rendes tőled.

– Szívesen adtam. Soha nem hordtam már – csókolta meg Elizabeth szeretettel a sógornőjét.

– Ha befejeztétek a csicsergést meg a turbékolást – mondta gúnyosan Denys talán indulhatnánk.

– Azt hiszem, én máris lefekszem – mondta Quentin. – Alig várom, hogy elkezdhessem olvasni az új könyvet. Te még fenn maradsz egy kicsit?

– Olyan kellemes este van – mondta Elizabeth. – Talán sétálok még egyet a kertben lefekvés előtt.

– Vegyél fel valami meleg holmit, drágám. Hát akkor jó éjszakát kívánok.

– Jó éjszakát, drágám.

Elizabeth puha, könnyű, sötétzöld angóra köpenyt vett fel. A holdfényben éppen olyan volt a színe, mint a ciprusoké az Olasz kertben. A későn virágzó rózsaszínű, citrom- és narancssárga rózsák ma este mind fehérnek tűntek. Áthaladt a gyepen a hatszögletű, félkör és romboid alakú rózsaágyak közt, aztán rátért a tiszafasövények közti ösvényre, míg a vörös téglafalba vágott kapuhoz nem ért. A Will gyújtotta tűzrakásból vékony, szürke füstoszlop szállt fel.

Elizabeth kinyitotta a kaput, és kilépett a Manor falát az úttól elválasztó gyepszegélyre. Amikor felvillant egy autó reflektora, visszahúzódott az árnyékba. Katje érkezett haza Kingsmarkhamból a Minivel. Aztán az út ismét kihalt lett, csak a holdfény világította meg. Elizabeth becsukta maga mögött a kaput, átment az úttesten, és elindult a cheritoni erdőbe vezető homokos ösvényen.

Amikor kikerült az országút látókköréből, leült egy fatörzsre, és várt. Aztán rágyújtott az aznapra engedélyezett cigaretták közül a harmadikra.

A Nightingale házaspár külön hálószobában aludt a Myfleet Manor első emeletén, a ház frontján. Quentin levetkőzött, és gyorsan ágyba bújt. Meggyújtotta az éjjeliszekrényen álló lámpát, és kinyitotta *A szerelmes Wordsworth*-t.

Szokása szerint először a kiadónak a szerzőről írt áradozását olvasta el büszkén és örömmel, és szemügyre vette sógora fényképét a borító hátsó oldalán. Aztán sorra nézte az illusztrációkat: a Wordsworthről és nővéréről, Dorothyról készült

festmények reprodukcióit és a „kanyargó Forth”-ot, ahogyan a Stirling Kastélyból látható. Végül olvasni kezdett.

Quentin úgy olvasott, mint egy tudós: gondosan megnézett minden bibliográfiai hivatkozást, és elolvasott minden lábjegyzetet. Éppen ott tartott, hogy a költő francia szívszerelmével találkozik, amikor léptek hangzottak fel a lépcsőn. Elizabeth jött volna vissza már a sétáról? De nem…

A léptek továbbmentek, egyre feljebb, amíg végül is a feje fölött hangzottak fel. Tehát nem Elizabeth jött meg, hanem Katje, aki a legfelső emeleten lakott.

Fél tizenkettő volt, és már eléggé hűvös. Már korábban is megállapította, hogy van valami csípős a levegőben. Elizabeth fázhat a kertben. Az ablakok keretei és a fölötte levőké zörögni kezdtek, mivel feltámadt a szél. Quentin letette a könyvet, felkelt és kinézett az ablakon.

A hold felhők mögé bújt. Házikabátot öltött, kinyitotta a hálószoba ajtaját, és mielőtt a lépcső felé indult volna, egy pillanatra zavartan megtorpant.

2.

Michael Burden detektívfelügyelő szabadnapos volt. Kilencig hevert az ágyban. Aztán felkelt, megfürdött, és hozzálátott a feladathoz, amelyre a szabadnapját áldozni akarta, nevezetesen házának külső mázolásához.

Annak a karib-tengeri hurrikánnak a következtében, amelyet az amerikaiak Caroline-nak kereszteltek el, nagy szél támadt az éjszaka. Burdennek nem volt szüksége létrára, a ház ereszcsatornája alacsonyan volt, és ma különben sem volt kedve létrán mászkálni. Az biztos, hogy tizenegy éves fiának, Johnnak sem engedi meg, aki a vakációban otthon volt és lelkes segítőtársnak bizonyult.

– Te csinálhatod meg a bejárati ajtót, John – szólt neki, tudva, hogy ezzel különleges kegyet gyakorol. Minden mázoló, különösen az amatőr mázolók, vágyódnak arra a pillanatra, amikor az utolsó réteget, az izgalmasan kontrasztos színű festéket felkenhetik az ajtóra.

– Azannya, tényleg megcsinálhatom? – kérdezte John.

– Ne mondd, hogy „azannya”. Azt jelenti, hogy az anyja istenit, és tudod, hogy nem tűröm a házban a káromkodást.

John, bár rendes körülmények közt vitába szállt volna, most elballagott, hogy elhozza a bontatlan doboz flamingórózsaszínű festéket a garázsból. Ott a húgával, Pattel találkozott, aki egy cipőskatulyába börtönzött pávaszemű lepkét táplált hársfalevéllel. Éppen lesújtó véleményét akarta közölni vele

azoknak az ostobaságáról, akik az ártalmas rovarokat szaporítani akarják, amikor anyja a hátsó ajtóból odakiáltott neki.

– John, szólj apádnak, hogy telefonhoz kérik.

– Ki keresi?

Mrs. Burden hangjában rezignált kétségbeeséssel kérdezte: – Nem találod ki?

John kitalálta. A doboz festékkel a kezében visszament az apjához, aki éppen az első ecsetvonásokat végezte az ablakkereten.

– Zsarumeló a telefonon, neked – mondta a fiú.

Burden sohasem káromkodott, sem gyermekei jelenlétében, sem távollétükben. Gondosan beletette az ecsetet a terpentines üvegbe, és belépett a házba.

Kicsiny házát ritkán találta olyan vonzónak, mint éppen ezen a délelőttön. A hallban és a nappaliban kerámia vázákban vörös dáliák álltak, az ablakokon már fenn voltak az új függönyök, és a konyhából az ebédre készülő húspuding pompás illata szállt. Burden felsóhajtott, és felemelte a makulátlanul tiszta, fényes fehér telefon kagylóját.

Wexford főfelügyelő rosszmájúan jegyezte meg: – Hát maga aztán nem siet!

– Sajnálom, éppen festettem.

– Ó, Picasso! Attól félek, hogy mesterművét máskor kell befejeznie. Hívja a kötelesség.

Burden jobbnak látta, ha nem említi meg, hogy szabadnapja van. – Mi történt, uram?

– Ismeri Mrs. Elizabeth Nightingale-t?

– Látásból. Mindenki ismeri. A férje vezető állásban van a Lloyd biztosítónál. Rengeteg pénzük van. Mit csinált a nő?

– Hagyta magát meggyilkolni, azt csinálta.

Burden megszegte saját törvényét. – Az istenfáját! – mondta.

– A Myfleet Manorban vagyok. Amilyen gyorsan csak tud, jöjjön ide, Mike.

– És én még ilyen óriási pudingot csináltam – jegyezte meg Jean Burden. – Próbálj meg ebédre visszajönni.

– Nincs rá semmi remény. – Burden átöltözött, és felmarkolta a kocsi kulcsait. John a kőkerítés tetején ült, és parancsra várt, – Hagyd inkább a bejárati ajtót még egy-két napig. Sajnálom!

– Egyedül is meg tudom csinálni!

– Ne vitatkozz, légy jó fiú. – Némi aprópénzt halászott ki a zsebéből. – Beszéltél valami új tranzisztoros elemről… És valami édességet is vegyél magadnak… Mondd John, az a Mr. Villiers nevű tanár az iskoládban nem Mrs. Nightingale bátyja?

– A Régi Római Villa? – kérdezte John. – Nem tudom, kinek a bátyja. Latint és görögöt tanít. Miért kérdezed?

– Nem fontos – felelte Burden.

Anna királynő korában épült vöröstéglás ház volt, és mintha magasan az út fölött kuporgott volna. Ablakai árgus szemekkel nézték a falut. Zöld növényzet vette körül, amelyet most a szél borzolt. Burden a kocsijával Wexford nagyobb, szolgálati autója mögött parkolt le, kinyitotta a sárkánydíszes kaput, és felsietett a lépcsőn a bejárati ajtóhoz, amelyet Martin őrmester kinyitott, még mielőtt alkalma lett volna becsöngetni.

– A főfelügyelő ott van abban az izé… reggelizőszobának nevezett helyiségben, uram.

Bár tele volt emberekkel, a házon mégis valami sűrű, lélegzetelállító csönd ült, az elhihetetlen, a döbbenet csöndje. Burden kopogtatott a reggelizőszoba ajtaján, aztán belépett.

Kicsiny, elegánsan berendezett szoba volt, falait krémszínűre és kékre festették. A képeket tartó sín vonalát széles polc követte, amelyen virágos, delfti kék tányérok álltak. A falon vízfestmények függtek, pasztell pásztor jelenetek, a Myfleet-malom, a Forby-templom, a Flagford folyó hídja.

A krémszínű szaténnal behúzott karosszékbe préselődött Wexford még termetesebbnek látszott, mint máskor. Széles arca meg sem rezzent, de szeme élénken és figyelmesen csillogva nyugodott a kandalló túlsó felén vele szemben ülő asszonyon. Burden szemügyre vette a takarosan fésült ősz hajat, a könnyekkel barázdált kedves arcot, és így összegezte benyomását a kék nylonköpenyes asszonyról: hűséges szolgáló, régi, önfeláldozó házi bútor.

– Jöjjön – mondta Wexford. – Üljön le. Ezt itt Mrs. Cantrip. Ő vezeti Mr. és Mrs. Nightingale háztartását, amióta tizenhat évvel ezelőtt összeházasodtak.

– Úgy van, uram – nyomkodta dagadt szemét egy zsebkendővel Mrs. Cantrip. – És Mrs. Nightingale-nél kedvesebb gazdát nem kívánhat magának az ember. Arany szíve volt, a legjobb teremtés, akinek valaha is dolgoztam. Talán nem hangzik nagyon tisztelettudóan, de gyakran az jutott az eszembe, hogy manapság inkább az úrnőknek lenne szükségük ajánlásra, nem a

cselédeknek. Az biztos, hogy én csak a legjobbakat tudtam volna írni róla.

Burden óvatosan ült le az egyik szaténnal behúzott székre. A berendezés makulátlan és drága volt, kezdve a csillogó porcelánoktól egészen a kandalló előtt álló, festett ovális lemezekkel borított ellenzőig.

– Nem tudom, mit tetszik rólunk gondolni, uram – mondta Mrs. Cantrip, félreértve Burden pillantását hogy a lakás ilyen állapotban van, de ma még semmit sem csináltunk. Se én, se Catcher nem voltunk képesek felemelni a porrongyot. Amikor elmondták, hogy mi történt, olyan rosszul lettem, hogy nem is tudom, hogy nem ájultam el. – Wexfordhoz fordulva szipákolt. – Hát mivel azt tetszett mondani, hogy mindenkivel beszélni akar, aki a házban van, most, hogy a másik úr is megérkezett, nem is tartom fel tovább. – Kidolgozott ujjain számolva sorolta: – Itt van az öreg Will Palmer, ő találta meg szegényke holttestét, és Sean Lovell és Catcher…

– Ki az a Catcher?

– Egy külföldi lány, olyan, akit *au pair*-nek neveznek. A legfelső emeleten találja meg a szobájában. Aztán itt van maga a szegény Mr. Nightingale, aki bezárkózott a dolgozószobájába, és senkinek sem hajlandó ajtót nyitni.

– Először Mr. Palmerral fogunk beszélni – mondta Wexford.

– Mióta van itt, uram? – kérdezte Burden. A ház kriptai csendje suttogásra késztette.

– Fél nyolc óta – felelt Wexford szintén halkan, miközben követték Mrs. Cantripet a hosszú folyosón. A kertbe a konyhán

keresztül lehetett kijutni. – Köszönöm, Mrs. Cantrip. Azt hiszem, már látom Mr. Palmert. Felénk tart.

A kertben egyenruhás és civil ruhás emberek kutattak. Will Palmer előlépett a sövény mögül, megállt a gyepen, és barátságtalanul pillantott a melegház virágcserepei közt kotorászó Gates rendőrre és Bryant rendőrre, aki felgyűrt ingujjal turkált a medence zöld vizében.

– A holttestet lefényképezték és elvitték – mondta Wexford.

– Valaki fejbe verte az asszonyt. Nem tudni, mivel. Most keresik a fegyvert. Sok vér folyt. – Felemelte a hangját. – Mr. Palmer, lenne szíves idejönni?

Palmer magas, sovány öregember volt. Kemény vonásait a szél és az időjárás paliszanderszínűre pácolta. Sötétvörös volt a feje búbján a kopasz folt is, amelyet fehér haj koszorúzott.

– Gondoltam, hogy beszélni akarnak velem – szólt gyászos hangon, fontoskodva. – Milyen célból kutatnak a kertemben?

– A fegyvert keressük, amellyel Mrs. Nightingale-t megölték – mondta meg Wexford őszintén.

– Alig hiszem, hogy a fuksziáim között találnák meg.

– Az majd kiderül. – Wexford a vékony füstoszlop felé mutatott. – Mióta ég ott az a tűz?

– Tegnap délután óta, főnök.

– Értem. Hol beszélgethetnénk, Mr. Palmer? Talán a konyhában? Vagy ott van Mrs. Cantrip?

– Valószínűleg, főnök, és ha ő akarja, nagyon hosszúra tudnak nyúlni a fülei. Mehetünk az Olasz kertbe, az szélvédett.

Leültek a mesterséges tavacska mellett álló vaspadra. A medence vize még mindig zavaros volt Wexford embereinek

alapos kutatásáról. A tó túlsó oldalán gondosan megépített barokk fal állt, amelynek fülkéjében egy bronz fiúcska vizet öntött a kancsójából a tálba. Az egész kert mindössze körülbelül harmincszor húsz láb volt, és a szélben reszkető ciprusok vették körül.

– Hát az úgy volt – kezdte Palmer –, hogy az éjjel feltámadt a szél, és olyan hangosan fújt, hogy felébredtem rá. Fél öt felé járhatott. Rögtön Mr. Nightingale krizantémjai jutottak az eszembe, amelyeket a virágkiállításra neveltünk. A cserepek ugyanis kint álltak a szabadban, és arra gondoltam, hogy a szél holtbiztos felborítja őket. Felültem hát a biciklimre, és amilyen gyorsan csak tudtam, idekarikáztam.

– Hánykor ért ide, Mr. Palmer?

– Kábé ötkor. – Palmer lassan, élvezettel beszélt. Nyilvánvalóan fontosnak érezte magát. – A krizantémok jól állták a szelet, de a biztonság kedvéért azért bevittem a cserepeket a melegházba. Akkor vettem észre, hogy valami baj van. Nem hittem a szememnek. Az egyik franciaablak tárva-nyitva állt. Betörök, gondoltam. Betörtek hozzájuk! Nem tudtam azonnal, hogy mit tegyek. Talán csak a szél, gondoltam, vagy lehet, hogy csak elfelejtették becsukni. Aztán mégis úgy gondoltam, kötelességem Mr. Nightingale-t felébreszteni, felmentem hát, és kopogtattam és dörömböltem a hálószobája ajtaján. Jó alvó lehet, gondoltam, és vettem magamnak a bátorságot, hogy benyissak és megnézzem.

– Ott volt?

– Nem, nem volt ott. Üres volt az ágya. „Mr. Nightingale – szólítottam –, itt van uram?” Mert azt hittem, hogy talán a fürdőszobában van, mert annak az ajtaja csukva volt…

– De nem nézte meg – szólt közbe Wexford, amikor a kertész egy pillanatra elhallgatott, hogy lélegzetet vegyen.

– Remélem, uram, hogy tudom, mi illik, és mi nem. Amellett… – Palmer lepillantott kopott, kifényesedett nadrágjára. – Amellett, bár külön hálószobában aludtak, mégiscsak házasok voltak, és…

– Teljesen logikusan azt gondolta, hogy Mr. Nightingale az éjszakát a felesége hálószobájában tölti.

– Hát igen, főnök, azt. Mindig mondtam, hogy az uraknak vannak furcsa szokásaik, amelyeket a magunkfajták nem értenek. – Egyáltalában nem volt zavarban, amiért talán elővigyázatlanul Wexfordot és Burdent a saját fajtájához számította. – És mert nem kaptam választ Mr. Nightingale-től, rászántam magam, és bekopogtam az úrnő ajtaján. Senki sem válaszolt, és mondhatom, kezdtem izgatott lenni. Egészen magamon kívül voltam. Semmi más okból nem léptem volna be egy hölgy hálószobájába én, a cseléd, méghozzá ilyen öltözékben. De úrnőm sem volt a szobában, és az ágy érintetlenül állt.

– Arra nem gondolt, hogy az *au pair* lánynak szóljon?

– Catchernek? Eszembe sem jutott. Mit tudhatott volna ő, amit én nem tudtam? Aztán körbejártam a kertet, és a kőkerítés kapuját nyitva találtam. Legjobb lesz, ha magad hívod fel a rendőrséget, Will, gondoltam, de amikor visszamentem a házba, Mr. Nightingale már ott volt. Azt mondta, hogy fürdött, és mire megtörülközött és kijött, én már nem voltam sehol.

– Mi történt aztán? – kérdezte Burden.

Palmer a fejét vakargatta. – Mr. Nightingale azt mondta, hogy az úrnőt nyilván baleset érhette a kertben, de én azt mondtam, hogy a kertet már átkutattam. Aztán – folytatta, úgy építve fel a mondókáját, akár egy gyakorlott elbeszélő – eszembe jutott a nyitott kapu meg a sötét, öreg erdő, és elszorult a szívem. „Azt hiszem, hogy az erdőbe ment, és ott történt vele valami", mondtam szegény Mr. Nightingale-nek, és akkor elmentünk az erdőbe, a szívünk a torkunkban dobogott, és én mentem elöl, és aztán meg is találtam. Arcra borulva feküdt a földön, és a gyönyörű szőke haja csupa vér volt. De hát maga is látta, főnök. Tudja.

– Köszönjük, Mr. Palmer. Nagyon sokat segített.

– Igyekszem megtenni a kötelességemet, uram. Mr. Nightingale mindig igazán jó volt hozzám, és jó volt az úrnő is. Van, aki kihasználta őt, de én nem. Merthogy én olyan ember vagyok, akit manapság ódivatúnak hívnak.

Wexford felnézett, és a ciprusokon túl megpillantott egy ásójára támaszkodó alakot. – Az a Sean hogyishívják kihasználta? – kérdezte halkan.

– Lovell, főnök, Sean Lovell. Hát igen, valahogy úgy. Az emberek manapság nem tudják, mi illik és mi nem, nem úgy, mint az én időmben, és ez a Lovell nagyon közönséges alak. Az anyja sem különb, és nem tudom, apja volt-e egyáltalán. Ha látná, hogy néz ki belül a házuk! De ő az úrnővel egyenrangúnak képzelte magát, hallottak már ilyet? Elizabeth így, meg Elizabeth úgy – csak így beszélt róla a háta mögött. Rendre is utasítottam, hogy meg ne halljam többet az úrnőről ilyen hangon beszélni.

Burden türelmetlenül megkérdezte: – Hogyan használta ki?

– Azt képzeli magáról, hogy valamelyik pop-zenekarban énekel. Az úrnő lágyszívű volt, és mosolygott, és türelmesen meghallgatta, ha elkezdett énekelni. Mert énekelt neki. – Palmer utálkozó grimaszt vágott. – Ha az úrnő kinyitotta valamelyik ablakát, ő odaállt az ablak alá, és azokat az ócska dalokat énekelte neki, amiket a televízióban hallani. Olyan bizalmasan, hogy el se hinnék! Egyik nap rajtakaptam, hogy itt áll az úrnővel a medencénél, dumál neki, és koszos kezét az úrnő karjára teszi. Mondhatom, hogy az úrnőnek egyáltalában nem tetszett. Majdnem ugrott egyet, és egészen elpirult, amikor rákiabáltam Seanre. „Micsoda ördögi merészség", mondtam neki, amikor az úrnő már elment. „Elizabeth meg én megértjük egymást", mondta ő. Volt hozzá pofája! – Palmer öreg csontjai ropogtak, amikor felállt, és fenyegető tekintetet vetett Lovell felé. – Csak annyit mondhatok, hogy remélem, én már nem leszek az élők sorában, amikor az efféle egyenlősdi bekövetkezik.

Ügyes átalakítással és térelválasztók segítségével csináltak lakást a legtágasabb padlásrészből az *au pair* lánynak. Könyvekkel és szobanövényekkel megrakott, fényesre pácolt bükkfa polc választotta el a nappali részt a hálótól. A berendezés modern volt. Élénkpiros huzat borította a kanapét és a két fotelt, a szőnyeg palackzöld volt, az ablakokon vörös bársonyfüggönyök lógtak.

– Jól beszél angolul, Miss Doom? – kérdezte Wexford, amikor a lány beengedte őket.

– Ó, nem, rosszul – felelte a holland lány kuncogva. – Mindenki mondja, hogy nagyon rosszul. – Minden röstelkedés nélkül mosolygott.

Wexford elismeréssel állapította meg, hogy ahhoz a klasszikus holland típushoz tartozik, amelyik facipőben és népviseletben, szélmalmok és tulipánföldek között lefényképezve látható a Hollandia szépségeit hirdető turistaplakátokon. Hosszú haja sápadt aranyszínű volt, a szeme tiszta kék, a bőre meg olyan, mint Keukenhof kertjeinek elefántcsontszínű tulipánjai. Amikor nevetett – és folyton nevetett ragyogott és sugárzott az arca. Wexford szerint úgy húszéves lehetett.

– Mióta lakik Mr. és Mrs. Nightingale-nél? – kérdezte.

– Egy éve. Majdnem másfél.

– Tehát jól ismeri őket. Családtagnak tekintették?

Nincs itt család – biggyesztette le Katje rózsaszínű ajkát megvetően. – Csak ők ketten. – Vállat vont. – És az asszony most halott.

– Valóban. Azért vagyok itt. Nyilván jó barátságban volt Mrs. Nightingale-lel. Mintha a nagylánya lett volna, ugye?

Katje nevetett. Maga alá húzta a lábát, és fel-alá rugózott a fotelban. Aztán eltakarta a száját, hogy elfojtsa vihogását.

– Ó, nekem nem szabad nevetni, amikor minden olyan szomorú. De olyan fura, amit maga mond. A lánya? Mrs. Nightingale nem szívesen hallaná ezt, azt hiszem. Nem, ő hiszi magát fiatal lánynak, nagyon fiatalnak és csinosnak kicsi miniszoknyában és kifestett szemekkel, bizony!

Burden helytelenítő pillantását a lány nyílt, őszinte tekintettel viszonozta. Wexford makacsul folytatta: – De a bizalmát azért élvezte, nem?

– Tessék?

Burden a segítségére sietett. – Beszélt magának az életéről?

– Nekem? Nem, soha, semmit. Az ebédnél ülünk, ő ott, én itt. „Hogy van az édesanyja, Katje? Fog ma esni? Most lefekszem egy kicsit pihenni”… De beszélni? Nem, mi nem beszélünk.

– Akkor maga elég magányos lehetett itt.

– Én? – Kacagás tört ki a lányból. – Talán annak illett… kellett… – Habozott, mert a feltételes móddal kellett volna megküzdenie. – Talán ha vagyok velük egész nap meg egész este, akkor magányos vagyok. Nem, nekem barátaim vannak Kingsmarkhamban, sok-sok barátom, fiúk meg lányok. Miért maradok itt öreg emberekkel?

– Csak negyven körüliek voltak – mondta a harminchat éves Burden élesen.

– Ezt mondom én is magának – szólt Katje nyugodtan.

– Én vagyok fiatal, ők öregek. Mr. Nightingale, ő megnevettet. Ő kedves ember, mond dolgokat, amelyek megnevettetnek, de öreg, nagyon öreg, öregebb, mint az apám odahaza Goudában.

Önelégülten és ragyogó fiatalságának vitathatatlan birtokában magabiztosan mosolygott Katje Wexfordra, aztán Burdenre esett a pillantása, és elidőzött rajta. Úgy nézett rá, mintha azon tűnődne: vajon megkapható-e? Kuncogott.

Burden elpirult, és éles hangon szólalt meg: – Mit látott, amikor tegnap este hazaérkezett?

– Hát megyek a barátommal moziba, ő pincér az Olajág és Galamb-szállóban. Először nézünk mozit, svéd film, nagyon szexi, és attól nagyon melegem van, értik?

– Igen – felelt Burden lesütött szemmel.

– Ez természetes – közölte Katje szigorúan ha az ember fiatal. – Kinyújtotta hosszú, meztelen lábszárát, és a lábujjait mozgatta a fehér szandálban. – Aztán akarok barátommal szobájába menni, de ő nem akar, mert a szállodaigazgató nagyon nem kedves ember, nem engedi, hogy lányokat vigyen fel. Tehát szomorúak vagyunk, és a barátom helyette elvisz a Carousel kávéházba, ott iszunk kávét, és eszünk egy-két süteményt.

– Ez hány órakor volt?

– Háromnegyed tízkor megyünk el a moziból. Aztán kávézunk, és aztán ülünk a kocsiban, csókolózunk és ölelkezünk, de szomorúan, mert nem mehetünk szobájába. A barátomnak reggel nagyon korán kell kelni, ezért visszamegy a szállodába, én meg jövök haza. Akkor, azt hiszem, tizenegy van.

– Látta Mrs. Nightingale-t, amikor elhagyta a Manor területét?

Katje egy hajfürtöt dugott a szája sarkába. – Ott a kapuból, ahol a tűz ég, látom a kocsi lámpájánál, hogy jön ki. És ő is lát engem. Azért tudom, mert gyorsan becsukja a kaput és elbújik, amíg elmegyek. Fura, mondom magamban. Továbbhajtok az úton, és leparkolom a kocsit, aztán halkan, nagyon titokban visszamegyek, hogy lássam, kijön-e még egyszer. – Katje hirtelen kiegyenesedett ültében, előrelökte a lábát, és az ideges Burden számára valóságos kiállítást rendezett a combjaiból. – És kijön! – kiáltotta diadalmasan. – És nagyon lassan átmegy az úton, be az erdőbe, és így néz visszafelé. – Katje furcsa, burleszkszerű

mozdulattal mutatta meg, hogyan. – Akkor már tudom, mit csinál. Én is megyek így sokszor erdőbe, amikor az a nem kedves ember nem enged minket fiúm szobájába. Én is nézek hátra, és figyelem, nem követ-e valaki, hogy kémlelje, mit csinálunk mi.

– Igen, igen – szólt Wexford nyersen. – Értek mindent.

– Nem mert Burdenre nézni. Nem csodálkozott volna, ha a felügyelő, a mesebeli szellemekhez hasonlóan valami hirtelen égési folyamat következtében elolvad és teljesen eltűnik. Hangjában pusztán csak iróniának aligha nevezhető éllel jelentette ki: – Nagyon őszinte volt hozzánk, Miss Doorn.

– Jól csinálom, igen? – kérdezte Katje elégedetten. Lelkesen rágcsálta a hajtincsét. – Mondok olyat, ami segít? Tudom én, hogy kell beszélni a rendőrökkel. Amikor Amszterdamban vagyok a tüntetőkkel, a rendőrség sokat kérdez tőlem, szóval én tudok mindent a rendőrségről, és *egyáltalán* nem félek. – Széles mosolya ragyogóvá vált, amikor Burdenhez fordult. – Most, azt hiszem, csinálok magának kávét, és elmesélem, hogyan dobálunk füstbombákat Amszterdamban, amíg ez az öreg rendőrfőnök szegény Mr. Nightingale-lel beszélget.

Burden teljesen kijött a sodrából, és miközben valami olyasmit dadogott, hogy már kávézott, Wexford csendesen megjegyezte: – Köszönjük, majd máskor. – Azt nem bánta, hogy rendőrfőnöknek nevezték, de a jelzőt rossz néven vette.

– Lehet, hogy még majd beszélni fogunk magával, Miss Doorn.

– Én is azt hiszem – kuncogott Katje annak tudatában, hogy a legtöbb férfi, aki csak egyszer is látta, szeretne még egyszer

találkozni vele. A fotelban kuporogva, csillogó szemmel nézett utánuk.

– Most Nightingale következik – mondta Wexford, miközben lefelé mentek a lépcsőn. – Pár szót már váltottam vele. de akkor még nem tudtam arról a hajnali tisztálkodásról. El kell majd hagynia a dolgozószobáját. Már elküldtem Martint házkutatási parancsért.

3.

Az ilyen férfiakat nevezik a nők „disztingvált” külsejűnek. Ezüst hajában egyetlen sötét csík sem volt, és keskeny, fehér bajszával nagykövethez vagy magas rangú katonatiszthez hasonlított. Korán megőszült, ezért nem hatott fiatalabbnak ötven évnél, bár magas alakja éppoly karcsú volt, mint Sean Lovellé, állának vonala határozott, bőre ránctalan.

Az emberek egy csinos nőtől elvárják, hogy a férje vagy gazdag, vagy jóképű legyen. Ha nem az, úgy érzik, hogy az asszony könnyelműen kötött házasságot, eltékozolta magát. Elizabeth Nightingale az átlagosnál sokkal csinosabb volt, megözvegyült férje pedig az átlagosnál sokkal gazdagabb, s amellett elég jóképű, hogy a szép asszony férje lehessen. De ezen a reggelen szinte csúnya volt: elnyűtt és fáradt.

Sok rábeszélés és ellentmondást nem tűrő határozottság kellett ahhoz, hogy végül is beengedje őket a dolgozószobájába, de amikor már benn voltak, Wexford dühét türelmetlen szánakozás váltotta fel. Quentin Nightingale-nek ki volt sírva a szeme.

– Bocsásson meg, uram. Önt is ki kell hallgatnom, mint mindenki mást.

– Ennek tudatában vagyok. – a hang halk volt, kulturált és megtört. – Gyerekes dolog volt bezárkóznom ide. Mit, óhajtanak kérdezni tőlem?

– Leülhetünk?

– Ó, kérem… Bocsánat. Nekem kellett volna…

– Megértem, Mr. Nightingale. – Wexford leült az egyik bőrfotelba, amely hasonlított az övéhez a rendőrkapitányságon. Burden meg a könyvszekrény mellett álló magas hátú széket választotta. – Mindenekelőtt beszéljen a tegnap estéről. Kettesben töltötték Mrs. Nightingale-lel?

– Nem. Átjött a sógorom meg a felesége bridzselni. – Némi lelkesedéssel a hangjában közölte: – Tudják, a sógorom kitűnő író, Wordsworthszel foglalkozik.

– Valóban? – mondta Wexford udvariasan.

– Körülbelül fél kilenckor érkeztek, és fél tizenegykor mentek el. A sógorom azt mondta, hogy lefekvés előtt még utána kell néznie valaminek az iskola könyvtárában.

– Értem. És milyen volt tegnap este a felesége?

– A feleségem… – Quentin felnyögött, amikor megismételte a szót. – A feleségem olyan volt, mint máskor, vidám és kedves. – Hangja megtört, de megpróbált nyugodtan beszélni. – Nagyon szívélyes háziasszony. Emlékszem, hogy különösen a sógornőmhöz volt kedves. Ajándékozott is neki valamit, és Georgina örült. Elizabeth igen bőkezű asszony volt.

– Mi volt az az ajándék?

– Nem tudom – felelt Quentin hirtelen ismét megtörten. – Csak azt hallottam, hogy Georgina megköszönte.

Burden megmoccant a székén. – Mr. Nightingale, miért ment a felesége az erdőbe?

– Azt sem tudom. Istenem, bárcsak tudnám. Gyakran ment sétálni. Mármint késő este. De soha nem gondoltam volna, hogy az erdőbe megy.

– Boldog házasok voltak önök, uram?

– Természetesen. Ideálisan boldogok. Megkérdezhetik bármelyik barátunkat. Ó, istenem, hát ilyen állapotban lennék én most, ha nem lettünk volna boldogok?

– Kérem, Mr. Nightingale, ne gyötörje magát – szólt Wexford szelíden. – És most arra kérem, hogy nagyon meggondoltan válaszoljon. Tudja-e, hogy Palmer ma reggel öt óra után bement az ön hálószobájába, de nem találta önt ott? Lenne szíves megmondani, hogy hol volt?

A szégyen sötét pírja öntötte el Quentin arcát. Rászorította a tenyerét, mintha le akarná hűteni. – A fürdőkádban – mondta mereven.

– Szokatlan időpont fürdésre.

– Mindnyájan csinálunk néha szokatlan dolgokat, főfelügyelő úr. A szél felébresztett. Nem tudtam újra elaludni, így hát megfürödtem.

– Rendben van, Mr. Nightingale. Most pedig, ha megengedi, szeretném átkutatni a házat.

– Ahogy óhajtja. – Quentin olyan volt, mint a halálraítélt, aki némi haladékot kapott ugyan, de tudja, hogy csak átmenetileg úszta meg a kivégzést. Ujjai közt ezüsttel díszített, sötétkék kő papírnehezéket forgatott. – Ugye, vigyázni fognak?

– Nem vagyunk vandálok – jelentette ki Wexford élesen, aztán kicsit barátságosabban hozzátette: – Utána észre sem fogja venni, hogy itt jártunk.

Myfleet Manor nem volt nagy vidéki, ház, de – Burden szavaival élve – tanácsi lakásnak sem lehetett volna nevezni, összesen tizenöt helyiségből állt, amelyek mindegyikét jó ízléssel és

szemmel látható gonddal rendezték be. Sok múzeumi műtárgy is akadt bennük. Sehol egy oda nem illő darab, sehol egy pecsétes szőnyeg vagy gyűrött párna. Látszott, hogy itt sem gyereket, sem kutyát soha szabadjára nem engedtek. Csak a vázákból a padlóra hullt virágszirmok árulták el, hogy ma még nem volt takarítva.

A dáliákkal teli vázák, a szaténfüggönyökön átsütő s a fényes felületeken megcsillanó sápadt napfény ellenére is volt a házban valami hideg, kriptaszerű légkör. Ahogyan Wexford a lépcsőn felfelé menet megjegyezte: „Mintha templomban lennénk."

A Manorban az élet lüktetését és a vidámság egyetlen forrását az *au pair* lány lakása képviselte a legfelső szinten. Az emeleten Wexford várakozó pillantással lépett be Quentin hálószobájába. Burden szorosan a nyomában.

Az ágy be volt vetve. A mellette álló alacsony asztalkán heverő könyvet Wexford megjegyzés nélkül vette szemügyre. Kinyitotta a fiókokat, és átvizsgálta a jól megtömött ruhásszekrényt, miközben Burden a fürdőszobában kutatott.

– A törülköző még mindig nedves – szólt ki –, pedig az elektromos szárítón függ, és… – Wexford besietett a fürdőszobába, és látta, hogy Burden az óráját nézi. – Hét óra alatt meg kellett volna száradnia, nem?

Wexford a fejét csóválta. – Vagy kétszer fürdött meg – mondta vagy csak egyszer, de kilenc-tíz óra körül.

– Úgy érti, hogy az első tulajdonképpen csak tisztálkodási akció volt? De hát akkor a törülközőn vérnyomoknak kellene lenniük, márpedig ezen nincsenek.

– Majd érdeklődöm Mrs. Cantripnél, hogy nem cseréltek-e törülközőt. Menjünk át a szomszéd szobába.

A halott asszony szobájának falát ezüst-lila tapéta borította. A minta rózsabimbói és kinyílt rózsái a függönyökön is megismétlődtek. A két ablak között hármas-tükrös öltözőasztal állt, lábait fehér tüllfodor takarta. Az ágy is fehér volt, hatalmas és puha, mindkét oldalán fehér irhaszőnyegek hevertek, mint két hófolt a nagy szőnyeg smaragdzöld mezején.

Mialatt Burden az öltözőasztalon kutatott és felemelte az íróasztal fedelét, Wexford a ruhatárat nézte át. Mrs. Nightingale-nek annyi ruhája volt, hogy akár egy egész butikot is meg lehetett volna tölteni velük. Egy butik és az ő ruhatára között csak az volt a különbség, hogy itt minden ruha egyforma méretű volt, a fiatal lányok 12-ese, és mindegyiknek ugyanaz az asszony volt egykor a tulajdonosa.

– Napló nincs – mondta Burden az íróasztallal foglalatoskodva. – Néhány nyugtázott számla egy Burton Street-i nőiruha-üzletből, Londonból. A cég neve Tanya Tye. Kifizetett számlák százötven, illetve kétszáz fontról, egy harmadik meg kilencvenötről. Azt hiszem, nem érdekes.

Wexford az öltözőasztalhoz lépett. Krémes tégelyeket, arcvizekkel teli üvegcséket emelt fel, végül egy flakont, amelyen fel volt tüntetve, hogy a benne levő folyadék a ráncok kisimítására való. – A tehén emésztőnedvéből készült – jegyezte meg kifejezéstelen arccal. – Legalábbis így hallottam. – Aztán elkomorodott. – „Minek ily nagy árat rövid bérletű, roskatag házra költeni…” – idézte.

– Tessék?

– Csak egy szonett jutott az eszembe.

– Ja úgy – mondta Burden. – Én meg éppen azon gondolkoztam, hogy micsoda pénzkidobás ez az egész, mikor az ember így is, úgy is megöregszik. Nem hiszem, hogy mindezt a férje miatt csinálta volna. Mi a véleménye?

– Én se hiszem. Volt egy másik férfi is.

Burden bólintott. – Feltételezhetően az, akivel az este találkozott. Mi az elképzelése, uram? Az, hogy Nightingale gyanút fogott, követte az asszonyt az erdőbe, és megölte? És az őrajta lévő ruhákat elégette a Palmer rakta tűzön?

– Nincs elképzelésem.

Lassan lementek a földszintre. A lépcső hosszú volt és keskeny, félúton széles pihenővel, ahonnan vörös bársony függönyös ablak nyílott a kertre. A függöny színe egyezett az ablak párkányán réztálban álló Étoile de Holland rózsák színével. A még mindig erős és szeszélyes szélben a sövények zöld folyókként fodrozódtak.

– Íme, egy jelölt a háromszög harmadik oldalára – mulatott Wexford a melegház felé.

– Sea Lovell? – Burden minden Vele járó célzással együtt helytelenítette ezt a feltevést, miként bosszús homlokráncolása mutatta. – A kertészinas? De hát ő nem lehet több húszévesnél, és az az asszony… Ilyet még soha nem hallottam.

– A fenébe is – mondta Wexford – dehogynem hallott. Még Lady Chatterleyről is hallhatott, még ha nem is olvasta.

– Ó, egy regény! – szólt Burden megkönnyebbülten, hogy a főfelügyelő inkább az irodalomból, mint a való életből hozott fel példát olyasmire, ami szerinte képtelen perverzitás volt. – Hideg van itt. Azt hiszem, a szél miatt.

– Menjünk, majd az üvegházban felmelegszünk.

Sean Lovell nyitotta ki nekik az ajtót. Beléptek a párás, tropikus hőségbe. Sápadt zöld és sárga orchideák díszelegtek a mennyezetről függő mohával borított kosarakban, a polcokon húsos levelű, liliomszerű virágokat hajtó kaktuszok álltak. A hideg üvegtáblákra illatos pára csapódott le, és valahonnan állandó csepegés hallatszott.

A nehéz illat, a hőség és a színek jól illettek Sean meglehetősen egzotikus külsejéhez. Bár valószínűleg cigány őseitől örökölte koromfekete haját és aranyszínű bőrét, olasznak vagy görögnek látszott. Farmernadrág és pulóver helyett kalózinget és térdnadrágot kellene hordania – gondolta Wexford fején piros kendővel, fülében arany karikákkal.

– Kedves hölgy volt, igazi úrihölgy – mondta Sean mogorván. Dühösen lecsípett egy húsos levelet az egyik kaktusztól. – Mindig azt nézte, hogy mit tehet az emberért. És pont neki keltett meggyilkoltatnia magát. Úgy van az, ahogy az anyám mondja, mindig a jó emberek halnak meg fiatalon.

– Mrs. Nithigale nem volt olyan fiatal, Lovell.

Az olajos arca elpirult. – Harminc körül lehetett. – Ajkába harapott. – Nem mondhatja, hogy öreg volt.

Wexford ráhagyta. Elizabeth Nightingale olyan nagyon igyekezett krémjeivel és ránctalanítóival fiatalítani magát, hogy most, hogy halott volt, kegyeletsértés lett volna kiábrándítani csodálóit.

– Szeretném tudni, mit csinált tegnap este. Hánykor távozott innen, és hová ment?

Sean mogorván válaszolt. – ötkor szoktam távozni. Hazamentem, hogy megteázzam. Az anyámmal élek együtt a faludban. Teázás után egész este a televíziót néztem.

– Barátnője nincs?

Sean ahelyett hogy egyenes-választ adott volna, megkérdezi: – Látta az itteni lányokat? – Ravasz pillantásával most igazán görög kalózhoz hasonlított. – Néha a tévét nézem, néha meg bemegyek a városba, és a Carouselben a wurlitzert hallgatom. Mi mást lehet egy ilyen ócska helyen csinálni?

– Ne kérdezzen, Lovell, itt én kérdezek. Egészen addig nézte a tévét, amíg le nem feküdt? '

– Addig. Nem mentem ki többet a házból. Megkérdezheti az anyámat.

– Mondja el, mit látott.

– Pop-műsor volt, aztán tízig egy hollywoodi musical.

– Tehát tízkor lefeküdt?

– Nem emlékszem. Arra sem, hogy mit láttam, és arra sem, hogy hánykor feküdtem le. Hogyan is emlékeznék? De azt hiszem, tovább is néztük. Igen, Sammy Davis Junior, az következett. – Sötét arca majdnem vallásos áhítattal ragyogott fel. – Úristen, de szeretnék olyan lenni,'minta. *Ő* szeretnék lenni. – Wexford pillantásától lehűtve lesütötte a szemét, és gyorsan hozzátette. – Most mennem kell. Folytatnom kell a munkám. Az öreg Will figyel.

Elosont Wexford mellett; menekülés közben alaposan megkarcolta magát a kaktusz tüskéivel. Az ajtóban hirtelen megjelent Mfs. Cantrip.*

– Az ebédje a konyhában várja, Sean. Már mindenütt kerestem. Siessen, különben teljesen kihűl. – Sean hálásan lépett ki a melegházból, és amikor senki sem hívta vissza, futva indult a konyha felé.

– Különös – mondta Wexford. – A műsorban tényleg Sammy Davis szerepelt, de az utolsó pillanatban megváltoztatták a programot, és egy régi filmet játszottak helyette. – Megveregette Burden vállát. – Most menjen ebédelni,Mike. Majd én is megyek maga után, mihelyt tudok.

A távozó Bufden után nézett, aztán majdnem futva utolérte Mrs. Cantripet. – Lakik még valaki más is a házban, esetleg olyan alkalmazott, akivel még nem;beszéltem?

– Nem, uram. – Az asszony tekintete elárulta, hogy bár a megrázkódtatásból még nem tért magához, a háztartás gyeplőjét, igaz, hogy még csak bizonytalanul, de már kézben tartja. – Óhajt enni valamit, uram? – kérdette félénken. – Vagy a másik rendőrségi úr?

– Nem, köszönjük. – Wexford erős kézzel megfogta az asszony könyökét, miközben felfelé lépkedtek a terasz lépcsőin. – Egy dolgot azonban megmondhat. Kik voltak Mrs. Ninghtingale barátai? Kik jártak látogatóba a Manorba?

Az asszony látható elégedettséggel fogadta ezt a nagyra értékelt és bizalmi állást betöltő alkalmazottnak feltett kérdést. – Mrs. Nightingale soha nem volt pletykálkodós, és nem ült naphosszat a telefon mellett. Azokkal a hölgyekkel, akikkel találkozott, hivatalos dolga volt. Jótékony célú vásárok rendezése vagy sportünnepélyek szervezése, tetszik érteni? Aztán… – Hangja szomorúan fontoskodóvá vált. – Aztán voltak *közős*

barátaik, akik néha idejöttek vacsorára, például Sir George és Lady Larkin-Smith, Mr. és Mrs. Primero meg a megyei urak.

– És Mrs. Ninghtingale férfibarátai? Kérem, ne értse félre, Mrs. Cantrip. Manapság egy hölgynek lehetnek férfibarátai anélkül, hogy bármi… rossz volna benne.

Mrs. Cantrip erélyesen rázta meg a fejét. – Csak a férjével közös barátai voltak, uram. – Aztán, a gúny némi árnyalatával kérdezte meg: – Van még valami, amit tudni óhajt, uram?

– Van. A szennyessel kapcsolatban. Kinek a feladata az ágynemű és a törülközők cseréje a házban?

– Az enyém – lepődött meg Mrs. Cantrip.

– És hozott le ma reggel nedves törülközőt Mr. Nightingale hálószobájából?

– Nem, uram, szó sincs róla. Nem kerestem én a munkát ma reggel, annyi bizonyos. – Mrs. Cantrip erélyesen felemelte az állát. – Különben se ma van a napja. Ágyneműt hétfőn cserélek, törülközőket meg hétfőn és csütörtökön. Évek óta így van ez, amióta itt vagyok.

– Talán másvalaki… – kezdte Wexford óvatosan.

– Az lehetetlen. A szennyes a konyha mögött áll egy ládában, és ma még a közelében sem járt senki. Erről kezeskedem. És most, ha megbocsát, uram, be kell tálalnom az ebédet. Nem tudom, Mr. Nightingale-nek van-e kedve enni, de Mr. Villiersnek ma is át kell küldenem a tálcát, mint máskor… Ó, istenem, Mr. Villiers! Egészen elfeledkeztem Mr. Villiersről.

Wexford rábámult. – Azt akarja mondani, hogy Mr. Nightingale sógora is ebben a házban lakik?

– Nem „lakik”, uram – mondta Mrs. Cantrip kivörösödött kezét arcára szorítva, még mindig tágra nyílt szemmel.

– De mindennap átjön, és a Régi Házban ír. És ó, uram… azt hiszem, még senki sem mondta meg neki!

– Mr. Villiers láthatta a jövés-menésünket.

– Nem láthatta, uram. A Régi Házból a fák miatt semmit sem lehet látni, mint ahogy oda se lehet kívülről belátni. Át kell mennem, és közölnöm kell vele. Csak azt mondhatom, hogy hál' istennek, nem álltak nagyon közel egymáshoz. Nem veszi majd túlságosan a szívére.

Félig futva távozott. Wexford nézte, amint eltűnik a sövény nyílásában, amely fölött aranyba forduló hársfalevelek függtek. A Régi Házból csak a tető egy darabja rajzolódott ki a fák fölött a fehér felhőkkel tarkított kék égen.

Öt percet várt még, aztán követte az asszonyt. Az ösvény egy kis kövezett udvarra vezetett, amelynek a közepén négyszögletes medence állt. A sötét vízben, a vízililiom fényes leveleinek árnyékában ponty úszkált.

Az udvart teljesen beárnyékoltak a környező fák. Gyökereik a táplálékot a keskeny szegélyekből szívták, mert az udvaron csak pár szál növény hajtott ki a kövek közt, virág nélkül, reménytelenül törekedve a napfény felé. Mrs. Cantrip a tárva-nyitva álló, megfeketedett tölgyfa ajtón keresztül, léphetett a Régi Házba, amely Wexford szerint legalább négyszáz éves lehetett. A lépcső mellett fekete, kiterjesztett szárnyú vaskakas szolgált a sár letisztítására. A zölddel befuttatott rácsos ablakok fölé pillantva Wexford meglátta a tetőn a párját: a kitátott csőrű szélkakast.

Amikor belépett a Régi Házba, akkor vette észre, hogy elállt a szél.

4.

A helyiség, amelybe Wexford került, nyilvánvalóan raktár lehetett. A fal mentén nyírfahasábok voltak felhalmozva, felettük a polcok a Manor leszüretelt almáit és körtéit várták. A helyiségben tisztaság és rend uralkodott.

Mivel a földszinten több helyiség nem volt, és Denys Villiers foglalatosságának itt nem látta semmi nyomát, a felügyelő elindult fölfelé a lépcsőn. A fekete tölgyfa lépcső a vastag falba vájt meredek alagútfélében vezetett. Fentről, az egyetlen ajtó mögül halk hangok szűrődtek ki. Kopogott. Mrs. Cantrip nyitotta ki résnyire az ajtót, és suttogva közölte: – Megmondtam. Szüksége van még rám?

– Nincs, Mrs. Cantrip, köszönöm.

Az asszony nagyon vörös arccal lépett ki. Amikor elhagyta a házat, a nap fénye behatolt az alsó helyiségbe. Wexford habozott egy pillanatig, aztán belépett Villiers dolgozószobájába.

A klasszikus nyelvek tanára ülve maradt az íróasztalánál, de hideg, komoly arcát Wexford felé fordította.

– Jó reggelt, főfelügyelő. Miben lehetek a segítségére?

– Szomorú ügy ez, Mr. Villiers. Nem tartom fel sokáig. Csak egy-két kérdést tennék fel, ha megengedi.

– Természetesen. Nem óhajt leülni?

A tágas, kissé hideg, sötét faburkolatos szobát az apró ablakokat befutó növény levelei is elsötétítették. A padlón négyszögletes szőnyeg hevert, a bútorzat: a lószőr kanapé, két Viktória korabeli fotel és egy összecsukható asztalka nyilván

kiselejtezés után került ide a Manorból. Villiers íróasztalán papírhalmok, nyitott kézikönyvek, gemkapcsos dobozok, golyóstollak és üres cigarettásdobozok hevertek. Az egyik felén egy halom új könyv állt, mind egyforma, ugyanolyan, amilyet a főfelügyelő a Nightingale ágya melletti alacsony asztalkán látott. *A szerelmes Wordsworth*, írta Denys Villiers, a *Wordsworth Grasmere-ben* és *A jobb megismerés érdekében* szerzője.

Mielőtt leült, Wexford kezébe vette a legfelső könyvet, ugyanúgy, mint előzőleg a hálószobában levőt, de most, ahelyett hogy beleolvasott volna, megfordította, és Villiers fényképét nézte meg a borító hátsó felén. Vagy hízelgő kép volt, vagy jó régen készülhetett.

Az a hidegen figyelő ember, aki szemközt ült vele, ötven felé járhatott. Valamikor – gondolta Wexford – csinos, jóképű férfi lehetett, meglepően hasonló halott testvéréhez, de vonzó külsejét az idő vagy talán (a betegség már tönkretette. Igen, valószínűleg a betegség. Rákban haldokló emberek néznek ki így. Az ő szemükben látta Wexford ugyanezt a ködös, kiszáradt pillantást; sárgászöld arcukon az elkínzott vonásokat, a szem kékjének szürkévé vakulását. Rettenetesen sovány volt, ajka vértelen.

– Nagy megrázkódtatás lehetett az ön számára – kezdte Wexford. – Szerencsétlen dolog, hogy mostanáig nem adták tudtára.

Villiers keskeny, színtelen szemöldöke felhúzódott. Arckifejezése kellemetlen, fölényes lett. – őszintén szólva – mondta – nem sokat számít. A nővérem meg én nem túlságosan kedveltük egymást.

– Megkérdezhetném, hogy miért nem?

– Megkérdezheti, és semmi akadálya, hogy válaszoljak. Azért, mert semmi közös vonás nem volt bennünk. A nővérem üres fejű, felületes teremtés volt, én meg… hát én nem vagyok sem üres fejű, sem felületes. – Villiers lenézett az írógépére. – Mégis úgy érzem, tapintatlanság lenne tőlem, ha ma tovább dolgoznék, igaz?

– Úgy tudom, hogy a tegnap estét ön meg a felesége a Manorban töltötte, Mr. Villiers.

– Úgy van. Bridzseztünk. Fél tizenegykor eljöttünk, hazahajtottunk és lefeküdtünk. – Villiers hangja élessé vált, a hirtelen feltörő düh árnyalata csendült ki belőle. Köhögött, kezét a mellére szorította. – Clusterwell mellett van a házam. A Manortól körülbelül tíz percig tartott az út. A feleségem meg én rögtön lefeküdtünk.

Rövid és pontos, gondolta Wexford. Lehet, hogy előzőleg már elpróbálta. – Milyennek látta a nővérét az este? Olyannak, mint máskor? Vagy izgatottnak látszott?

Villiers felsóhajtott. Inkább unalomból, mint sajnálkozásból, állapította meg Wexford. – Pontosan olyan volt, mint máskor, főfelügyelő. A Manor kegyes úrnője, akit mindeki szeret. A bridzsjátéka mindig rémes volt, az este sem volt rémesebb vagy kevésbé rémes, mint máskor.

– Tudta, hogy éjszakánként sétálni jár az erdőbe?

– Tudtam, hogy éjszakánként sétálni jár a *kertbe.* Valószínűleg azért ölték meg, mert olyan bolond volt, hogy távolabbra merészkedett.

– Ezért nem lepte meg önt a halálhíre? – kérdezte Wexford.

– Ellenkezőleg, nagyon is meglepett. Természetesen megdöbbentett. De most, hogy már végiggondoltam, egyáltalán

nem csodálkozom. Magányos nőket elhagyatott helyeken szoktak meggyilkolni. Legalábbis így hallottam. Újságot soha nem olvasok. Az ilyesmik nem érdekelnek.

– Ön világosan tudtomra adta, hogy nem szerette a nővérét. – Wexford szétnézett a tágas, csöndes szobában. – Ilyen körülmények között eléggé különös, hogy elfogadta a nagylelkűségét.

– A sógoromét fogadtam el, főfelügyelő! – A dühtől vagy más érzelemtől sápadtan. – Wexford nem tudta eldönteni.

– Villiers felugrott a székéről. – Viszontlátásra. – Kinyitotta az ajtót, és a lépcső sötét alagútja feltárult.

Wexford felállt, hogy távozzék. Félúton megállt, és zavartan nézett Villiersre. Szinte lehetetlen volt elképzelni, hogy ez az ember még rosszabbul, még betegebbnek, még hullaszerűbbnek is kinézhessen, mint amikor először megpillantotta. De most, ahogy ott állt az ajtó nyílásában, egyik vékony karját előrenyújtva, minden szín, még a sárgászöld is kifutott az arcából.

A főfelügyelő riadtan előrelépett. Villiers furcsán felnyögött, és Wexford karjába ájult.

– Hát így vagyunk – mondta Crocker, a rendőrségi orvosszakértő, Wexford barátja. – Elizabeth Nightingale egészséges és rendkívül jól konzervált, negyven év körüli asszony volt.

– Negyvenegy – mondta Wexford, miközben levetette esőkabátját, és az iroda ajtaja mellett álló fogasra akasztotta. A kantinból leküldtek egy csomó marhahúsos szendvicset meg egy termosz kávét, s ez most ott állt az íróasztala sarkán. Leült a hatalmas forgószékre, és miután undorral szemügyre vette a

legfelső, szélein már felkunkorodó szendvicset, nagyot sóhajtva nekilátott.

– A halál koponyatörés és több agyi sérülés következtében állt be. Legalább egy tucat ütést mértek valamilyen, nem teljesen tompa fémtárggyal a fejére. Nem fejszére vagy késre gondolok, hanem olyasmire, aminek komolyabb éle van, mint például egy ólomcsőnek vagy piszkavasnak. A halál – tudod, hogy ezt milyen nehéz megállapítani mondjuk, este tizenegy és éjfél után egy óra között állt be.

Burden a fal mellett ült. Feje fölött a kingsmarkhami körzet hivatalos térképén a cheritoni erdő tömege összegömbölyödött macska árnyékát formálta. – Átkutattuk a kertet meg az erdőt, de eddig semmit sem találtunk – mondta Burden.

– Maga szerint milyen fegyver lehetett?

– Mike, öregfiú, ez nem az én feladatom – mondta Crocker, és az ablakhoz lépve lenézett a főutcára. Lehet, hogy unalmasnak találta a megszokott látványt, mert rálehelt az ablaküvegre, és az így keletkezett párarétegbe egy ábrát rajzolt, amely lehetett virágcserép vagy akár az ember légzőszervének vázlata. – Egyszerűen fogalmam sincs róla. Talán fémváza, vagy konyhaedény. Esetleg szokatlan alakú hamutartó, szénfogó vagy fémkupa.

– Gondolod? – kérdezte Wexford, aki csámcsogva majszolt. – Gondolod, hogy egy fickó elmegy az erdőbe, hogy megöljön egy asszonyt, és habverőt vagy serpenyőt visz magával? Egy pasas meglátja a feleségét egy másik férfival, előveszi a véletlenül éppen a zsebében levő ezüstvázát, és fejbe csapja vele?

– Csak nem akarod azt mondani – kérdezte döbbenten az orvos hogy a társadalom olyan pillérét gyanúsítod, mint Quentin Nightingale?

– Ő is csak ember, nem? Neki is vannak szenvedélyei, őszintén szólva azonban inkább az asszony fivérére, arra a Viilliersre szavaznék. Csak éppen túl betegnek látszik még ahhoz is, hogy akár egy kést vagy villát felemeljen, nemhogy tepsivel csapjon fejbe valakit. – Wexford végzett a szendvicsekkel, és visszacsavarta a termosz kupakját. Aztán fordult egyet a székkel, és elgondolkodva meredt az orvosra. – Beszéltem Villiersszel – folytatta. – Egyebek közt nagyon beteg ember benyomását tette rám. Sárga a bőre, remeg a keze, remeg az egész ember. Éppen amikor el akartam jönni, elájult. Először azt hittem, hogy meghalt, de aztán magához tért, és átkísértem a Manorba.

– A páciensem – mondta Crocker, és a tenyerével letörölte a rajzát, szabaddá téve Wexford előtt kedvenc látványát: a régi háztetőket és a sussexi fákat. – Nightingale-ék valami nagyfejűnek a privát páciensei, de Villiers évek óta az én körzeti betegeim listáján szerepel.

– És te – mondta Wexford ironikusan –, mint az orvosi titoktartás hűséges papja, esküd szerint kebeledbe zárod, hogy mi a baja.

– Igen, azt tenném, ha volna valami titkolnivaló. Csakhogy az a helyzet, hogy olyan egészséges, mint te. – Crocker szemügyre vette a főfelügyelő homlokán kiduzzadó lilás ereket, aztán kritikusan hozzáfűzte: – Egészségesebb.

Wexford némi erőlködés árán behúzta a pocakját és kiegyenesedett. – Fantasztikus – mondta. – Azt hittem, rákos, de

nyilván valami lelki betegségtől viaszfehér az arca. Például a bűntudattól. Hány éves?

– Nézd… – kezdte az orvos a székén fészkelődve.

– Rajta, erőltesd meg magad. Egy férfi életkora nem olyasmi, amit rendelőd antiszeptikus zöld ellenzője mögött súg a füledbe.

– Harmincnyolc.

– *Harmincnyolc?* Legalább tíz évvel idősebbnek látszik, és ráadásul iszonyúan betegnek is. Úristen, hozzá képest Mike valóságos süvölvény!

Két öregedő szempár fordult tűnődve Burden felé, aki – bár nem minden tetszelgés nélkül – szerényen félrenézett. Az orvos kicsit ingerülten jegyezte meg: – Nem tudom, miért gondolod, hogy Villiers beteg. Talán túl sokat dolgozik, ez minden… Egyébként sem betegnek, sem idősnek nem látszik.

– Ma annak látszott – mondta Wexford.

– A sokktól – mondta az orvos. – Mit vársz egy olyan embertől, aki megtudja, hogy meggyilkolták a nővérét.

– Pontosan ezt, kivéve, ha nyilvánvalóan utálta. Hallanod kellett volna, milyen nemes lelkű fivérhez illő megjegyzéseket tett az asszonyra. Rég nem találkoztam ilyen rosszindulatú alakkal, mint Mr. Villiers. Gyerünk, Mike, meglátogatunk egy-két hölgyet, aki elolvad majd, és mindent elmond a maga szexis és – mondhatom így? – fiatalos bájának a hatására.

Együtt mentek le mindhárman a liften, és *az* orvos otthagyta őket a kapitányság lépcsőin. A szél már teljesen elállt, de a főutcán ott volt még az összehordott szemét: letört ágak, egy apró madárfészek, amelyet a szél valamelyik magas fa tetejéről fújt le meg imitt-amott egy-egy cserép a régi háztetőkről.

Bryant a Pomfret Roadon hajtott ki velük a városból, és hamarosan rátért a Myfleet felé vezető elágazásra. Útközben elhaladtak a kingsmarkhami fiúiskola, ismertebb nevén a Hatodik Edward Király Kisgazdák, Polgárok és Jobb Emberek Fiai Számára Alapított Iskolája mellett. A fiúk jelenleg nyári vakációjukat töltötték otthon, és a barna téglás Tudor-épület elhagyatottabb, de rendezettebb képet mutatott, mint a tanítási idő alatt. És mert a kisgazdák és polgárok fiai – ha a jobb embereké nem is – az utóbbi időben riasztó mértékben elszaporodtak, öt éve új, nagy szárnyat építettek hozzá, amelyet a reakciósok monstrumnak neveztek.

Az iskolát az a méltóság és elegancia lengte körül, amely gyakran érezhető a korabeli nagy épületeknél, és a legtöbb kingsmarkhami szülő itt keresett helyet fiainak, megvetve a stowertoni általános iskola nevelési és környezeti előnyeit. Ugyan kinek kellett volna csodálatos acél és üveg kémiai laboratórium, kitűnően felszerelt tornaterem vagy olimpiai színvonalú úszómedence, amikor mindezek helyett történelmi kapuboltozattal és olyan kopott lépcsővel dicsekedhettek, amelyen (igaz, csak egyetlen alkalommal) VIIL Henrik fia lépkedett? Amellett, ha az ember fia olyan iskolába jár, amelyet „Királyi Iskolának" neveznek, a hozzá nem értőkkel elhitetheti, hogy a fiú magániskolában tanul, leplezve a tényt, hogy az iskolát az állam tartja fenn.

Burden, akinek a fiát egy éve vették fel ide, miután letette a felvételi vizsgát, megszólalt.

– Itt tanít Villiers.

– Latint és görögöt, ugye?

Burden bólintott. – Johnt latinra tanítja. Görögre, azt hiszem, az idősebbeket. John azt mondta, hogy tanítás után sokat dolgozik valamin az új szárny könyvtárában.

– A könyveivel kapcsolatban folytat kutatásokat?

– A könyvtár csodálatos! Nem mintha sokat értenék hozzá, de egy fogadónapon megnéztem, és nagy hatást gyakorolt rám.

– Szereti John fiad Villierst?

– Tudja, uram, hogy milyenek a mai fiúk – mondta Burden. – John osztályában a kis ördögök Régi Római Villának hívják. De azt hiszem, fegyelmet tud tartani. – És az atya, aki aznap reggel némi aprópénz adományozásával engesztelte meg a fiát, szigorúan tette hozzá: – Véleményem szerint ezekkel a kölykökkel keményen kell bánni.

Wexford magában mosolyogva témát változtatott. – Három fő kérdésre szeretnék választ kapni – mondta. – Miért fürdött meg Quentin Nightingale ma reggel ötkor? Vagy inkább: miért akarja ezt elhitetni? Aztán: miért mondta Sean Lovell, hogy az este a televízióban olyan adást látott, amit az utolsó pillanatban levettek a műsorról? És végül: miért volt Elizabeth Nightingale mindenkivel jóban, kivéve a saját öccsét.

– És ugyanakkor miért nem volt bizalmas barátja?

– Lehet, hogy volt. Ki kell derítenünk. Mike, Clusterwell-be érkeztünk. Nem tudja véletlenül, hogy melyik Villiers háza?

Burden kiegyenesedett, és kinézett az ablakon. – A falun túl, Myfleet felé van. Még nem… egy pillanat. Lassítson, Bryant. Azt ott, uram, amelyik magányosan áll.

Wexford kissé összeráncolt homlokkal vette szemügyre a külön álló földszintes házat. Alacsony, kétszárnyú épület volt, két oromzattal, alattuk ablakmélyedésekkel.

– Ráférne egy kis mázolás – jegyezte meg Burden, miután összehasonlította, kedvezőtlen véleményt alkotva róla, saját vonzó, hamarosan teljesen újramázolt házával. – Szánalmasan fest. Azt hinné az ember, hogy telik neki egy tisztességes garázsra.

A ház előtti kert tele volt egyszínű margarétával. Egyik oldalán hosszú, repedezett, göröngyös betonfeljáró vezetett egy előre gyártott azbesztlemez garázshoz, amelynek a tetejét kátránypapír borította.

Az azbesztkapu előtt egy fekete Morris Minor állt a felhajtón, valaki nemrég moshatta le, mert a karosszériáján nedves foltok fénylettek, s a kocsi hátsó ütközője alatti kis gödörben víztócsa állt.

– Különös – mondta Wexford. – Megölik a nővérét, elájul, amikor meghallja a hírt, és pár óra múlva mégis elég jól van ahhoz, hogy kocsit mosson.

– Nem az ő kocsija – vetette ellen Burden. – Neki Angliája van. Ez a feleségéé.

– Hát akkor hol van az övé?

– Talán még mindig a Manorban, vagy abban az állítólagos garázsban.

– Ugye, tegnap éjjel nem volt sár az erdőben?

– Kicsit nedves volt a talaj – mondta Burden. – Emlékezzék vissza, a hét végén esett.

– Hajtson tovább, Bryan. Egy ideig még ne zavarjuk Villiersék házi békéjét.

Amikor Myfleet faluban leparkoltak, az első személy, akit megláttak, Katje Doorn volt. Éppen a vegyesboltból lépett ki egy zacskó gyümölccsel meg egy üveg samponnal a kezében. Vidáman rájuk vihogott.

– Nem tudja véletlenül, melyik Lovellék háza, Miss Doom? – kérdezte Burden mereven.

– De igen, nézzék, az ott – mutatta a lány, megragadva a félénk felügyelő karját, és – mint később Wexford megjegyezte – majdnem belepréselve vonzó idomaiba. – A legkoszosabb az egész faluban. – Aztán, mint az otthonaikra talán legbüszkébb nemzet képviselője, megborzongott, és rövid ismeretségük alatt először vált barátságtalanná az arca. – Azt hiszem, úgy élnek, mind a disznók, Sean anyja nagyon mocskos asszony, és ilyen kövér. – És saját gazdag kontúrjaihoz még vagy hathüvelyknyit hozzátéve, hatalmas nagybőgőt rajzolt a levegőbe.

Wexford rámosolygott. – Nem tudja, otthon van ilyenkor a kövér hölgy?

Katje figyelmen kívül hagyta a mosolyt; Burdent nézte.

– Talán – vonta meg a vállát. – Nem tudok semmit ezekről a disznó emberekről. Szeret egy csésze finom teát? Gondolom, nagyon dolgozik, és szívesen iszik velem teát, amíg a főnöke a piszkos házban van.

– Ó, nem, nem, köszönöm – mondta rémülten Burden.

– Akkor talán holnap – mondta Katje, és a haját rágta.

– Minden este szabad vagyok, és a barátom holnap sokáig dolgozik, a táncnál kell italokat adnia. Vigyázzon, ne felejtse el. – Mutatóujjával megfenyegette Burdent. – Most isten velük. Ne szedjenek fel semmi rosszat azon a mocskos helyen.

Egyenes háttal, lobogó szőke hajjal vonult át az úttesten a Manor kapujához. Ott megállt, és integetett. Kerek keble felemelkedett a rózsaszínű pulóver alatt.

Wexford visszaintegetett, és nevetve elfordult. – Fogadok, hogy szemet vetett magára.

– Rémes egy nő!

– Szerintem bájos.

– Te jó ég, ha arra gondolok, hogy a lányom…

– Az isten szerelmére, Mike, én is nős ember vagyok és hűséges férj. – Aztán fanyar mosollyal csapott jókora pocakjára. – Nincs sok esélyem, hogy ne az legyek, igaz? De néha… – Felsóhajtott. – Mit nem adnék, ha ismét harmincéves lehetnék. Ne nézzen így rám, maga halvérű. Itt vagyunk a mocskos kis háznál, és reméljük, hogy ma délután nem szedünk össze mást, csak egy kis *nostalgie de boue*-t.

– Micsodát? – kérdezte Burden, és megpróbálta úgy kinyitni a kerítés kapuját, hogy a kihajló csalánlevelek meg ne szúrják.

– Csak egy krónikus járvány elnevezése – felelte Wexford bűnbánó mosollyal. Burden hitetlenkedő, gyanakvó pillantására elnevette magát, és hozzátette: – Ne féljen, Mike, nem fertőző, és csak az öregeket támadja meg.

5.

Nemcsak a kertkapu, de a ház kapuja is be volt nőve csalánnal és elmaradhatatlan társával, a lósóskával. Mielőtt felemelhették volna a kopogtatót, egy rácsos ablak lyukas, szürke függönyét félrehúzták, és megjelent egy arc.

– Nem tudom, mit akarnak, de hátra kell kerülniök.

Az oldalsó kapu kiesett, amikor be akarták nyomni. Wexford vállat vont, és lefektette egy gazzal benőtt ágyásra. A hátsó kert szégyene volt a tájnak. A csodálatos erdő olyan volt itt, mint egy piszokfolt a fekete bársonyon: húsz négyszögölnyi derékig érő fű, pitypang, egy csomó rozsdás vasdarab és romos tyúkketrec. A legtávolabbi sarokban jókora, hajó alakú pajta állt, körülötte rongykupacok, üres, zöld palackok és egy matrac, amelyet mintha bajonettgyakorlatra használtak volna. A gyomok közül zománcozott éjjeliedény és több lyukas lábos kandikált ki. Wexford észrevette, hogy a hátsó kapu közvetlenül az erdőre nyílik.

A ház hátsó ajtaja hirtelen kinyílt, és az asszony, aki az ablakból kiszólt nekik, kidugta rajta a fejét.

– Mit akarnak?

– Maga Mrs. Lovell?

– Az vagyok. Mit akarnak?

– Beszélni szeretnénk magával, ha megengedi – mondta Wexford szelíden. – Rendőrtisztek vagyunk.

Az asszony gyanakvó pillantást vetett rájuk. – Arról az asszonyról a nagy házból, ugye? Jobb, ha bejönnek, Őlordsága mondta, hogy a rendőrség már munkához látott.

– Őlordsága? – kérdezte Burden. Ezeknek az egzaltált köröknek a mezsgyéin, amelyekbe belecsöppentek, még egzáltabb arisztokratákat is találni?

– Sean, a fiam – ábrándította ki Mrs. Lovell. – Ha akarnak, jöjjenek a nappaliba. Erre.

Az enyhe túlzással nappalinak nevezett helyiség valamivel kevésbé volt koszos, mint a konyha, de itt is rothadó növény-, krónikus gázszivárgás- és enyhe ginszag uralkodott. A; új, világos rózsaszínű garnitúra már piszkos volt, és a berendezést mindenféle régi falusi és modern bóvli egészítette ki A Rolling Stonesról szóló újságkivágások és egy kebelébe tőrt döfő római hölgyet ábrázoló bekeretezett olajfestmény közt rajzszögezett naptárról rezerváltan mosolygott le a Királynő.

A római hölgy vonásai nem nagyon különböztek Mrs. Lovellétől, de kiterjedése össze sem volt hasonlítható vele. Mrs. Lovell még mindig csinos arca sok tekintetben cigányos volt hajlott orr, jól formált, telt ajkak, fekete szem. A Medúza-haj feketén, kócosan hullott vállára. A kövérség nem terjedt ki az arcára. Mintha a háj felfelé haladtában elakadt volna nyaknál, mintegy belefulladva az erős, ránctalan tokába.

A teste hatalmas volt, de nem hiányzott belőle valamiféle közönséges vonzerő, és a zsírpárnák is a megfelelő helyekre voltak elosztva. Földanya-keble volt vagy hatvan hüvelyk kerületű, mégis formás, illett az óriási csípőhöz. Mint Katjéból, belőle is hiányzott a tartózkodás, és amikor leült, a kivágott blúz

még két hüvelykkel lejjebb ereszkedett, a szűk, fekete szoknya meg ennek megfelelően két hüvelykkel feljebb csúszott. Wexford úgy érezte, hogy ami a húskiállítást illeti, már elege volt belőle egy délutánra, ráadásul ebben az esetben húsnak némi fürdő se ártott volna, így aztán elfordította a fejét.

– Rutinnyomozást folytatunk, Mrs. Lovell – mondta. – Lenne szíves elmondani, hogy töltötte fia a tegnap estét?

– Megteázott, aztán leült televíziót nézni, Őlordsága lelkes tévénéző, és miért ne, ha ő fizeti a díját?

– Valóban, miért ne? De fél tíz után már nem nézte, ugye?

Mrs. Lovell Wexfordról Burdenre nézett. Látszott rajta, azon töpreng, hogy hazudjon-e vagy az igazat mondja, talán csak mert igazat mondani mindig könnyebb. Körülötte és az egész kunyhó körül minden rettenetes lustaságról, végtelen tunyaságról tanúskodott. Végül is kurtán kijelentette: – Fél tíz után elment.

– Hová?

– Soha nem kérdezem. Nem avatkozom a dolgaiba…

– Megpiszkálta hüvelykujja behasadt körmét. – És ő sem az enyémbe. Talán a pajtába ment. Rengeteg időt tölt ott.

– És mit csinál ott, Mrs. Lovell?

– Őlordsága ott tartja a lemezeit.

– Pedig bizonyára itt a házban is lejátszhatná őket – mondta Burden.

– Igen, ha akarná. – Mrs. Lovell most rágni kezdte a körmét. – Nekem mindegy, akárhol csinálja. Nem avatkozom a dolgaiba, és ő sem az enyémbe.

– Mikor jött be a pajtából?

– Nem szoktam hallani. Az az úr, aki a barátom, hét körül jött. Sean meg ő nincsenek túl jóban. Azt hiszem, ezért vonult Őlordsága a pajtába. Akkor sem jött be, amikor a barátom elment, fél tíz körül lehetett… de hát, ahogy már mondtam, nem avatkozom a dolgaiba, és ő sem…

– Igen, igen, értem. Azt hiszem, Sean nagyon szerette Mrs. Nightingale-t.

– Azt hisz, amit akar. – Mrs. Lovell nagyot ásított, kimutatta erős, éles fogait. – Élni és élni hagyni, ez az én jelszavam. Az az asszony ott fenn a Manorban szeretett beavatkozni az emberek dolgaiba, hogy javítson a helyzetükön, Őlordságának is fura ötleteket adott. – Mindkét karját a feje fölé nyújtotta, megint ásított, és felrakta a lábát a kanapéra. Wexfordnak egy kövér macska jutott róla az eszébe, amelyik dorombol és illegeti magát, mit sem törődve a mocsokkal, amelyben él.

– Miféle ötleteket?

– Olyanokat, hogy a szórakoztató iparba kerül, énekelni fog meg ilyesmi. Én nem figyeltem oda. Talán tetszett neki a fiam. Soha nem kérdeztem.

– Volna kifogása az ellen, ha átkutatnánk a házát?

Az asszony először mosolyodott el, elárulva nem is sejtett, gunyoros humorát. – Kutassanak át, amit csak akarnak – mondta. – Inkább maguk, mint én.

– Nyomasztó élmény volt – jegyezte meg Wexford, amikor visszamentek a kocsihoz. Burden meglehetősen sápadtan követte.

– Amióta a rendőrségen dolgozom, ilyesmivel még nem találkoztam – tört ki. – Mindenütt viszketek. – Benyúlt az inge alá, aztán a fejét vakarta.

– Na lám, ifjú barátnője figyelmeztette!

Burden nem reagált a megjegyzésre. – Azok az ágyak! És az a konyha!

– Bevallom, rosszabb volt, mint amire számítottam. Az egyetlen tiszta hely a pajta. Furcsa dolog ez, Mike. Szőnyeg a padlón, tisztességes székek, lemezjátszó. Akár szerelmi fészek is lehetne.

Burden megborzongott. – Azt ugyan soha senki nem fogja velem elhitetni, hogy egy olyan hölgy, mint Mrs. Nightingale, ide járt légyottra.

– Talán nem – felelte habozva Wexford. – Gyakorlatilag nem sokat találtunk, igaz? Egy réz gyertyatartót meg egy fém ágymelegítőt. Egyiken sem volt vér, pedig istenemre mondom, legalább ötven éve nem pucolták meg egyiket sem. És azok a ruhák, amelyekről az asszony azt mondta, hogy „Őlordsága ezeket viselte az este", majdnem tiszták voltak. De hová ment a fiú, Mike? Bryant érdeklődött a kocsmában, ott nem volt. Az utolsó autóbusz fél tízkor indul Myfleetből, azon nem lehetett. A Sean Lovellhez hasonló fiúk nem járják a mezőket, hogy a természet szépségeiben gyönyörködjenek. Elege van belőlük egész nap.

– Senki nem fogja elhitetni velem – erősítgette makacsul Burden –, hogy bármi lett volna közte és Mrs. Nightingale között. Ha a véleményemet kérdezi, szerintem a fiú anyja nem más, mint a faflu szajhája. A „nem avatkozom a dolgaiba" valójában annyit

jelent, hogy mindig elhanyagolta a gyerekét. Tudom, hogy ódivatúnak és puritánnak tart, uram, de nem tudom, mi van manapság a nőkkel. Piszkosak, gátlástalanok és erkölcstelenek, vagy mindez együtt. Ott van először is Mrs. Nightingale a ránctalanítóval és titkos találkáival, aztán az a holland lány, aki henceg a dolgaival, ami meg Mrs. Lovellt illeti…

– Gondoltam, hogy valami ilyesmit érez – szólt Wexford nyájasan mosolyogva ezért van egy tiszteletre méltó javaslatom a maga számára. Keressük fel Mrs. Georgina Villierst, az erényes feleséget, aki remélhetőleg mindent elmond nekünk anélkül hogy elájulna, vagy Mrs. Nightingale emlékével kapcsolatban megtört szívéről biztosítana. Elmondja, hogy kik voltak Mrs. Nightingale barátai, és mit követett el az a gonosz fivére, amiért annyira utálták egymást.

– A férjem visszament a Manorba – mondta Georgina Villiers. – De nemsokára hazajön.

– Magával szeretnénk beszélni.

– Igen? – Mrs. Villiers meglepettnek és egy kicsit ijedtnek látszott, mintha nagyon kevés ember akart volna az életben kizárólag vele beszélni. – Jó, rendben van.

A zabkásaszínű tapétával borított hallon keresztül bevezette őket a zabkásaszínű tapétával borított nappaliba. Éppen olyan rendetlen és jellegtelen volt, mint a háziasszony, aki esetlenül állt előttük, és a bájtalan asszonyok kapkodó hangján szólalt meg: – Hát… üljenek le, kérem.

– Nem tartjuk fel sokáig, Mrs. Villiers. Hogy van a férje a ma reggeli megrázkódtatás után?

– Ja, ő? Már jól van. – Hirtelen ráeszmélt, hogy látogatói nem ülnek le addig, amíg ő nem, ezért egy kis ideges nevetéssel keresztülment a szobán, és letelepedett egy karosszék karfájára. – Ó, azt hiszem, jobb, ha bezárom az ajtót. Bocsássanak meg, éppen, csak bezárom. – Wexford észrevette, hogy vékony, karcsú asszony létére erős, atletikus járása van. Harisnyátlan lába izmos volt és vörösesre barnult.

– Nos, mit akarnak kérdezni tőlem? – Éles, ugató hangon szólalt meg, mintha megszokta volna a parancsolást, de nem mindig engedelmeskedtek volna neki. Barna szeplők százai tarkították az arcát, fehér, érzékeny bőrét. Húszas évei vége felé járhatott, és olyan asszony benyomását keltette, aki próbálja, de nem tudja, hogyan kell csinosabbá tenni magát. A gyopárbross a blúzán és a csat a hajában mutatta, hogy próbálja.

– A férjem… inkább a férjemmel kellene beszélniük. Nemsokára itthon lesz. – Eszelősen pillantott az órára. – Quen… a sógorom… nyilván nem tartóztatja sokáig. Tulajdonképpen mit akarnak tőlem kérdezni?

– Először is azt, Mrs. Villiers – mondta Burden hogy tegnap este a Manorban tett látogatás után ön meg a férje egyenesen hazajöttek?

– Ó, igen.

– Mit csináltak, miután hazaértek?

– Lefeküdtünk. Mind a ketten rögtön lefeküdtünk.

– Azzal a kocsival voltak, amelyik a ház előtt áll? – szólt közbe Wexford.

Georgina Villiers olyan hevesen rázta meg a fejét, hogy a haja kiszabadult a csatból, s kivillant nem hozzá illő fülbevalója. –

Denys kocsijával voltunk. Két kocsink van. Amikor tavaly összeházasodtunk, nekem is volt kocsim, meg neki is. Régi kocsik, de mind a kettőt megtartottuk. Nem sokat érnek.

– Széles mosollyal próbálkozott. – Most az ő kocsijával ment el.

– És a magáét – mondta Wexford barátságos, atyai hangon amint látom, nemrég mosták le. Mindig szerdán mossa le a kocsiját, ugye, Mrs. Villiers? Azt hiszem, ebben a feleségemhez hasonlít, ő is a hét minden napjára kitűz valami kis feladatot. Így aztán nem marad ki semmi.

– Nem, sajnos, nem. Én nem vagyok módszeres. – A főfelügyelőre pislogott, nem értette, hová kanyarodik a társalgás. – Tudom, hogy annak kellene lennem. Denys is szeretné, ha… De miért kérdezi?

– Megmondom, Mrs. Villiers. Ha ön módszeres volna, és rutinból mindig elvégezné a megszokott feladatokat, akkor érthető lenne, hogy ettől a sógornője erőszakos halála sem téríti el. Mivel azonban nem módszeres, és feltételezem, hogy csak akkor mossa le a kocsiját, ha kedve van hozzá, vagy ha szükséges, miért éppen a mai napot választotta?

Az asszony mélyen elpirult. A szemében tükröződő félelem már majdnem rémület volt. Ismét pislogott, kezét összekulcsolta. – Nem tudom, mire gondol? Nem értem.

– Ne aggódjon. Talán *éppen azért* mosta le a kocsit, mert feldúlt volt. Ugye azért? – Nagyon lassú felfogású, gondolta Wexford, vagy túlságosan rémült ahhoz, hogy észrevegye a felajánlott kibúvót. Felajánlotta hát még világosabban. – Feltételezem, hogy azért viselkedett ilyen ésszerűen, mert ha az embert nyugtalanítja

valami, vagy boldogtalan, a munkával lehet a legjobban elterelni a gondolatait.

Az asszony végre megkönnyebbülten bólintott: – Igen, erről van szó. – De aztán rögtön vissza is lépett egyet. – Nem voltam nagyon boldogtalan, igazán nem… Úgy értem az az asszony nem az *én* nővérem volt.

– Az igaz – mondta Wexford. Közelebb húzta a székét Mrs. Villiershez, találkozott a tekintetük, és Wexford tekintete fogva tartotta az asszonyét, mint a reflektor fénye a félelemtől megbénult nyúlét. Burden hirtelen kívülre került a körön, kettesben maradtak. – Mrs. Nightingale természetesen a férje nővére volt, magának csak a sógornője. – Arca megkeményedett. – És ők nem nagyon szerették egymást, igaz?

– Nem, nem szerették. – Kissé habozva csúszott a fotel karfájáról az ülésre, de a szemét nem vette le Wexford arcáról. – Nem jöttek ki egymással – mondta. – Ha tudni akarja, Denys ki nem állhatta.

– Ez különös, hiszen úgy látszik, hogy Mrs. Nightingale mindenki mással jól kijött.

– Kijött? Ja, értem, a falusiakra gondol. – Nagyot sóhajtott, aztán gyorsan folytatta. – Elizabethnek nem voltak igazi barátai. A férjem szerint valami őrült ölhette meg, olyan valaki, aki nőket támad meg. Azt hiszem, tényleg így volt. Bolondság volt tőle éjjel az erdőbe menni. Kihívta maga ellen a sorsot.

– Lehet. – Wexford mosolygott, hogy enyhítse a légkört. Georgina Villiers már nyugodtabb volt. Összekulcsolt kezét szétvette, és sóhajtva nézett le rá. – Tudja, hogy a férje miért nem jött ki a nővérével?

– Mert nem volt bennük semmi közös.

És egy olyan jellegtelen és mindennapi asszonyban, mint te, gondolta Wexford, vajon mi közös lehet egy Villiers-szerű entellektüellel, a klasszikus nyelvek tanárával, Wordsworth szakértőjével?

– Azt hiszem, a férjem meglehetősen ostobának és költekezőnek tartotta.

– És valóban az volt, Mrs. Villiers?

– Hát rengeteg pénze volt, nem? Más oka nem volt rá, hogy ne szeresse, ha erre gondol. Elizabeth meg Quentin nagyon hétköznapi emberek voltak. Semmi esetre sem olyanok, amilyenekhez hozzá voltam szokva. Ilyen emberekkel én a házasságom előtt sohasem érintkeztem.

– De azért jól kijött velük?

– Quen mindig nagyon kedves volt. – Georgina Villiers a jegygyűrűjét forgatta az ujján. – A férjem kedvéért szeretett meg engem. Ő meg a férjem *nagyon jó* barátok. – Az ajkába harapott, és lesütötte a szemét. – De azt hiszem, aztán magam miatt is megkedvelt. Különben – hirtelen éles és dühös lett a hangja – mit érdekel? Egy férfinak a saját felesége legyen a legfontosabb. Törődjön vele többet, mint a kívülállókkal, és ne járjon másnak a házába dolgozni.

– Úgy érezte, hogy Mr. Nightingale túl nagy befolyást gyakorolt a férjére?

– Nem érdekel semmiféle külső befolyás. – Fülbevalójához nyúlt, és az egyiket meglazította. – A házasságom előtt tornatanár voltam – mondta büszkén de örökre lemondtam a hivatásomról. Maga szerint egy asszonynak nem az a kötelessége, hogy otthon

maradjon és a férjével törődjön? A magunkfajtáknak a legfontosabb az otthon meg a család, kívülállók ne foglalkozzanak velünk túl sokat.

Wexford összehúzott szemöldökkel nézett Burdenre, aki helyeslően bólogatott. – Volna kifogása az ellen, ha házkutatást tartanánk? – kérdezte.

Georgina habozott, de aztán megrázta a fejét.

A házban még egy fogadószoba és két hálószoba volt. A kisebbikben nem volt sem bútor, sem szőnyeg.

– Vajon mit csinál Villiers a pénzével? – suttogta Wexford. – Jó állása van, és könyveket is ír.

Burden vállat vont. – Talán ő is költekező, mint a nővére volt – mondta. – De ezentúl másképp lesz. Rendes felesége van.

– Isten mentsen tőle.

Miközben átkutatta az eléggé üres szekrényeket, Burden mereven megjegyezte: – Szerintem kellemes változatosság végre egy egyszerű, tisztességes asszonnyal beszélni.

– Lehet, hogy egyszerű és tisztességes, de isten a tudója hogy meglehetősen unalmas. Nincs itt semmi, se vér, sem olyasmi, amit fegyverként lehetett volna használni. – A konyhába lépve Wexford felemelte a régi divatú tűzhely tetejét.

– *„Boldogan megsemmisülve a lángokban”*… – mondta.

– Gyakorlatilag bármit elégethettek itt, és az asszonynak több óra állt a rendelkezésére.

Georgina a nappaliban ült, és apatikusan a falat bámulva várta őket.

– El nem tudom képzelni, miért marad el ilyen sokáig a férjem. Az ember azt gondolná, hogy egy ilyen napon velem akar lenni.

Az ember azt gondolná… – Hirtelen elhallgatott, és feszülten figyelt. – Itt van.

Felugrott a székből, és becsapva maga mögött az ajtót, kirohant a hallba. Burden fél füllel a férj és feleség közt suttogva folytatott beszélgetésre figyelve megjegyezte: – Az biztos, hogy nagyon ideges. Mintha arra számított volna, hogy találunk valamit. Kíváncsi vagyok…

– Sss! – hallgattatta el Wexford élesen.

Denys Villiers lépett a szobába, és a válla fölött hátraszólt a feleségének: – Nem lehetek egyszerre két helyen, Georgina. Quen rossz állapotban van. Lionel Marriott társaságában hagytam.

Burden tekintete találkozott Wexfordéval. A főfelügyelő felemelkedett, és elégedett meglepetéssel húzta fel a szemöldökét.

– Jól hallottam, hogy Lionel Marriott nevét említette?

– Valószínűleg, ha fülelt – felelte gorombán Villiers. Még most is jóval idősebbnek látszott harmincnyolcnál, de már nem olyan betegnek, mint reggel a Régi Házban. – Miért? Ismeri?

– Ugyanabban az iskolában tanít, amelyikben maga – mondta Wexford. – És az ő unokaöccse vette el az idősebbik lányomat.

Villiers sértő pillantást vetett rá. – Érdekes – mondta, és a hangjából világosan kitűnt, hogy Marriott kultúrember létére – hiszen az ő kollégája volt – kétségtelenül lealacsonyodott, amikor a házassága révén kapcsolatba került a főfelügyelő családjával.

Wexford lenyelte dühét. – Barátja a sógorának?

– Néha ott lóg a Manorban. – Villiers hidegen húzta ki a karját felesége szorításából, és az egyik karosszékbe roskadt.

Kétségbeesve – de lehet, hogy csak fáradtan – hunyta le a szemét. – Kérek valami innivalót – szólt a fölébe hajló Georginának, akinek a fülbevalói himbálóztak. – Van valahol egy fél üveg gin. Légy szíves, keresd meg.

6.

Wexfordnak az jutott eszébe, amikor alkonyaikor végigballagott Kingsmarkham főutcáján, hogy micsoda szerencse ott bukkanni Quentin Nightingale egyik haverjára, ahol a legkevésbé számított rá, és hogy ez a haver éppen Lionel Marriott. Valóban, ha ismerősei kiterjedt köréből választani kellett volna egyet, aki felvilágosítással szolgálhat Nightingale-ék ügyeiről, az az egy csakis Marriott lehetett volna. De valahogy az eszébe sem jutott Marritottot összefüggésbe hozni a Manorral, bár igazán megtehette volna, hiszen volt-e olyan nagy ház a környéken, ahová ne lett volna neki bejárása? Volt-e errefelé kultúrára vágyó vagy jó ízlésű ember, aki ne lett volna baráti viszonyban vele? Csak egy remete tagadhatta volna meg a barátságát Kingsmarkham legvendégszeretőbb és legpletykásabb polgárától.

Wexford vagy féltucatszor találkozott vele, de ez is elegendő volt Marriottnak ahhoz, hogy a bizalmasai közé számítsa, és ritka kiváltságot engedjem meg magának vele szemben. Kingsmarkhamban csak kevesen tudták a főfelügyelő keresztnevét, és még kevesebben szólították azon. Marriott már az első találkozásuk óta a keresztnevén szólította, és viszonzásul elvárta, hogy Wexford őt Lionelnek szólítsa.

Az élete nyitott könyv volt. Lehet, hogy nem mindenki kívánt lapozgatni benne, de ha valaki ódzkodott, Marriott maga lapozta fel, buzgó felvilágosítással szolgálva saját és nagyszámú barátai magánügyeiről.

Egyidős lehetett Wexforddal, de fürge és szívós. Annak idején elvett egy unalmas kis asszonyt, aki illemtudóan éppen akkor halt meg, amikor Marriott házaséletének unalma a zenitjére hágott. Marriott mindig „szegény feleségem”-ként emlegette, és olyan történeteket mesélt róla, amelyek nagyon ízléstelenek voltak ugyan, mégis önkéntelenül nevetni kellett rajtuk, mert elbeszélő tehetsége szellemességgel párosult, és az emberi gyengeségnek minden fajtáját sok humorral tudta megvilágítani. Utána az emberek azzal nyugtatták meg lelkiismeretüket, hogy jobb volt a hölgynek a halál, mint a házasság Marriott-tal, aki sohasem tudott csak egyetlen nőhöz ragaszkodni, és a „többit – ahogy Shelley mondja –, bár jók és bölcsek, hideg feledésre ítélni”.

Mert a „hideg feledés” vagy legalábbis a magány volt az, amitől Marriott rettegett. Mi másért töltötte volna meg vendégekkel minden este a házát? Mi másért tanított volna napközben angol irodalmat a Királyi Iskolában, amikor magánjövedelme nemcsak saját igényeinek kielégítésére volt bőven elegendő, hanem bőkezű és vendégszerető is lehetett?

Felesége halála óta nem élt szerzetesi életet, és minden alkalommal, amikor Wexford találkozott vele, más-más jól öltözött, negyvenes hölgy volt a társaságában. Minden valószínűség szerint ma is ott lesz a jelenlegi társ, gondolta Wexford, amikor belépett a Marriott házához vezető fasorba. Elrendezi Marriott virágait, meghallgatja az anekdotáit, és szendvicseket készít az elkerülhetetlen esti koktélpartira.

Marriott háza egy György-korabeli házsor végén állt, ezt a házsort alakították át először üzletekké és lakásokká vagy raktárokká. A többi szomorú, omladozó épülettel ellentétben

Marriott háza kifejezetten túldíszítettnek hatott ragyogó fehér vakolatával, amelyet kétévenként megújítottak, az ablakpárkányokon álló vidám kis virágládákkal és a homlokzatán kidomborodó hat kovácsoltvas erkéllyel.

A tájékozatlanok akár azt is hihették volna, hogy a házat egy vénkisasszony lakja, aki nemcsak az anyagiaknak van bővében, hanem lelkes kertész is. Wexford magában mosolyogva baktatott fel a lépcsőn a bejáratig, nyakába húzva a fejét, hogy bele ne üsse a lelógó virágkosárba, amely színesfilm-szerű lobéliákkal és tűzoltóautó-színű muskátlikkal volt telerakva. Pillanatnyilag még nem volt tele a fasor Marriott vendégeinek a kocsijaival. Igaz, korán volt még, hét óra felé járt az idő.

A csengetésre maga Marriott jött a kapuhoz. Igazán takarosan festett vörös bársony zakójában, cipőzsinór nyakkendőjével, kezében egy spárgafej konzervvel.

– Édes öregem, ezt a kellemes meglepetést! Csak öt perccel ezelőtt mondtam, hogy milyen szerencsétlen vagyok, mert teljesen elhanyagolsz, és tessék, itt vagy! A bűnös imája meghallgatásra talált! Azt mondtam: „Hát nem lenne csodálatos, ha a drága öreg Reg Wexford ma este megjelenne?”

Wexford ahhoz a korosztályhoz és társadalmi réteghez tartozott, amelynek tagjai a legszívesebben elájulnának, ha futó ismerőseik a keresztnevükön szólítják őket, de még ő sem tagadhatta le, hogy bármilyen hibái vannak is Marriottnak, senki sem tudja annyira éreztetni az emberrel, hogy örül neki, mint ő.

– Erre jártam – mondta és különben is beszélni szeretnék veled.

– Én meg rég vágytam rá, hogy beszélgessek veled, tehát kvittek vagyunk. Gyere be, gyere. Ne állj az ajtóban. Itt maradsz a partimra, ugye? Csak egy kis ünnepség lesz, pár régi baráttal, aki majdnem meghal, annyira szeretne megismerkedni a nagy főfelügyelővel, akiről annyi szépet meséltem!

Wexford benn találta magát a hallban, és máris Marriott fogadószobája felé irányították. – Mit ünnepeltek? – Mély lélegzetet vett, és kinyögte a keresztnevét. – Mit ünnepeltek, Lionel?

– Az „ünneplés" talán nem is helyes kifejezés, édes öregem. Inkább olyasmi, mint a „halálba menők köszöntenek" – ha érted, mire gondolok. – Wexford arcába lesett. – Látom, hogy nem érted. Persze, egy ilyen elfoglalt embernek, mint te, nem juthat eszébe, hogy ma van az iskolai szünet utolsó napja, és holnap vissza kell menni a pattanásos ördögökhöz.

– Tényleg – mondta Wexford. Most jutott eszébe, hogy Marriott a vakáció végén mindig partit rendez, és hogy a növendékeiről mindig mint „pattanásos ördögökről" beszél. Nem, nem maradok. Máris félek, hogy zavarok, mikor te éppen egy partira készülődsz.

– Egy cseppet sem zavarsz. Fogalmad sincs róla, mennyire örülök, hogy látlak, de jeges pillantásodból arra következtetek, hogy neked más a véleményed. – Marriott drámai hévvel tárta szét rövid karját. – Mondd, mit vétettem én? Mi rosszat mondtam?

A fogadószobában Wexford az egyik sarokban rögtönzött bárt pillantott meg, az ebédlőbe vezető boltíven keresztül meg ételekkel – sült fácánokkal, hideg húsokkal és egy egész lazaccal – megrakott asztalt látott, amelyet még fehér rózsák is díszítettek.

– Úgy látom, tévedtem – mondta –, amikor azt hittem, hogy közeli barátja voltál Elizabeth Nightingalenek.

Marriott mozgékony arca elborult; hirtelen – bár talán őszintén – szomorú lett. – Tudom, tudom, gyászolnom kellene, megszaggatnom ruháimat, és a fejemre hamut hintenem. Hidd el nekem, Reg, a hamu a szívemben van. De ha lemondanám kedves vendégeinket, és a sülteket elküldeném a pomfreti disznóhizlaldába a moslékba, mit használnék vele? Vissza tudnám-e őt hozni vele? Vagy letörölnék-e csak egyetlen könnyet is Quentin arcáról?

– Nem valószínű.

– Kedves Reg, nem bírom elviselni rosszallásodat. Hadd adjak egy italt. Whisky? Pernod? Pezsgőkoktél? És hozzá egy kis szelet hideg pulyka?

Wexford a szóözöntől lehengerelve helyet foglalt. – Csak egy kis pohár whiskyt, enni nem kérek.

– Látom, kiközösítettnek tartasz. Nem akarsz enni a sómból. – Marriott a fejét csóválva a bár felé ügetett. Óriási adagokat töltött a metszett üvegpoharakba a Vat 69-ből. Wexford tudta, hogy hiába tiltakozna. Magában vigyorogva vette szemügyre a szobát. Bár tudta, hogy az antik tárgyak jó része felbecsülhetetlen értékű, a csillár páratlan és a berendezés a város minden jó ízlésű embere irigykedésének tárgya, Marriott fogadószobája őt valahogy mindig egy magángyűjtemény és a Brompton Road-i olasz étterem keverékére emlékeztette. A falakon palackzöld tapéta smaragdszínű szőrdomborulatokkal és aranykeretű bordélyházi tükrökkel. Minden egyes asztalon órák és burnótszelencék meg

apró nippek sokasága. Ha az ember nem tudta volna, hogy ha bármilyen kárt csinálna is, Marriott csak mosolyogna és közölné: semmi baj, neki az illető társasága ügyetlenségével együtt sokkal többet ér a legértékesebb tárgynál, meg sem mert volna mozdulni.

A konyha felől cipősarkak kopogása jelezte, hogy harmadik személy is tartózkodik a házban, és amikor Wexford nekilátott tripla whiskyjének, további ennivalóval megrakott tálcával a kezében meg is jelent a hölgy. Körülbelül negyvenöt éves, magas szőkeség volt, mindkét csuklóján arany karperecekkel, amelyek kis harangként csendültek össze minden mozdulatára.

– Ez Hypatia, az *amanuensisem* – fogta karon Marriott a nőt. – Fogalmad sincs róla, milyen furcsán bámulnak rám, amikor így mutatom be a titkárnőmet. De hát az emberek nagyon műveletlenek! Drágám, ez az úr Woxford főfelügyelő, békességünk őre.

Hypatia mit sem törődve Marriott megjegyzésével, nyugodtan kezet nyújtott.

– Nem fog zavarni bennünket – mondta Marriott, mintha a nő ott se lenne. – Éppen fürdeni készül, és még szebbé varázsolja magát. Siess, Patty szívem.

– Ha biztos vagy benne, hogy elég a kaja… – kezdte Hypatia.

– Egészen biztos. Semmi szükségünk eperohamra, mint legutóbb. És most, Reg, láss inkvizítori munkádhoz. Elkeserít, hogy nem vizitbe jöttél, de nem ringatom magam hiú reményekben. – Marriott felemelte a poharát: – A Barátságra!

– Egészségedre – mondta Wexford, és megvárta, míg az asszony távozik, és meg nem hallja a csövekben gurgulázó víz hangját. Aztán megszólalt. – Szeretném, ha elmondanál

Nightingale-ékről mindent, amit csak tudsz. – Mosolygott. – Tudom, hogy nem zavartatod magad afféle ostoba gátlásokkal, mint a jó ízlés meg hogy „a halottakról vagy jót, vagy semmit”.

– Nagyon szerettem Elizabetht – mondta Marriott kissé sértődött hangon. – Egész életünkben ismertük egymást. Úgyszólván együtt voltunk csecsemők.

– Kissé tágabb értelemben véve – szólt Wexford rosszmájúan. – Ne áltasd magad, legalább tizenöt évvel fiatalabb volt nálad.

Marriott elhúzta az orrát. – Úgy látom, bal lábbal keltél fel ma reggel.

– Nem tudom, melyik lábbal, csak azt, hogy átkozottul korán. Tehát születése óta ismerted? Hol született?

– Természetesen itt. Nem tudtad, hogy ő meg Denys itt születtek?

– Alig tudok róluk valamit.

– Ó, ezt szeretem. Teljes tudatlanság! Azt szoktam mondani a pattanásos ördögöknek, hogy boldogok, akik szomjazzák az igazságot, mert megtöltetnek véle, még akkor is, ha a fejükbe kell verni. Tehát itt születtek, lent Kingsbrook Lock-ban, egy ronda, nyirkos házban. Az anyjuk Londonból származott, egész jó családból, de az apjuk kingsmarkhami születésű, és itt is nőtt fel. A tanácsnál volt tisztviselő.

– Tehát nem voltak gazdagok?

– Szegények voltak, mint a templom egere. Elizabeth és Denys a tanácsi iskolába jártak, ahogy az akkoriban szokás volt, és Denys tehetsége kétségtelenül kárba vész, ha nem jön az a bomba.

– Miféle bomba? – kérdezte Wexford, amikor a fürdőszoba ajtaja becsukódott, és a fejük felett folyni kezdett a kádba a víz.

– Egyike azoknak az eltévedt bombáknak, amelyeket német gépek útban visszafelé vaktában dobtak le. Telitalálat volt, és Villiers *pere* és *mére* egy pillanat alatt az égbe röpült.

– A gyerekek hol voltak?

– Denys éppen horgászott, és Elizabetht érte küldték. Kora este, úgy hét óra körül lehetett. A Villiers gyerekek, Elizabeth és Denys akkor tizennégy, illetve tizenegy évesek voltak.

– Mi lett velük azután?

– Különös és a legnagyobb mértékben igazságtalan intézkedés történt velük – mondta Marriott. – Denys az anyja bátyjához került, de szerencséje volt. A jómódú ügyvéd nagybácsi Denyst jó iskolába, később pedig Oxfordba küldte. Szegény Elizabetht apai nagynénje vette magához, aki kivette a középiskolából, és tizenöt éves korában dolgozni küldte Moran divatáruüzletébe.

Wexford arca azt a meglepetést tükrözte, amelyet Marriott remélt. – Mrs. Nightingale mint boltilány?

– Gondoltam, hogy meg fogsz döbbenni rajta. Az a vén boszorkány Priscilla Larkin-Smith még most is mesélget a barátnőinek azokról az időkről, amikor Elizabeth Villiers vett mértéket róla a fűzőjéhez.

– Hogyan ismerkedett meg Nightingale-lel?

– Ó, az jóval később történt – mondta Marriott. – Elizabeth nem sokáig maradt Morannál. Az okos kis teremtés Londonba szökött, és állást kerített magának. Iszol még egyet, aranyom?

– Nem, igazán nem kérek. Tudod, Lionel, ha nem volna az emeleten az a hogyishívják hölgy, meg nem lettek volna az elődei, az ember arra gyanakodna… hogy – hogy is fejezzem ki? – van

benned bizonyos ambivalencia. Néha nagyon kétnemű személyekhez illő szavakat használsz.

Marriott elégedetten mosolygott. – Mintha két fronton lennék érdekelve, ugye? Az emberek mindig is tesznek rám megjegyzéseket. De biztosítalak, hogy csupán megjátszom. Hadd töltsem meg a poharadat.

– Jó, rendben van. – A víz már kifelé folyt a fürdőkádból, és Hypatia léptei felhangzottak az emeleten. – Találkoztak a testvérek Londonban?

Marriott rágyújtott egy orosz cigarettára, és elegáns füstkarikákat eregetett. – Ezt nem tudom. – Kissé elszontyolodott. Wexford tudta: gyűlöli tanújelét adni barátai magánéletével kapcsolatos tájékozatlanságának. – Amíg Quentin meg nem vette a Manort, egyiküket sem láttam viszont. – Megtöltötte a poharakat, és visszaült a székére. – Amikor megtudtuk, hogy új lakók költöztek a Manorba, természetesen elküldtem a feleségemet látogatóba. Képzelheted, mennyire örültem, amikor meghallottam, hogy kicsoda Mrs. Nightingale!

– Nem biztos, hogy el tudom képzelni – mondta Wexford. – Tekintve, hogy ő tizenöt éves bakfis volt, te meg vagy harminc, amikor utoljára találkoztatok.

– Mennyire le tudod forrázni az embert meggondolatlan megjegyzései miatt! Természetesen úgy éreztem, hogy öröm egy régi ismerőssel találkozni, és Elizabethszel mindig jó volt együtt lenni. Tökéletes szépség, és micsoda stílusérzék! Imádom a klasszikus angol szépségeket.

– Újra kellene nősülnöd – jegyezte meg Wexford.

Marriott gyors pillantást vetett a mennyezet felé, és epigrammatikusan fejezte ki érzelmeit. – Az a férfi, aki újranősül, nem érdemli meg első feleségének elvesztését.

– Néha megbotránkoztatsz. De ha már házasságról beszélünk, hogyan jöttek ki egymással Nightingale-ék?

– Boldog házasság volt. Ha te meg a feleséged semmi másról nem beszélgetnétek, csak az időjárásról, teljesen ki lennétek szolgálva, és szexuális tekintetben egyformán frigidek volnátok, ugyan min veszekedhetnétek?

– Ez lett volna a helyzet? Ha szabad kérdeznem, honnan tudod, hogy szexuális tekintetben frigidek voltak?

Marriott fészkelődni kezdett a székén. – Hát elég, ha az ember csak ránéz Quentinre… és máris megengedhet magának némi találgatást.

– Hát majd találgatok. Most térjünk vissza tizenöt-tizenhat évvel ezelőttre. Villiers már akkor itt lakott?

– Nem. Pár évvel később tűnt fel. Az iskolaév első napján, azaz pontosan egy nappal több mint tizennégy éve. A tanári karba új emberek kerültek, egy természetrajztanár, meg egy görög-latin szakos kisegítő tanár. Ez utóbbi volt Denys. Az igazgató bemutatott bennünket veteránokat, és én persze boldogan láttam viszont Denyst.

– Az csak természetes.

Marriott sebzett pillantást vetett rá. – Nagyon furcsának találtam a magatartását, nagyon különösnek. De hát Denys furcsa alak, tipikus embergyűlölő. „Milyen szerencséd van – mondtam neki hogy ismersz engem. Mindenkinek be tudlak mutatni, aki számít errefelé.'' Az ember azt gondolta volna, hogy rettenetesen

boldog, de egyáltalában nem volt az. Csak rám nézett azzal a beteges képével, és én úgy gondoltam, hogy okosabb, ha tekintettel vagyok rá.

– Mire vagy tekintettel?

– Hát mint tudod, ő költő, és a költők furcsa teremtmények. Ez már így van. Látom, hogy nem tudtad. Ó, igen, kedvesem. Akkorra már több nagyon bájos kis verse jelent meg a *New Statesman*-ben, és több, a tavi iskolához tartozó költőkről szóló esszéjét is olvastam már. Nagyon alaposak voltak. Ezért, ahogy mondtam, tekintettel voltam rá. „Talán arra számítasz, hogy a nővéred fog bevezetni a társaságba? – kérdeztem. – Ne felejtsd el, hogy ő sem régen lakik itt." – „Itt lakik a nővérem?" – kérdezte, és elsápadt. – „Csak nem akarod azt mondani, hogy nem tudtad?" – „Úristen – felelte. – Azt hittem, hogy ez a legutolsó hely, ahová kívánkozik."

– De te gondoskodtál róla, hogy összetalálkozzanak! – mondta Wexford.

– Természetesen, drágám. Még aznap estére meghívtam Denyst meg a feleségét.

– A *feleségét?* – Wexford majdnem kiabált. – De hiszen csak egy éve nősült!

– Ne izgasd fel magad, drága öregem. Az első feleségét. Látom, valóban nem tréfáltál, amikor azt mondtad, hogy semmit sem tudsz ezekről az emberekről. June, az első felesége, a leg…

– Még ne térjünk rá – morogta Wexford. – Miért borult ki annyira Villiers, amikor megmondtad neki, hogy itt lakik a nővére?

– Akkoriban én is ezt kérdeztem magamtól, de aztán sokat voltunk együtt, és kiderült, hogy ki nem állhatják egymást. Furcsa, ha az ember elgondolja, hogy milyen aranyos volt Elizabeth mindenki máshoz. Tudod, Reg, őszintén szólva úgy viselkedett Denysszel, mintha az elkövetett volna valamit ellene, ami pedig Denyst illeti… az ő nővérével szemben tanúsított gorombasága egyenesen elképesztő volt. De ennek nem szabad túl nagy jelentőséget tulajdonítani, Denys – Quentint kivéve – mindenkivel goromba. Quennel teljesen másképp viselkedik, és Quen persze imádja őt. De Elizabeth és Denys soha nem voltak jó viszonyban. Gyerekkorukban is folyton veszekedtek. Még most is emlékszem, hogy Mrs. Villiers hányszor panaszkodott szegény feleségemnek, hogy mennyire bántja ez. De ha akarod tudni, hogy ez a gyűlölködés mire vezethető vissza, nem tudok felvilágosítást adni. Elizabeth sohasem beszélt a fivéréről, ha nem volt muszáj, és ha engem nem avatott a bizalmába, ugyan ki mást avatott volna? Nagyon közeli, mondhatnám, bizalmas barátok voltunk.

– Mondhatnám? – kérdezte Wexford elgondolkodva. – Csakugyan mondhatnám? – Fürkészve pillantott Marriottra, és folytatta volna, de belebegett Hypatia, frissen megfürödve, beparfümözve, arany nadrágban és arany-fekete, tunikában.

Hidegen mosolygott Wexfordra és anyaian Marriottra.

– Még mindig dumáltok? Pam és Ian megjött, Lió. Épp most fordult be kocsijuk a fasorba. – Wexfordhoz fordulva megkérdezte: – Muszáj elmennie?

Wexford felállt, és megrázta Marriott kezét. – Holnap este is lesz nálad vendégség, Lionel?

– Ugyan, Reg, nem vagyok én szibarita. Holnap estére teljesen kikészülök a kisgazdák, polgárok és jobb emberek fiaival folytatott küzdelemben. Karikák ugrálnak majd a szemem előtt.

– Ez esetben – vigyorgott Wexford – elmegyek érted az iskolába, és hazahozlak kocsin.

– Nagyon kedves – mondta Marriott, és először látszott rajta, hogy kissé kényelmetlenül érzi magát. Az ajtóhoz kísérte a főfelügyelőt, kiengedte, és két vidám, idősebb embert bocsátott be. – Milyen csodálatos, hogy látlak benneteket, drágáim! Ennivaló vagy, Pam! Engedjétek meg, hogy…

Wexford csendesen elosont.

7.

A Burden gyerekek ismét iskolába készülődtek, és a fürdőszobából öklendezés hallatszott. Pat az első tanítási napon mindig hányt. Szülei azoknak az embereknek a tehetetlen kétségbeesésével álltak a konyhában és hallgatták a kiszűrődő hangokat, akik most kezdenek rájönni arra, hogy gyermekeik emberi lények, és van egy határ, amelyen túl nem tudnak segíteni rajtuk.

– Jaj, Mike – mondta Jean Burden nem kellene elhívnunk dr. Crockert? Néha még arra is gondolok, hogy pszichiáterhez kellene vinnünk Patet.

– Amikor nagyon jól tudod, hogy mihelyt beteszi a lábát az osztályba, kutya baja sem lesz? Ne essél túlzásokba, drágám.

– De hát szeretnék segíteni rajta! Mi soha nem voltunk idegesek. Soha nem gondoltam, hogy ilyen ideges gyerekem lesz.

– Én nem vagyok ideges – lépett be a ragyogó arcú John, iskolatáskával a kezében. – Ha nekem egyszer ilyen gyerekem lesz, alaposan elfenekelem.

Burden rosszalló pillantást vetett a fiára. Gyermekei – bár csak két év korkülönbség volt köztük, és szerető, boldog házasságban élő szüleik mellett biztonságos polgári környezetben nevelkedtek – soha nem fértek meg egymással. Amióta John totyogni tudott és Pat a gyerekkocsiból üvöltött rá, örökké veszekedtek, és a veszekedések mostanra már verekedésekké fajultak.

– Ne beszélj így a húgodról – szólt rá szigorúan a fiúra. – Már unom annyiszor, mondani. – Eszébe jutott az ügy, amelyen

dolgozott. – Ha te meg Pat elkerülnétek egymástól, és felnőtt korotokig nem találkoznátok, vajon mit éreznél akkor? Nagyon sajnálnád, hogy ilyen undok voltál hozzá. Nem is tudod, mennyire hiányozna neked!

– Nem hiányozna – közölte John. – Bárcsak egyetlen gyerek lennék.

– Nem értem ezt a szeretetlenséget – szólt Burden csüggedten. – Természetellenes. – Megsimogatta kislánya sápadt arcát, aki anyjának oltalmazó karjában, lehajtott fejjel gubbasztott. – Elviszlek kocsin az iskolába, angyalom. Be is megyek veled.

– Bezzeg engem soha nem viszel el az iskolába – mondta John. – Pedig az enyém messzebb van. Egy egész rohadt mérföldet kell gyalogolnom.

– Ne mondd, hogy „rohadt" – intette Burden gépiesen, és hozzátette: – Mindkettőtöket elviszlek. De az isten szerelmére, a kocsiban ne veszekedjetek!

A Királyi Iskola udvara tele volt fiúkkal. Burden a kocsifeljáróra hajtott, és a kicsik, John torkuk szakadtából visító és üvöltő kortársai elszaladtak az útból. A laza csoportokba verődött hatodikosok a falat támasztották, szégyellni való sapkájukat zsebükbe gyűrték, és gőgös szemtelenséggel méregették a felügyelőt. John kiugrott a még mozgó kocsiból, és egy pillanat alatt elnyelte az üvöltő tömeg.

– Látod, John egy cseppet sem izgul – mondta Burden bátorítóan. – Már mind a ketten rémesen unatkoztatok odahaza a hosszú szünetben, és most boldog, hogy ismét a barátaival lehet.

– Gyűlölöm – jelentette ki Pat.

– Így nem szabad a bátyádról beszélni – jegyezte meg Burden. Megfordult az iskola kerítésén belül a kocsijával, és szembekerült Denys Villiersszel. Udvariasan bólintott, üdvözlésül még a kezét is felemelte. Villiers azonban keresztülnézett rajta, és zsebre vágott kézzel indult az új szárny felé.

– Állj meg, papa – mondta Pat, amikor kiértek az útra. – Megint hánynom kell.

Miután letette gyermekeit, Burden a reggeli csúcsforgalomban a rendőrkapitányság felé hajtott. Villiers láttán meglepődött, mert azt hitte, hogy ha a gyász nem is, a tapintat legalább egy hétig távol tartja a munkahelyétől. Különös alak, úgy látszik, mit sem törődik az emberek véleményével. Az, hogy keresztülnézett rajta, a rendőrön, aki előző nap a házában járt, és különben is egyik tanítványának az apja, Burden szerint felháborító volt.

Tudta, hogy húsz percet késik, beugrott hát a liftbe, és lihegve ért Wexford irodájába. A főfelügyelő – talán a szokásosnál még rémesebb öltönyben – a paliszander íróasztalnál ült, és egy halom aktában lapozgatott. Mögötte az orvos állt az ablaknál, rálehelt az ablaküvegre, és egy – az emberi emésztőszervhez nyugtalanító módon hasonló ábrát rajzolt az ujjával. Burdennek aznap reggelre már elege volt az emésztőszervekből.

– Bocsánat, hogy elkéstem – mentegetőzött. – A kislányom, Pat, mindig hányni szokott az első tanítási napon, meg kellett várnom, amíg jobban lesz, és elvittem az iskolába. – Bólintott az orvosnak. – Jean kéri, hogy nézzen be hozzánk.

– Csak nem háborgat egy elfoglalt embert? – vigyorgott Crocker lustán. – Pat kinövi, ezt maga is tudja. Ez is része az

emberi élet kellemetlenségeinek, amelyek alól a maga gyermekei sem mentesek, bármilyen nehéz is beletörődni.

Wexford szemrehányóan pillantott rá. – Légy szíves, kímélj meg a filozófiai elmélkedéseidtől. Kaptam jelentést a laborból, Mike. A Manor kertjében rakott tűz hamujából világosan kimutatható, hogy valami gyapjúanyagot égettek el ott. Semmiféle fegyvert nem találtak, noha az embereink sötétedésig kutattak az erdőben, és most ismét ott vannak.

– Az a fegyver bárhol lehet. A folyóban, valakinek a kertjében elásva – mondta Burden csüggedten. – Még azt sem tudjuk, mi az.

– Nem. De most komolyan kell gondolkoznunk a dolgon. Először is azt kell eldöntenünk, hogy Mrs. Nightingale-t előre megfontolt szándékkal ölték-e meg vagy sem?

Dr. Crocker letörölte a tenyerével a rajzát. Leült Wexford irodájának egyik rozoga székére. A szobában csak Wexford karosszéke volt biztonságos, sötét fa, bőrborítással, valóságos trónus, elég kényelmes és erős is, hogy elbírja Wexford súlyát. De azért megnyikordult, amikor a főfelügyelő széttárt karral hátradőlt benne.

– Előre megfontolt szándékkal – jelentette ki feszült gondolkodás után az orvos. – Különben nem úgy és nem ott ölték volna meg. Nem olyasmivel gyilkolták meg, amit az emberek magukkal visznek, ha sétálni indulnak. Igaz?

– Úgy érted, hogy nem előre megfontolt szándék esetén mondjuk megfojtották volna?

– Valahogy úgy. És előre megfontolt szándék esetén a tettesnek csak akkor nem kell fegyvert vinnie magával, ha tudja, hogy a helyszínen megfelelő eszköz áll a rendelkezésére. Például

Y. meg akarja ölni X-et, a nappalijában, de nem visz magával fegyvert, mert tudja, hogy a piszkavas mindig ott van a kandalló mellett. De a szabadban nincsenek ilyen eszközök, tehát mielőtt elindul, felfegyverzi magát. Ezt csinálta a ti emberetek is.

– Férfi lehetett? – kérdezte Wexford.

– Férfi vagy egy nagyon erős nő.

– Egyetértek. Szerintem is előre megfontolt gyilkosság történt, és még így is gyanakodhatunk féltékenységre. A gyilkos követte az asszonyt, hogy meglássa, amit aztán meg is látott Magával vitte a fegyvert, mert sejtette, hogy mit fog látni, és bizonyítékra várt. Magának mi a véleménye, Mike?

– Nem előre megfontolt szándék volt. A mi gyilkosunk csakugyan vitt valamit magával, amit gyilkos fegyverként is lehetett használni, de elsődleges célja valami más volt. Mint például amikor egy nő kenyeret szel, s a férje mond valamit, ami kihozza a sodrából, mire rátámad a konyhakéssel. Pedig eredetileg csak azért vett kést a kezébe, mert kenyeret akart szelni,

– A magam részéről jobban szeretem az előre felszeletelt kenyeret – jegyezte meg az orvos szellemeskedve.

Csupán homloka ráncainak elmélyülése árulta el, hogy Wexford hallotta a megjegyzést. – Ha most fontolóra vesszük Mike elméletét, és pillanatnyilag tegyük azt, mit vihetett magával az a férfi vagy az a nagyon erős nő? Mit visznek magukkal az emberek, ha éjjel az erdőbe mennek?

– Vashegyű sétabotot – vágta rá Burden.

Crocker a fejét rázta. – Túlságosan vékony. Egyáltalán nem ilyesmi volt. Talán puska? De ezzel túl messzire megyünk. Golfütő?

Wexford gúnyos pillantást vetett rá. – Hogy üssön párat a fák között? Hogy egy kicsit gyakorolja magát? A sötétben?

– Világos volt. Sütött a hold – mondta a doktor. – Legalábbis amíg a szél fel nem támadt. Fémsarkú cipő?

– De akkor miért nem volt sár a sebben?

– Igazad van, nem volt benne sár.

Wexford vállat vont, és komoran elhallgatott. Burden szintén szó nélkül kihúzta a keze alól az iratokat, és kifejezéstelen arccal olvasgatni kezdett. Wexford hirtelen fordult egyet a nyikorgó székkel.

– Az előbb mondtál valamit a világosságról.

– Én?

Burden száraz, hivatalos hangon közölte: – Dr. Crocker azt mondta, hogy sütött a hold, amíg a szél fel nem támadt.

– Úgy intett az orvos felé, mint egy ügyvéd. Crocker felhúzta a szemöldökét.

– Igen, emlékszem rá, mert Flagfordban voltam egy szülésnél. Erősen sütött a hold, de tizenegy körül már gyülekeztek a felhők, és fél tizenkettőre eltakarták a holdat.

Lassú mosoly öntötte el Wexford arcát, aminek azonban semmi köze nem volt a jókedvhez. Diadalmas mosoly volt. – Mi az hát, amit mindenki magával vitt volna az erdőbe?

– Esernyő – mondta az orvos, de Burden izgatottan felkiáltott: – ELEMLÁMPA!

– Elemlámpa? – kérdezte Quentin Nightingale. – Az ilyesmit a szerszámkamrában tartjuk. – Szeme alatt sötét és ráncos volt a bőr, talán a második álmatlanul töltött éjszaka tanújeleként. Keze

idegesen reszketett, amikor a homlokához nyúlt, a nyakkendőjét igazgatta, végül pedig lazán összekulcsolta a háta mögött. – Ha azt gondolja… – dadogta. – Ha azt reméli… Tegnap az embereik alaposan átkutatták a házat. Mi lehet?… – Úgy látszott, képtelen befejezni a mondatait. Kétségbeesetten elhallgatott.

– Új nyomot követünk – szólt Wexford élénken. – Hol van az a szerszámkamra?

– Odavezetem.

Amikor újra a hallba léptek, megszólalt a csengő. Quentin úgy nézett a bejárati ajtóra, mintha a túloldalán maga a Nemezis várt volna rá, de nem mozdult, csak fáradtan bólintott, amikor Mrs. Cantrip kivonult a konyhából.

– Ki lehet az ilyenkor? – kérdezte ingerülten az asszony.

– Itthon van látogatók számára, uram? – Gazdájának apátiája inkább részvétre hangolta, mint türelmetlenségre. – Legszívesebben elküldeném őket a csudába.

– Inkább nézze meg, ki az – mondta Quentin.

Georgina Villiers és Lionel Marriott volt. A magas, csontos fiatalasszony ízléstelen bizsuival és az alacsony, éles szemű férfi furcsa párt alkotott. Georgina arca többféle érzelmet tükrözött: reményt, félénkséget és feszült kíváncsiságot. Műanyag fogantyús vászoncekkert cipelt magával, amely inkább illett volna egy kiránduló, mint egy délelőtti látogatásra induló hölgy kezébe, és ahogy átlépte a küszöböt, mentegetőzés és magyarázkodás áradatát zúdította a házigazdára.

– Úgy éreztem, el kell jönnöm, hogy megnézzem, hogy bírod, Quen. Olyan rettenetes lehet számodra… Magammal hoztam az ebédemet, hogy Mrs. Cantripnek ne kelljen rám is főznie. Hogy

vagy? Rosszul nézel ki. Persze, a megrázkódtatás meg minden… Ó, istenem, talán mégsem kellett volna eljönnöm…

Quentin arca – amely érzelmei leplezésétől eltorzult – világosan tükrözte, hogy ebben egyetért vele, de udvariassága tiltotta, hogy ezt meg is mondja. – Nem, nem. Kedves, hogy idefáradtál. Gyere be a reggelizőszobába. – Nagyot nyelt, és félig Wexfordhoz fordult: – Talán Mrs. Cantrip is elvezetheti oda, ahol a lámpákat tartjuk. – Kezét sógornője vállára tette, hogy kituszkolja, de ez a kéz olyan hevesen rángatózott, hogy nézni is rossz volt. Lassan haladtak a szoba felé, ahol Elizabeth Nightingale szokott reggelenként üldögélni, közben Georgina még mindig mentegetődzött.

– Egy pillanat – szólt Wexford, és kinyújtott karjával megakadályozta Marriottot, hogy kövesse őket. A reggelizőszoba ajtaja becsukódott. – Mi az ördögöt csinálsz te itt? – kérdezte mérgesen. – Azt hittem, ilyenkor az iskolában kell lenned.

– Lyukas órám volt, és hogyan használhattam volna fel jobban, mint hogy beugorjak és megvigasztaljam szegény Quentint?

– Meg tudnád magyarázni, hogy képes valaki kocsi nélkül csak úgy „beugrani" Kingsmarkhamból Myfleetba és vissza negyven perc alatt?

– Georgina hozott el kocsin – felelte Marriott, és nem bírta eltitkolni diadalmas mosolyát. – Éppen azon tűnődve álltam az iskola kapujában, hogy miképpen is ugorhatnék be ide, mivel a myfleeti autóbusz éppen elment, amikor Georgina arra jött, útban a Manorba. Ezt a megkönnyebbülést! Kicsit elbeszélgettünk, hogy mit mondunk majd, amivel jobb kedvre derítjük Quent.

– Akkor menj, és mondd meg neki, amit akarsz – mondta Wexford, és taszított egyet a kis emberen. – Mondd meg, és tűnj el. Ismét nagy házkutatásra készülök, és nem szeretném, ha kedves, de kíváncsi emberek a rendőreim dolgába ütnék az orrukat. És ne felejtsd el, hogy négykor találkánk van – tette hozzá. Sóhajtott és a fejét rázta. – És most induljunk a szerszámkamrába, Mrs. Cantrip.

– Végig a folyosón, uram, és tessék ügyelni a lépcsőre. Biztosan helyteleníteni tetszik, hogy meghallottam, amit Mr. Marriottnak mondott, de hát véletlenül hallottam meg. Szerintem pontosan erre volt szüksége. Mindig itt szimatol. És ami Mrs. Villierst illeti… Hallotta, hogy magával hozta az ebédjét? Gondolom, egy csomó vacak szendvicset. Mintha én nem adtam volna neki tisztességes ebédet. Csak éppen úrihölgyhöz illően kérnie kellett volna.

– Ez az a hely, Mrs. Cantrip? Nagyon sötét van itt.

– Nekem mondja, uram? Mindig mondom Mr. Nightingale-nek, hogy be kell ide szerelni a villanyt, öt vagy hat éve csúnya baleset történt itt, amikor az a Twohey leesett a lépcsőn, és azt hitte, hogy eltörte a lábát, de csak a bokáját ficamította ki. Túl sokat ivott Mr. Nightingale whiskyjéből, annyi bizonyos.

– Ki volt az a Twohey? – kérdezte Wexford, és hátralépett, hogy Mrs. Cantrip kinyithassa az ajtót. – Barátja a családnak?

– Dehogy, uram, csak egy alkalmazott, ö meg a felesége itt dolgozott, ha egyáltalán munkának lehet nevezni, amit csináltak. Mondhatom, nem sokat könnyítettek rajtam. Soha semminek nem örültem annyira, mint amikor Mr. Nightingale kirúgta őket. Ez itt

a szerszámkamra, meg tetszik látni, hogy odabenn kicsit világosabb van.

A világosság a kertre nyíló üvegezett ajtón hatolt be. Wexford közömbös arccal nézett körül a kopár kis helyiségben. A falakat fehérre meszelték, az egyiken vadászpuskák függtek, alattuk egy hosszú rácson golfütők és sétabotok hevertek. Volt ott még két teniszütő présben, egy spárgaszatyor teniszlabdákkal, egy vesszőkosár meg néhány metszőolló. Pillantása a rács fölött húzódó polcra esett, ahol lámpások álltak: egy vörös búrás, amilyennel az autók elakadását szokták jelezni, egy viharlámpa, egy ceruza alakú zseblámpa meg egy biciklilámpa.

– Furcsa – szólt Mrs. Cantrip. – Itt még egynek kellene lennie, egy nagy ezüstszínűnek. – Hirtelen elsápadt. – Egy nagyfejű elemlámpa hiányzik, amelynek olyan vastag, henger alakú nyele van. Lehet vagy kilenc-tíz hüvelyk hosszú.

– És ott volna a helye a többi között?

Mrs. Cantrip az ajkába harapva bólintott.

– Mikor látta utoljára?

– Lehet már vagy két-három hete. Az ilyen helyiségeket nemigen takarítjuk. Port sem szoktunk törölni, csak Sean söpör ki néha.

– Csakugyan? – Wexford előhúzott egy rövid lépcsőt a rács alól, felmászott rá, és felülről is szemügyre vette a polcot. Vastag porréteg borította a festetlen deszkát. Középen, a biciklilámpa és a viharlámpa között körülbelül négy hüvelyk átmérőjű, pormentes kör látszott.

Megnyalta az ujját, és megérintette a kör közepét. Aztán megnézte az ujja hegyét, és megjegyezte: – Ezt az elemlámpát

tegnap vagy tegnapelőtt vihették el. – Ujját a zsebkendőjébe törölve megállapította, hogy nem hagy nyomot. Az ihlet pillanatában született elképzelése igazoltnak látszott.

Amikor a folyosóról ismét a hallba jutott, eszébe ötlött, hogy egy ilyen nagy vidéki házban rengeteg faliszekrény és rejtekhely van. Emberei arra kaptak utasítást, hogy keressenek egy fegyvert, de azt nem mondták meg nekik, hogy *mit*. Talán látták is a hiányzó elemlámpát Nightingale hálószobájában, esetleg egy esőkabát zsebéből kandikált ki, de vajon lett-e volna bármelyikükben is elég találékonyság, elég következtetőképesség ahhoz, hogy felhívja rá felettesei figyelmét? Wexford szerint aligha. Újra kell kezdeni a kutatást, de ezúttal már egy konkrét tárgyat keresve.

Bekopogott a reggelizőszoba ajtaján, aztán benyitott. A szoba üres volt. Csak egy, még füstölgő cigarettacsikk jelezte, hogy Marriott ott járt, aztán – engedelmeskedve Wexfordnak – távozott.

A házkutatásban Wexford *carte blanche*-ot adott magának, és benézett a fogadószobába meg az ebédlőbe. Mindkettőt üresen találta. Felment a lépcsőn az első pihenőig, és a rózsaszirmokon taposva kilesett a vörös bársonyfüggöny szárnyai között. Georgina Villiers állt a gyepen, és szendvicsét majszolva Will Palmerral beszélgetett. Quentin Nightingale-nek nem volt nyoma. A főfelügyelő ismét lement, belépett az üres dolgozószobába, és telefonon megkérte Burdent, hogy jöjjön a Manorba Loringgal, Bryanttal és Gatesszel, és hozzon magával annyi embert, ahányat csak tud. Letette a kagylót, és figyelte a csendet.

Eleinte tökéletes csend volt. Aztán magasan föntről, talán Katje rádiójából, halk zenét hallott, edénycsörgés jelezte, hogy Mrs. Cantrip az ebédre készülődik, majd léptek hangzottak föl, de nem tudta, merről. Quentin Nightingale lépett a szobába.

– Hiányzik egy elemlámpa a szerszámkamrából, egy nagy, ilyen alakú lámpa – mondta Wexford, és két kezével a levegőbe rajzolta a lámpa alakját. – Látta mostanában?

– Vasárnap még ott volt. A golfütőimért mentem, és akkor láttam, hogy ott van.

– Most nincs ott. Azzal a lámpával ölték meg a feleségét, Mr. Nightingale.

Quentin a könyvszekrénynek dőlt, és a tenyerébe temette az arcát. – Azt hiszem, nem bírom tovább. A tegnapi volt életem legszörnyűbb napja.

– Meg tudom érteni. Sajnos, nem ígérhetem, hogy a mai vagy a holnapi jobb lesz.

De Quentin mintha nem is hallotta volna. – Azt hiszem, megőrülök, őrültség volt azt tenni, amit tettem. Mindent odaadnék, amim van, ha ismét kedd este lenne, és újrakezdhetném.

– Vallomást akar tenni? – kérdezte Wexford szigorúan, és felállt. – Mert ha igen…

– Nem olyasfajta vallomást! – Quentin majdnem kiabált. – Valamit, ami a magánügyem… valami személyes dolgot… – összekulcsolta a kezét, és a feje fölé emelte. – Mutassa meg nekem… mutassa meg, hogy maga szerint hol kellene lennie annak az elemlámpának… Akkor talán… Mutassa meg.

– Rendben van, megmutatom, aztán tovább beszélgetünk. De engedje meg, hogy valamit közöljek. Egy gyilkosság esetében semmi sem lehet magánügy. Kérem, tartsa ezt szem előtt.

Quentin Nightingale nem válaszolt, hanem csüggedten ismét a homlokára szorította remegő kezét. Wexford azon töprengett, hogy vajon milyen természetű aggodalom juttatta ezt a férfit ilyen idegállapotba? Ő ölte meg a feleségét? Vagy valamilyen egyéb tett következménye ez a kétségbeesés, valamié, ami megbocsáthatóbb, még ha oly gyötrelmes bűntudatot eredményez is?

Végigmentek a sötét folyosón. Wexford ment elöl. Előttük függőleges fénysáv jelezte, hogy a szerszámkamra ajtaja résnyire nyitva áll.

– Én ezt az ajtót becsuktam – mondta Wexford élesen, és kitárta az ajtót. A magas polcon, ahol félórája még csak egy kör alakú, tiszta folt jelezte a helyét a porban, most egy nagy, krómozott elemlámpa állt, fejjel lefelé.

8.

Az elemlámpát megtisztították, valószínűleg vízbe is mártották. Wexford óvatosan megfogta a zsebkendőjével, és lecsavarta az alját. Az elemeket kiszedték, de az üveg és körte nem tört el. Észrevette, hogy pár csöpp víz még maradt a csőszerű nyél belsejében.

Nagyon lassan szólalt meg. – Mr. Nightingale, ön az egyetlen, aki tudta, hogy ma délelőtt azért jöttem ebbe a házba, hogy egy elemlámpát keressek. Beszélt ön erről a személyzet tagjai közül valakinek, vagy Mrs. Villiersnek, vagy Mr. Marriottnak?

Quentin Nightingale sápadtan rázta a fejét.

– Meggyőződésem, hogy ezzel az elemlámpával ölték meg a feleségét. Amikor először jártam a szerszámkamrában, nem volt itt. Valaki az elmúlt félórában visszatette. Jöjjön, menjünk vissza a dolgozószobájába.

A megözvegyült férfi láthatólag szólni sem tudott. Beleroskadt egy karosszékbe, és tenyerébe temette az arcát.

– Ön tette vissza a lámpát, Mr. Nightingale? Kérem, válaszoljon. Itt ülök, és várom a válaszát. – Kopogtattak, és Wexford felhúzta a szemöldökét az összetört, néma alak láttán, aztán szó nélkül a falipolcokhoz lépett, mintha nagyon érdekelnék a rajtuk sorakozó könyvek. – Szedje össze magát, Mr. Nightingale – mondta Wexford. – Várom a válaszát. – Legszívesebben megrázta volna, hogy valamilyen reagálásra késztesse. – Na, jó – mondta végül. – Mivel nem szeretem az időmet pazarolni, és Burden felügyelő valószínűleg hálás lesz, ha

egy kicsit elszórakoztatom, elmesélek egy történetet. Talán talál majd benne valami hasonlóságot a saját magatartásához. Ki tudja?

– Volt egyszer egy úriember – kezdte – aki szépséges feleségével egy vidéki házban lakott. Boldogan éltek, bár lehet, hogy a házasságuk az évek folyamán kissé berozsdásodott és unalmassá vált. – Quentin erre megmozdult, s ujjaival fehér hajába túrt. – Egy napon – folytatta Wexford ugyanazon a társalgási hangon – rájött, hogy felesége megcsalja, és éjszakánként egy másik férfival találkozik az erdőben. Féltékenységtől emésztve követte egy éjszaka, és magával vitt egy elemlámpát, mert a hold elbújt, és az éjszaka sötét volt. Meglátta a feleségét a másik férfival, csókolóztak, és hallotta, hogy tervezgetnek és fogadkoznak. Talán még őt is ócsárolták. Amikor a férfi elment és az asszony egyedül maradt, a férj felelősségre vonta, az asszony kihívóan viselkedett, és erre a férj megütötte az asszonyt a lámpával, és addig ütötte és ütötte őrült féltékenységében, amíg halálra nem verte. Mondott valamit, Mr. Nightingale?

Quentin ajka mozgott. Megnedvesítette, nagy nehezen előrehajoflt, és sikerült kinyögnie: – Bármi is… bárhogy is történt, nem… nem így volt.

– Nem? A férj nem égette el véres pulóverét a még parázsló tűzön? Nem járkált a kertben órák hosszat, s végül nem zárkózott be a fürdőszobába, ahol órákat töltött azzal, hogy lemossa magáról felesége vérének utolsó cseppjét is? Különös. Tudjuk, hogy megfürdött, méghozzá olyankor, amit szokatlan időpontnak nevezhetnénk…

– Hagyja abba! – kiáltott Quentin, és megmarkolta a szék karfáját. – Egy szó sem igaz az egészből. Aljas koholmány. – Nagyot nyelt, aztán köszörült egyet a torkán. – Nem fürödtem meg.

– Azt mondta, hogy megfürdött.

– Kétszer – tette hozzá Burden, és a hangja jeges volt.

– Tudom. Hazudtam. – Quentin elpirult, és lehunyta a szemét. – Adnának valamit inni? Whiskyt. Ott van.

Burden Wexfordra nézett; Wexford bólintott. A whisky az ablak alatti kis szekrényben állt. Burden vagy hüvelyknyit töltött egy pohárba, és a férfi reszkető kezébe adta. Quentin megmarkolta a poharat, fogai az üveghez koccantak.

– Megmondom, hol voltam – mondta. Wexford észrevette, hogy végre megpróbál határozottabb hangon beszélni. – De csak magának. Szeretném, ha a felügyelő magunkra hagyna.

És ha a gyilkosságot akarja bevallani? Wexford nem nagyon örült, de meg kellett tudnia, hol volt Quentin. Gyorsan döntött. – Burden felügyelő, legyen szíves, várjon odakinn.

Burden engedelmesen kiment, anélkül hogy visszapillantott volna.

– Nem is tudom, hol kezdjem – sóhajtott egy nagyot Quentin. – Csakis őszintén beszélhetek, de hát igazolnom kell magam. Úristen, ha tudná, mennyire szégyellem magam, milyen lelkifurdalást érzek. Bocsánat. Próbálom összeszedni magam. Nos… valahol el kell kezdenem. – Utolsó cseppig kiitta a poharát, hogy – gondolta Wexford – ameddig csak lehet, elhalassza a rettenetes pillanatot. Aztán folytatta. – Meg kell mondanom, hogy abban, amit a feleségemről és rólam mondott, teljesen igaza volt.

Úgy értem, hogy boldogok voltunk, de a házasságunk az évek folyamán unalmassá vált. Ez így igaz. Beletörődtem. Azt hittem, ez elkerülhetetlen olyan emberek esetében, akik olyan régen élnek együtt, mint mi, és nincs gyerekük. Soha nem veszekedtünk. Azt hiszem, meg kell mondanom, hogy ha a feleségem beleszeretett volna valakibe, nem haragudtam volna rá, még csak nem is tiltakoztam volna ellene. Lehet, hogy féltékeny lettem volna, de soha nem jutott volna eszembe féltékenységből erőszakot alkalmazni. Isten ments! Ezt szeretném leszögezni.

Wexford bólintott, de nem tett megjegyzést. A férfi szavai egyszerűek és őszinték voltak, és igaznak hangzottak.

– Maga azt mondta – folytatta Quentin hogy egy gyilkosság esetében semmi sem lehet magánügy. Most mégis a magánéletemről kell beszélnem, hogy megértessem: miért tettem azt, amit tettem. – Hirtelen felugrott, a könyvespolcokhoz sietett, és tenyerét az aranybetűs, bőrkötésű könyvekre szorította. Nézte, de talán nem is látta a könyvcímeket. – Kéthetenként egyszer mentem be a feleségem hálószobájába, mindig szombat este. Félrehúzta magán a takarót, és azt mondta: „Jó, drágám”, és utána, amikor elhagytam, hogy visszamenjek a szobába, azt mondta: „Nagyon kellemes volt, drágám.” Soha nem szólított a nevemen. Azt hiszem, el is felejtette, hogy hívnak.

Elhallgatott. Wexford nem az a fajta rendőr volt, aki ilyenkor türelmetlenül közbeszól: – És ez a tárgyhoz tartozik? – Nem szólt semmit, csak komor arccal hallgatott.

– Nagyon unatkoztam – mondta Quentin a könyveknek. – Magányos voltam. Néha úgy éreztem, hogy egy szép szobrot

vettem feleségül, egy babát, aki mosolyog, szép ruhákat visel, és még bizonyos korlátozott szókincse is van.

– És mégis boldog volt? – kockáztatta meg csendesen Wexford.

– Azt mondtam? Talán mert mindenki szerint boldog voltam, a végén magam is elhittem, hogy az vagyok.

Ellépett a könyvszekrénytől, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha témát változtatott volna, amikor azt mondta: – Tartottunk háztartási alkalmazottakat, rendes személyzetet, de Elizabeth sorra felmondott nekik. Aztán *au pair* lányok következtek, két francia meg egy német. Azt hiszem, Elizabeth vigyázott, hogy csúnya lányokat válasszon. – Megfordult, szembe Wexforddal, és egyenesen a szemébe nézett. – Szerinte valószínűleg Katje is csúnya volt. Kövér és közönséges, ahogy egyszer jellemezte. Azt hiszem… azt hiszem, kezdettől fogva vonzódtam Katjéhoz, de soha nem közeledtem hozzá. Fiatal lány, és én… *in loco parentis* voltam. Elhitettem magammal, hogy olyan, mintha a lányom lenne. Hogy be tudja magát csapni az ember! – Elfordította az arcát. – Majdnem lehetetlen megfelelő szavakat találnom, hogy el tudjam mondani…

– Hogy vele hált? – kérdezte Wexford kifejezéstelenül.

Quentin bólintott.

– Tegnapelőtt?

– Nem először. Tudja, főfelügyelő, a házasságom tizenhat éve alatt soha nem voltam hűtlen a feleségemhez. Pedig lett volna rá alkalmam. Melyik férfinak nincs? Szerettem a feleségemet. A melegség valamiféle jelére vártam ez alatt a tizenhat év alatt, egy

spontán jelre, amellyel tudtomra adja, hogy emberi lénynek tekint. Soha nem adtam fel a reményt, amíg Katje meg nem érkezett. És akkor először láttam egy nőt, aki közel van hozzám, a házamban él, és úgy viselkedik, mint egy nő. Talán nem úgy, ahogyan egy nőnek viselkedni illenék. Mindenfelé fiúi voltak, és elmesélte nekem az ügyeit.' Néha esténként, amikor Elizabeth kiment a kertbe sétálni, vagy korán lefeküdt, és Katje randevúról érkezett, kacagva és nevetve elmesélt nekem mindent, és úgy beszélt, mintha a világ legjobb dolga lenne: gyönyört kapni és gyönyört adni.

Egyik este, egy ilyen beszélgetés után, az ágyamban feküdtem, és arra vártam, hogy Elizabeth bejöjjön hozzám. Az előbb azt mondtam, hogy feladtam a reményt, de ez nem igaz. Állandóan reménykedtem. Nem emlékszem, hogy valaha is olyan rettenetesen magányosnak éreztem volna magam, mint azon az estén. Úgy éreztem, hogy mindent oda tudnék adni, amim van, a házat a vagyont, amit összeszedtem, csak jönne be a szobámba, ülne le az ágyam szélére, és beszélne hozzám.

Quentin ismét tenyerébe temette arcát. Amikor levette róla a kezét, Wexford azt várta, hogy könnyes lesz az arca, mert az utolsó mondat csaknem zokogva tört fel belőle, de Quentin teljesen nyugodt volt, sőt megkönnyebbült, mert elmondhatta, ami a szívét nyomta.

– Hallottam, hogy Katje jön felfelé a lépcsőn. *Akartam*, hogy bejöjjön. Minden akaraterőmet igénybe vettem. Isten tudja, hogy bírtam megállni, hogy ne kiabáljak ki neki. De a hálószobája ajtaja becsukódott, és hallottam, hogy megereszti a fürdővizet. Abban a pillanatban elfelejtettem, ki vagyok, elfelejtettem a koromat, a

társadalmi helyzetemet, feleségem iránti kötelességemet; felvettem a házikabátomat, és felmentem. Tudtam, mit fogok Katjénak mondani: gázszagot éreztem, és azt hittem, az ő szobájából szivárog. Persze semmiféle gázszagot nem éreztem. A szobájából csak a halk rádiózene szűrődött ki.

Kopogtattam, és behívott. Az ágyban ült, és egy magazint nézegetett. És nekem nem kellett semmit sem mondanom a gázról. Hihetetlenül hangzik, de egy szót sem szóltam. Rám mosolygott, és kitárta a karját.

Quentin hirtelen elhallgatott. Mint egy régimódi regény, gondolta Wexford. Ha le volna írva, itt most pontok következnének. Quentin Nightingale esetében a pontokat arcának lángoló pírja jelentette, amely éles ellentétben állt ősz hajával és bajuszával. Szavakat keresett, és mivel *a* főfelügyelőtől nem kapott segítséget, folytatta.

– Voltak… más alkalmak is. Nem sok. Tegnapelőtt is volt. Körülbelül negyed tizenkettőkor mentem fel Katjéhoz. Nem tudom, Elizabeth bejött-e a házba. Nem is gondoltam Elizabethre. Egész éjjel Katjénál maradtam. Palmer ébresztett fel, hallottam, hogy járkál az alattunk levő emeleten. Éreztem, hogy valami baj van, felkeltem, felöltöztem, és a teraszon találkoztam vele.

– Kár, hogy ezt nem mondta el nekünk előbb – jegyezte meg homlokát ráncolva a főfelügyelő.

– Képzelje magát az én helyembe. Maga elmondta volna?

Wexford vállat vont. – Ez nem tartozik a tárgyhoz. – Képtelen volt tisztázni érzelmeit. Egy alibi semmivé lett, de a helyébe még meggyőzőbb került. Máskor, ha ilyesmi történt, dühös volt az elpocsékolt idő miatt, de meg is könnyebbült, mert előbbre

jutottak a nyomozásban. De mostani kényelmetlen érzése nem a megszokott volt, és megpróbálta tisztázni magában az okát. Aztán hirtelen rájött. Valami megengedhetetlen, teljesen személyes érzés támadt fel benne. Amit Quentin Nightingale iránt érzett, nem volt más, mint irigység. Hirtelen felállt.

– Ezt alá is kell támasztani, Mr. Nightingale – mondta hidegen.

Az ismét sápadt Quentin azt felelte: – Tudom, hogy meg akarja kérdezni Katjét. Nem fogja őt kényelmetlenül érinteni. Különös, senkihez sem hasonlítható teremtés… De bocsásson meg, csak feltartom.

Wexford elindult felfelé. Az első emeleten egy pillanatra megállt Quentin Nightingale hálószobája előtt, aztán továbbment. Felülről halk zene hallatszott, mintegy tápot adva annak az irreális, megengedhetetlen álomnak, amely felkeltette irigységét Nightingale iránt. Lágy torokhang énekelte a slágerlista első helyén álló dalt a szerelemről. Szenvedélyes, keserű és vad vágyódás öntötte el Wexfordot, hogy legalább egy órára visszakapja elveszett fiatalságát. Hirtelen az öregedést látta az élet egyetlen tragédiájának, olyan fájdalomnak, amely mellett minden egyéb fájdalom elveszti a jelentőségét. Az érett, bölcs, rendszerint filozofikusan gondolkodó férfi most azt szerette volna kiáltani: „Ez nem igazság!”

Az ajtóhoz érve hangosan kopogott. A zenének el kellett volna hallgatnia, ehelyett azonban a lágy torokhang vibrálva felerősödött. A lány az ajtóhoz jött és kinyitotta.

Rózsaszínű ruháján fehér fodrok. voltak, mint egy hálóingen, és hálóinghez hasonlóan mélyen kivágott volt, megmutatva a

tejfehér félholdakat és a vállat, ahol még a csontok is puháknak látszottak. Rámosolygott Wexfordra, tengerkék szeme csupa nevetés volt. És Quentin Nightingale mindezt könnyen és rábeszélés nélkül megkapta. És az Olajág és Galamb pincére szintén. És még hányan?

Pályafutása során először értette meg, hogy mi hajtja azokat az embereket, akiket kihallgatott és bíróság elé állíttatott, mert megfeledkeztek magukról, a társadalmi tabukról, a szexuális tilalmakról, és nemi erőszakot követtek el… De itt talán nem is volna szükség erőszakra, csak egy mosolyra és kinyújtott kézre. *Ça me donne tant de plaisir et vous si peu de peine* (Nekem annyi gyönyört ad, magának meg oly kevés fáradságot jelent). Mennyi gyönyört! Követte a lányt a szobába, és az öltözőasztal tükre visszaverte képüket.

Egy fiatal lány az apjával. Nem, a nagyapjával. Ez a lány egyike volt azoknak a teremtményeknek, akik más emberekben azt az érzést keltik, hogy befejezetlenek, sikerületlenek. A megvilágosodás keserű fényében Wexford egy halom ócska ruhadarabnak látta magát. Még csak nem is középkorú. Öregedő nagypapa.

– Kérem, üljön le, Miss Doorn. És lenne szíves elzárni a rádiót? – Maga is meglepődött, hogy a hangja erős és tiszta.

A lány mosolyogva engedelmeskedett.

Wexford még mindig ugyanazt érezte a lány iránt. A vágy – talán csak az ifjúság utáni vágyódás? – még mindig ott volt benne, de ahogy elfordult a tükörtől, az az érzés fogta el, amely az egészséges embert elválasztja az őrülttől. Nagy szakadék tátong a fantázia és a realitás között. És az, ami képzeletben lehetségesnek,

ésszerűnek és boldogítónak tűnik, úgy oszlik el, mint füst a friss szélben, ha a maga húsvér valóságában megjelenik. Egy rövid pillanatig szeretetreméltónak látta a lányt, de csak valami megkülönböztetésre alkalmatlan, jogok és értelem nélküli tárgynak. Most már fiatal lánynak látta, akinek a szemében ő az, aki öreg ember. Belül valahol harsányan nevetett önmagán.

– Kénytelen vagyok néhány kérdést feltenni magának – mondta. Azt kívánta, hogy hagyja már abba a nevetést, és uralkodhasson magán, azt a benyomást keltve, amit akar: egy isten és robot közötti, öregurasan zseniális lényét. – A Mr. Nightingale-lel való kapcsolatáról. – Sajnálta, hogy szexualitásról kell beszélniük. De ha nem így lett volna, talán a fantáziája sem lódult volna meg. – Milyen viszonyban volt vele?

– Viszonyban?

– Nagyon jól tudja maga, hogyan értem – mordult a lányra.

A lány vállat vont, és széttárta a karját. – Dolgozok neki, és itt lakom a házában. – Megfogott egy hajfürtöt, és bedugta a szájába. – Nagyon helyes és kedves ember. Nagyon szeretem.

– A szeretője, ugye?

A lány óvatosan, de egyáltalán nem zavartan vagy ijedten kérdezte: – Ő mondta ezt?

– Igen.

– Ó, szegény Kventin! Nem akarja, hogy bárki tudja. Egyáltalában nagyon titkos dolog. És maga most megtudta.

– Sajnos, arra kell kérnem, hogy beszéljen erről az ügyről.

A lány dacosan előrebiggyesztett alsó ajakkal rázta meg a fejét.

– Rajta, ö maga árulta el nekem. Nem akarja, hogy Mr. Nightingale börtönbe kerüljön, ugye?

A lány eltátotta a száját.

– Ez igaz? Angliában börtönbe csuknak szeretkezésért?

– Dehogy csuknak! – Wexford majdnem kiabált. – Ide figyeljen! Mr. Nightingale nem kerül börtönbe, ha maga elmondja az igazat. Mondjon el mindent, ami maguk közt történt… Nem, *mindent* nem. – A lány szeme hitetlenkedő mosollyal nyílt tágra. – Csak azt, hogy hogyan kezdődött satöbbi.

– Na jó. – Katje élvezettel kuncogott. – Azt hiszem, mindig kedves szerelemről beszélni. Legjobban erről szeretek beszélni. – Wexford érezte, hogy dühösen összeráncolja a homlokát. Igyekezett nyugalmat tettetni. – Négy vagy öt hete. Ágyban vagyok, és kopognak, és Kventin. Talán azt akarja mondani, hogy túl hangos a rádió, vagy hogy rossz helyen hagyom a kocsit, de nem mond semmit, mert én rögtön tudom, hogy szeretkezni jön. Látom az arcán. Mindig látom az arcokon.

Jóságos isten! – gondolta Wexford kétségbeesetten.

– És akkor gondolom: miért ne? Gondolom, milyen kedves hozzám, jó modorú, sovány és egyenes a teste, és elfelejtem, hogy öregebb, mint az apám Hollandiában. És tudom, hogy magányos, mert frigid nő a felesége. Így hát gyorsan szeretkezünk, és mindjárt más, mert amikor ágyamban van, már egyáltalán nem öreg.

Ezt diadalmasan az ágyára mutatva jelentette ki. Kedvenc beszédtémájáról lévén szó, nem nevetett, komolyan, összeszedetten beszélt. – Sokkal, sokkal jobb, mint barátom, a

pincér. Mert Kventinnek sok tapasztalata van, és pontosan tudja, hogyan…

– Igen, igen, el tudom képzelni – vágott közbe Wexford. Mély lélegzetet vett. – Kérem, Miss Doorn, kíméljen meg a szexuáltechnikáról szóló előadástól. Nézzük csak a tényeket. Volt más alkalom is?

– Tessék?

Wexford fogcsikorgatva kérdezte meg: – Mr. Nightingale… izé… máskor is szeretkezett magával?

– *Hát persze! Ő* szeret engem, éppen úgy, mint én szeretem őt. A következő héten és az aztán következő héten és aztán tegnapelőtt.

– Folytassa.

– De hát mondtam már magának. A fiúmmal vagyok, és az a nem kedves ember nem enged a szállodába. A fiúm a kocsiban akarja, de én nem akarom. Az nem szép. Kventin nem csinálná. Hazajövök, és gondolom, talán jön Kventin szeretkezni. És kívánom és kívánom, és amikor kopogtat az ajtón, boldog vagyok. És mind a ketten nagyon-nagyon boldogok vagyunk.

– Meddig maradt magánál?

– Egész éjjel – közölte Katje könnyedén. – Mondom neki, hogy mielőtt bejövök, látom Mrs. Nightingale-t erdőbe menni, mire ő nagyon szomorúan mondja, hogy: „Én nem kellek neki, soha nem kellettem neki.” De én mondom, *nekem* kellesz, Kventin, és ezért marad egész éjjel. De reggel nagyon korán elmegy, mert hallja, hogy öreg kertész benn járkál a házban. Aztán fekszem egyedül az ágyban, és gondolom, talán nem is találkozom többet barátommal, a pincérrel, csak Kventinnel járok, és aztán én is

felkelek, hogy megnézzem, mit csinál öreg kertész a házban. Tessék, most elmondtam mindent.

Wexford hallgatott egy pillanatig. Aztán megkérdezte. – Hány órakor látta, hogy Mrs. Nightingale átmegy az úttesten?

– Két perccel tizenegy után – vágta rá azonnal Katje.

– És hány órakor tette magánál Mr. Nightingale ezt az éjszakai látogatást? – A lány ártatlan, kérdő szemmel nézett rá. – Úgy értem, hánykor jött be a szobájába?

– Tizenöt perccel tizenegy után. Én hazajövök, és egyenesen ágyba megyek.

– Honnan tudja ilyen biztosan az időpontokat?

– Új órámat viselem, és mindig nézem. – Bal csuklóját Wexford felé lendítette. Az óra vagy két hüvelyk átmérőjű volt, széles rózsaszínű és lila bőrszíjjal volt a karjára csatolva. – A barátom adja születésnapomra, és mindig nézem. – Hosszú, sötétarany pillái alól felnézett a főfelügyelőre. – Haragszik rám?

– Nem, nem haragszom, Miss Doorn.

– Szeretném, ha Katjénak szólítana, kérem.

– Rendben van, Katje – mondta Wexford, és távolról sem volt elégedetlen.

A lány hirtelen és nagyon kontinentális módon kezet nyújtott neki. Puhák és melegek voltak az ujjai. – Mert – mondta – maga nagyon hasonlít öreg nagybácsimhoz Frieslandban, aki néha kedves, néha meg haragszik, mint maga. – Megfenyegette a mutatóujjával.

Úristen, gondolta a főfelügyelő, lesújtva az utolsó megjegyzéstől, milyen aranyos a modora most, és milyen rémes

lesz negyvenéves korában. És vajon akkor is rágni fogja a haját? Ilyen gondolatokban lelt némi vigaszra.

– És most – hajtotta félre fejét a lány – azt hiszem, lemegyek, és letörlöm a port Kventin dolgozószobájában.

9.

Burden utálkozva és hitetlenkedve hallgatta Wexford sűrített és némileg megszűrt beszámolóját a két kihallgatásról. Hideg, dühös undor ébredt benne. Aki kevésbé jól ismerte a főfelügyelőt, mint ő, azt gondolhatta volna, hogy az erkölcstelen holland lány – Burden számára érzékelhetetlen – bájai hatással voltak Wexfordra.

– Nem értem, miért gondolja, hogy ezzel a történettel tisztázták magukat – mondta Wexford irodájának ablakánál állva. Kioldozta a redőny zsinórján a csomót, és takaros nyolcassal erősítette a zsinórt a kampóhoz. Burden szerette, ha minden rendes és a helyén van még mások birodalmában is. – Éppen ellenkezőleg, mind a ketten benne lehetnek a dologban. Csak a lány állítja, hogy Nightingale tizen egy tizenötkor… izé… csatlakozott hozzá. Lehetett az később is. Természetes, hogy fedezi.

– Ugyan miért fedezné? Mi haszna volna abból, hogy bűntárs a munkaadója feleségének meggyilkolásában?

Burden rábámult. Az öreg néha igazán naiv.

– Hogy mi haszna? Természetesen férjhez mehet Nightingale-hez.

– Ne mondja mindig, hogy természetes. Korántsem természetes. És hagyja békén azt a redőnyt. Maga valami lelki kényszer hatása alatt rendezget folyton. Ide figyeljen, Mike! Ideje, hogy kissé korszerűsítse a fantáziáját. Lehet, hogy csak harminchat éves, de olyan rémesen ódivatú, hogy az szinte

hihetetlen. Először is szeretném, ha tudná, hogy hiszek Nightingale-nek. Hiszek, mert valami bennem levő ösztön felismeri az igazságot, ha meghallja. Nem hiszem, hogy Nightingale képes volna erőszakra. Ha azt hitte volna, hogy a feleségének szeretője van – amennyiben egyáltalán törődött volna vele – elvált volna. Másodszor: Katje Doorn nem valamiféle Lady Macbeth. Nagyon modern fiatal nő, aki rettenetesen élvezi az életet és nem kevésbé a félelem nélküli szexualitást.

Burden rózsaszínű lett és pislogott. Megpróbált világfias ábrázatot ölteni, de nem sikerült neki.

– Mi okunk van feltételezni, hogy férjhez akar menni Nightirigale-hez? – folytatta Wexford. – A férfi öreg hozzá, ezt sokszor elmondta. És minden erkölcstelensége ellenére – ahogy maga nevezi – rendes, normális lány, aki elborzadna a gondolattól, hogy ágyba menjen egy férfival, aki röviddel azelőtt gyilkolta meg a feleségét. Az ilyen családi gyilkossági ügyekben meg kell változtatnunk a gondolatmenetünket, Mike. Változtak az idők. A fiatal nők már nem a házasságot tekintik életük egyetlen céljának. Egy olyan lány, mint Katje, nem segít megölni egy feleséget csak azért, hogy a férj tisztességes asszonyt csináljon őbelőle. Az ilyen lányok nem tartják magukat *becstelennek* csak azért, mert már nem szüzek. És ami Katje sóvárgását illeti a férfi pénze után, nem hiszem, hogy nagyon érdekelné a pénz. Lehet, hogy ha majd idősebb lesz. Pillanatnyilag csak szórakozni akar, teljesen gondtalanul.

– Nem tudom, mi lesz ebből a világból – mondta Burden, akár egy öregember.

– Bízza a világra, hogy mi lesz belőle. Nekünk a magunk kis világára kell koncentrálnunk. Felállítottunk egy elméletet, és ez most összeomlott. Mi legyen a következő lépés? Szerintem két dolgot kell tisztáznunk. Ki volt Mrs. Nightingale szeretője? Ki férhetett az elemlámpához?

– Megérkezett róla a laboratóriumi jelentés?

Wexford bólintott. – Vérnyomokat találtak az alsó részén a csavarmenetnél és a kapcsoló alatt. A vércsoport egyezik Mrs. Nightingale-ével, és az igen ritka: AB negatív. Nem kétséges, hogy ezzel a lámpával ölték meg.

– Ki férhetett hozzá. És ki tehette vissza ma délelőtt?

Wexford az ujjain számolt: – Nightingale, Katje, Mrs. Cantrip, Will Palmer, Sean Lovell, Georgina Villiers, ó, és Lionel Marriott. Számításba vehetjük Villierst is, mert helyette visszatehette Georgina. Vegyük Seant. Bevallotta, hogy rajongott Mrs. Nightingale-ért. Fiatal, heves vérű, tehát féltékeny. Lehet, hogy nem ő találkozott az asszonnyal, de megláthatta valakivel. Az alibije reménytelen. A lámpához hozzáférhetett, a kertjük egyenesen az erdőre nyílik.

– Az asszony az anyja lehetett volna.

Wexford rekedten nevetett. – Szent isten, Mike, magának tényleg fogalma sincs az életről? Azért, mert a fiú húszéves volt, az asszony meg negyven, ugyan *miért ne* lehetett volna viszonyuk? Mint – elhallgatott, aztán látszólag közömbösen folytatta mint a középkorú férfiaknak fiatal lányokká:!. Az ilyesmi mindig előfordul. Magának soha nem tetszettek az édesanyja barátnői?

– Hát ők aztán nem! – felelt Burden felháborodva. – Az anyám barátnői számomra nénik voltak. Úgy is hívtam őket. Sőt még most is úgy hívom. Mi olyan nevetséges?

– Maga – mondta Wexford. – És ha nem nevetnék, megpukkadnék a dühtől.

Burden hozzászokhatott már az ilyesmihez, mégis nagyon megbántódott. Sértőnek és az idők változása kedvezőtlen jelének találta, hogy valakit kinevessenek azért, mert magasztos elvei vannak és tisztességes elképzelése arról, hogy milyennek kellene lennie az életnek.

– Megyek, és beszélek kedvenc gyanúsítottjával, az ifjú Lovell-lel.

– Tegye azt – pillanaton órájára a főfelügyelő. – Nekem négykor találkozóm van valakivel, aki további felvilágosításokkal fog szolgálni bizonyos múltban történt dolgokkal kapcsolatban.

Wexford az iskolától vagy száz méterre parkolt le, jóval azoknak a szülőknek az autói mögé, akik tizenegy éves fiaikért jöttek. Fűtől zöld foltos fehér mezekben vonultak le a pályákról a krikettezők, amikor az iskola órája elütötte a négyet. Ha semmi másban nem is, az iskola elhagyásában pontosak voltak a Királyi Iskola növendékei. Amikor az utolsó ütés elhangzott, nevetve, egymást lökdösve tódultak ki a kapun; mit sem törődtek a forgalmi rendszabályokkal, amelyekről Wexford azt hitte, hogy az útbiztonsági felügyelő alaposan a fejükbe verte. Csak a fölényes hatodikosok ballagtak kényelmesen, és amint a fák árnyékába értek, sürgősen cigarettára gyújtottak.

Denys Villiers sötétkék Angliájában jött ki. Rádudált a fiúkra, hogy tisztuljanak az útból, és a fejét az ablakon kidugva kiabált valamit, amit Wexford nem értett, de Villiers hangjának a színe is elég volt neki. Úgy érezte, hogyha korbács lett volna Villiersnél, azzal csapkodott volna. Megfordult, és meglátta Marriottot kicammogni a kapun. Amikor a kis ember elhaladt a kocsija mellett, Wexford lecsavarta az ablakot, és rásziszegett:

– „Félelmes démon követi lépteid…”

Marriott ugrott egyet, aztán összeszedte magát és elmosolyodott.

– Túlértékelt vers. Mindig annak tartottam – mondta.

– Lehet. De nem azért jöttem, hogy költészetről csevegjek. Meg akartál lógni előlem, ugye?

Marriott megkerülte a kocsit, és beült.

– Be kell vallanom, hogy igen. Azt hittem, ismét megleckéztetsz, amiért ma délelőtt elmentem a Manorba. Kérlek, ne tedd. Rettenetesen kimerítő délutánom volt, az *Elveszett paradicsom*-ot magyaráztam az ötödikeseknek, és igazán nem bírok már többet elviselni.

– „A gondolatnak van helye, és önmagában is mennyországgá változtathatja a poklot és a mennyországot pokollá” – idézte Wexford.

– Igen, nagyon bölcs. Nálam más a helyzet. Az enyém a poklot pokollá. Siessünk, galambom, és igyunk egy nagyot.

Gondolom, szeretnéd, ha útközben folytatnám, amit elkezdtem.

– Alig várom – mondta Wexford, és megindította a kocsit. Belehajtott a forgalom áradatába.

– Hol folytassam?

– Villiers első feleségénél.

– June – mondta Marriott – nem kedvelt engem. Nem bizony. Azt mondta, többet használnék, ha egy javítóintézetben tanítanék. Tudod, mit mondott Quentinnek, amikor először látogatott el a Manorba? Azt mondta: „Felháborítónak tartom, hogy két ember ekkora kaszárnyában lakjon. Át kellene alakítani a házat elmegyógyintézetté." Szegény Quentinnek ez egyáltalán nem tetszett. Az ő imádott házát! De hát ilyen volt a kis June. Szociológiából volt diplomája, és valami nevelőtiszt-féle volt a feltételesen szabadlábra helyezetteknél.

Rémes lakásuk volt a Queen Streeten az állateledel-kereskedés fölött. Biztosan ismered azt a házat. Én csak egyszer voltam ott, de az is elég volt. A rothadó lóhússzag, drágám, és aztán June fura barátai… Minden este rengeteg volt ott belőlük, mind rémesen komolyak voltak, és meg akarták váltani a világot. Abban az időben a bomba eltiltása volt napirenden, és June gyűléseket rendezett a lakásán. És az éhezők megsegítésével is foglalkoztak. Vérbeli tüntető volt June. Amikor valami felvonulás van a Grosvenor Square-en, még ma is alaposan megnézem a képeket, mert biztos vagyok benne, hogy egyszer csak meglátom az arcát.

– Hát nem halt meg? – kérdezte Wexford, amikor kiértek a főutcára.

– Szent isten, dehogy. Denys elvált tőle, vagy ő vált el Denystől. Már nem tudom, melyik kitől. Azt sem tudom, hogy egyáltalán miért házasodtak össze. Semmi közös nem volt bennük; Nem szerette sem Quentint, sem Elizabetht, és nagyon

helytelenítette, hogy Denys sokat jár a Manorba. Azt mondta, hogy ott reakciós elemekkel érintkezik.

– Ha Denys nem szerette a nővérét, miért járt oda olyan sokat?

– Tudod, ő meg Quentin azonnal megkedvelték egymást – mondta Marriott, amikor Wexford behajtott az úttest közepére, hogy jobbra forduljon. – Quentint nagyon fellelkesítette az író sógor, és azt hiszem, már látta is magát Denys pártfogójaként. – A kocsi lassan hajtott végig a fasoron a virágokkal teli házhoz. – Mindenesetre Denys panaszkodhatott neki, hogy mennyire lehetetlen az otthoni légkörben dolgoznia, mert Quen felajánlotta neki a Régi Házat, hogy írjon ott. Reg, ne üljünk itt a ház előtt, meghalok a szomjúságtól.

A szobák, ahol előző este a partit tartották, még mindig bűzlöttek a szivarfüsttől. Valaki már rendet csinált és elmosogatott. Valószínűleg Hypatia, gondolta Wexford, miközben Marriott kinyitotta az összes ablakot.

– Ahogy mondani szokták, Reg, itt a koktél ideje. Talán kicsit korán, de falun minden korán van, nem úgy találod? Whisky? Gin?

– Szívesebben innék egy csésze teát – mondta Wexford.

– Igazán? Milyen különös. Jó, felteszem a vizet. Meg kell mondanom, Hypatia szép rendet csinált. Nem szabad elfelejtenem, hogy megdicsérjem, ha legközelebb látom.

Wexford követte a konyhába. – Tehát nem itt lakik?

– Ó, nem, az kényelmetlen lenne számomra. – Marriott irtózva fintorgott. – Ha egyszer megragadnak, az ember még a lelkét sem nevezheti sajátjának. – Ravasz oldalpillantást vetett Wexfordra. – Amellett a többes számban van a biztonság.

– Ördögien bánsz a nőkkel, Lionel – nevetett Wexford.

– Megvannak a magam sikerei – szerénykedett Marriott. Két kanál Earl Grey teát tett a kannába, és gondosan ráöntötte a forró vizet. – Folytassam a történetet?

– Kérlek.

– Tehát, ahogy mondtam, June nem örült, hogy Denys a Manorban dolgozik. Denys majdnem minden estéjét ott töltötte, Quentinnel fecsegett, és a vakációkban mindennap ott dolgozott. June szerint vele kellett volna mennie az utcákra, táblákat hordoznia és a falakra írnia. Így hát végül is otthagyta.

– A *ménage à trois-ban!*

– Milyen furcsa kifejezés! Bár kétségkívül volt a dologban valami háromszög-jelleg, de a háromszög nem egyenlő szárú volt. Szegény Elizabeth vitathatatlanul rövidebb szár volt. Mindig elcsodálkoztam, amikor odamentem, és ott találtam Denyst és Quentint teljesen egymásba merülve. Könyvek, könyvek, könyvek, kedvesem! És Wordsworth-idézeteket cserélgettek, meg olyan dolgokról sugdolóztak, amelyek még a környéknél is mélyebbről jönnek. És közben szegény Elizabeth csak ült, nézegette a *Vogue-ot*, és egy szót sem tudott hozzászólni.

– De, gondolom, neked volt mondanivalód a számára – jegyezte meg Wexford teaivás közben. – Még soha senkivel nem találkoztam, aki – hogy is fejezzem ki? – annyi aktuális semmiséget tudott volna, mint te.

– Reg, ez igazán nem szép tőled. Tudnod kellene, hogy Elizabeth egyáltalán nem volt üresfejű asszony. A maga módján éppen olyan intelligens volt, mint Denys.

– Denysnek erről más a véleménye, de hagyjuk.

– Miért ülünk itt? Ki nem állhatom a konyhákat, és vágyódom a gin után. Remek, a szivarfüst már kiszellőzött.

Marriott fogta az italát, és két széket húzott a nyitott franciaablakhoz. Kőfallal körülvett kis kertje tele volt virágszirmokból ivó tarka pillangókkal, a köveken is kiterjesztett szárnyú lepkék napoztak. Wexford oda ült, ahol érezte a drága szeptemberi nap melegét, amelynek rövidesen vége lesz. A melegtől elbágyadt, de elszántan igyekezett éber maradni.

– Tehát Villiers ideje nagy részét a Manorban töltötte?

– Hidd el, az ember nem tehette be oda a lábát, hogy ott ne találta volna. És mintha nem lettek volna elég sokat együtt ahhoz, hogy egymás könyökén jöjjenek ki, még vakációra is velük szokott menni.

– Ez elég kínos lehetett Mrs. Nightingale-nek, különösen ha kirekesztették a társalgásukból. Öt mi érdekelte, Lionel?

Marriott az ajkába harapott, és gondolkozni próbált. Lássuk csak… Hát… aktív szerepet játszott a megye életében, mindenféléket szervezett, meg bizottságokban ülésezett. És mindennap órákig szépítkezett. Elrendezte a virágokat, és egy kicsit kertészkedett is…

– Igazán? – vágott közbe Wexford. – Talán a melegházban, az ifjú Sean Lovell-lel?

– Ezt meg hogy érted, öregfiú?

– Ahogy Wordsworth egyik kortársa kifejezte: *„amit az emberek udvarlásnak, az istenek meg házasságkötésnek neveznek, gyakrabban fordul elő tikkasztó éghajlatú vidéken”*

Marriott elmosolyodott, szeme tágra nyílt. Úgy, tehát innen fúj a szél?

– Nyilván nem az öreg George Larkin-Smithszel voltak titkos találkái az erdőben, sem a myfleeti lelkésszel, sem Will Palmerral. Hacsak veled nem, Lionel.

– Már vártam, hogy rám kérdezel. – Marriott bágyadtan nyújtózott egyet a napfényen, és nevetett. – Nem, velem nem. És ha komolyan érdekel, Reg, Hypatia elmondja neked, hol voltam azon az estén. A helyzet az, hogy nem állítom: ha lett volna alkalmam…

– Próbálkoztál is talán?

– Talán.

Most Wexfordon volt a sor, hogy nevessen. – Tehát visszajutottunk Sean Lovellhez, igaz?

– Elizabeth kedvelte Seant – mondta Marriott. – Egyszer találkoztam vele, amikor kilépett a főutcai zeneműboltból, a slágerlista első helyén álló lemezzel a kezében. „Lépést kell tartanom a kis dalos madarammal” – mondta.

– Különös megjegyzés.

– Ó, nem is tudom, túl sokat magyarázol bele szavakba, kedvesem. Ti, rendőrök mindig valami pajzánságra gondoltok. Sean gyakran álldogált Elizabeth ablaka alatt, és szerenádot adott neki. Azt hiszem, ez hízelgett az asszonynak, fiatalnak érezte magát tőle. Egyik részről a hősnő imádása, a másikról a hízelgés elfogadása.

– Térjünk vissza Villiersre – mondta Wexford. – De nem adnál előbb még egy csésze teát egy szegény, pajzán gondolkodású rendőrnek?

Myfleet még télen is csinos falu volt. És most, a meleg napfényben fürödve úgy feküdt az erdő melletti völgyben, mint az alvó Csipkerózsika. Ezen a délutánon szinte kihaltnak látszott, csak a kis házak kertjeiben nyíló virágok élvezték a napsütést.

Burden a falu Kingsmarkham felé eső végéig hajtott, és elhatározta, hogy az út további részét gyalog teszi meg. Ilyen napon jólesett a gyaloglás: élvezte az érő gyümölcs illatát, és gyönyörködött a virágkiállításra vagy szüreti ünnepségre nevelt hatalmas, sokszirmú dáliákban.

De tévedett, amikor azt hitte, hogy a falu teljesen kihalt. Most, hogy a Manor felé közeledett, észrevette Mrs. Lovellt, aki rosszhírű házacskájának a kerítésén áthajolva egy füstösképű, sapkás emberrel társalgott, akinek a karján két véres, döglött nyúl volt átvetve. A Manorra vetett sunyi pillantásai alapján – bár az valószínűleg a társalgásukhoz tartozott, és összefüggésben lehetett a Myfleetben egyetlen érdekes témát jelentő eseménnyel – vadorzónak látszott. Mrs. Lovell gyöngyöző kacagással biztatta.

Seanre a Régi Házban akadt rá Burden. Éppen almákat rakott egy kosárból a polcra. Halványpiros és aranyszínű almák voltak, héjuk csíkos és fényes, mint a régi selymek. A fiú fütyörészett, de amikor Burden belépett, hirtelen elhallgatott.

– Gyakran jár ide, ugye? – kérdezte Burden szelíden. – Itt találkozgatott Mrs. Nightingale-lel?

– Én? – Mogorva pillantást vetett Burdenre, letelepedett egy halom fára, és cigarettát kezdett sodorni. – Jó lenne, ha tudnám, mire akar kilyukadni – mondta. – Nem, nem járok ide gyakran. A helyzet az, hogy április óta be sem tettem ide a lábam. –

Hüvelykujjával a lépcső felé bökött. – Mert *ő* itt van. – Dühösen gyújtott rá a cigarettára.

– Én meg az öreg Palmer szigorú parancsot kaptunk, hogy ne zavarjuk.

– De a szerszámkamrába jár, ugye? Maga szokta kisöpörni. Onnan vette kölcsön az elemlámpát, amikor az erdőbe ment, hogy Mrs. Nightingale-lel találkozzék?

– Én? – mondta ismét Sean. – Megőrült? – Cigarettája kialudt, újra meggyújtotta, és pislogott, amikor a papír fellobbant. És mintha a fizikai lobbanás az elméjét is megvilágosította volna, megkérdezte: – Arra akar kilyukadni, hogy én jóba voltam Mrs. Nightingale-lel? Maga őrült, méghozzá ocsmány gondolkodású őrült.

– Rendben van, ennyi elég – szólt Burden halálosan megsértve. A gyanúsítás rémes igazságtalansága jobban megsebezte, mint a pimaszság. – Szóval – mondta fékezve dühét – csak jó barátságban volt vele.

– Nézze, ha mindenáron tudni akarja, érdekelte a karrierem, és segíteni akart.

– A *kertészkedésben?*

A fiú mélyen elpirult. Burden akaratlanul visszaadta a kölcsönt. – Nem a kertészkedés jelenti a karrieremet – mondta keserűen Sean. – Az csak időtöltés, szükségmegoldás, amíg el nem kezdhetem az igazi munkám.

– Hát az meg mi lenne?

– A zene – felelt Lovell. – A színpad. Fenn Londonban. – Megint bökött egyet a hüvelykujjával, de ezúttal északnyugat felé. Arca átszellemült, mintha látomása lenne: egy arannyal

kikövezett város. – El kell jutnom oda. – A hangja remegett. – Mindent tudok, mintha fel lenne írva a fejemben. Évekre visszamenően fel tudom sorolni az összes slágerlistát. Vizsgázni tudnék belőlük. – összekulcsolta a kezét, és a vallásos misztikusok fanatizmusa csillogott a szemében. – A diszkókban senki sem tud annyit, mint én. – Hirtelen rákiabált Burdenre. – Mit vigyorog!? Maga is éppen olyan tudatlan, mint a többiek, mint az anyám a pasasával meg a piájával. Mrs. Nightingale volt az egyetlen, aki megértett, és ő most halott. – A meg nem értett művész, akinek művészetét a világ iparnak tekinti, piszkos ingujjával megtörölte a szemét.

Burden ezúttal szelídebben kérdezte meg: – Hogyan akart Mrs. Nightingale magának segíteni?

– Van egy pasas Londonban, akit ismert – dadogta Sean a BBC-nél dolgozik, és Mrs. Nightingale megígérte, hogy szól neki rólam. Talán bejuttat valahová énekelni, vagy talán diszkzsokénak. Kezdetnek – tette hozzá szerényen. – Alulról kell kezdeni – sóhajtott. – Most nem tudom, mi lesz velem.

– Maradjon inkább a kertészkedésnél, nőjön még egy kicsit, és szabaduljon meg ezektől a hóbortos ötletektől – mondta Burden. Sean őszintén gyűlölködő pillantása kihozta a sodrából. – De most felejtsük el az ambícióit, jó? Miért mondta azt a főfelügyelőnek, hogy a televízión egy olyan programot nézett, amit be sem mutattak?

Sean inkább durcás volt, mint rémült, amiért hazugságon kapták. – Néztem egy darabig a tévét, de aztán elegem lett. Az anyámnak jött a pasasa, az az Alf Tawney. Vigyorgott rajtam meg gúnyolódott, hogy a Pop-tömböt nézem. – Sean úgy

összeszorította az ujjait egy almán, hogy elfehéredtek a bütykei. – Kölyökkorom óta egyik fickó a másikat váltotta az anyámnál, és mind azt akarták, hogy ne legyek az útjukban. Elárulom magának, hogy amikor úgy tízéves lehettem, és megláttam az anyámat, hogyan csókolódzik egy pasassal, meg hogy markolásszák egymást, felkaptam egy konyhakést, és az anyámnak estem. Talán meg is öltem volna, de a pasas elvette a kést, és megvert. Megöltem volna – mondta indulatosan, de aztán meglátott valamit Burden szemében, ami elhallgattatta. – Most már nem érdekel, csak… csak elegem van. – Feltette a kezében tartott almát a polcra. Burden látta, hogy ahol a körmei belemélyedtek, felrepedt a rózsás héja.

– Úgy látom, nagyon szabadjára engedi az indulatait – jegyezte meg halkan.

– Mondtam, hogy akkor tízéves voltam, nem? Most már nem vagyok olyan. Már egy ujjal sem nyúlnék hozzá, akármit csinálna.

– Azt hiszem – mondta Burden, amikor Sean ragacsos kezét a farmerjába törölte azt hiszem, az anyjáról beszél.

– Ki másról beszélnék?

Burden vállat vont; – Tehát elege lett az anyjából és Alf Tawneyból. Hová ment?

– A pajtámba. Ott, ültem egyedül, és gondolkodtam. – Mélyet lélegzett, hátat fordított Burdennek, és tovább rakta ki a kosárból az almákat.- Csak hallgattam és gondolkodtam. – Az élénk színű gyümölcsök a polcra gurultak a kezéből. Nagyon halkan ismét fütyörészni kezdett. Az arca éppen olyan piros volt, mint az almák. Miközben Burden felállt, hogy távozzék, azon gondolkodott, hogy vajon miért pirult el?

– Denys mindig velük ment vakációra – mondta Marriott.
– Úgy értem, kettőjükkel. De két éve Elizabethszel kettesben kellett elutaznia. Quen bárányhimlőt kapott szegény.

Olyan megalázó. Elizabeth kifejtette neki, hogy irtózik a gondolattól, hogy Denysszel kettesben legyen Dubrovnikban, de Quentin azt mondta, hogy soha nem bocsátja meg neki, ha miatta otthon marad, el kellett hát mennie.

Szerintem egész idő alatt veszekedtek, mert amikor hazajöttek, mind a ketten rémesen néztek ki, és azon a télen Denys és Quentin között elhidegült a kapcsolat. Denys nem járt a Manorba. Aztán egy napon, két évvel ezelőtt, júniusban Denys beállított, éppen amikor én is ott voltam. – „Ó, egy idegen" – mondta Quentin, de látszott rajta, hogy nagyon örül. – „Csak azért jöttem, hogy megmondjam: nem tudok veletek menni Rómába a jövő hónapban, mert megígértem az igazgatónak, hogy elkísérem a növendékeket egy iskolai kirándulásra" – mondta Denys.

– „Te megőrültél! – kiabáltam rá. – Az iskolában ez egy vicc, és mindenki kibújik alóla! És elmulasztanád a csodás Rómát a vacak Costa Brava miatt?" – „Odamegyek. Már el van intézve'* – felelte. Látnod kellett volna szegény Quentin arcát! Mindent megtett, hogy lebeszélje Denyst, de hasztalan. Hajthatatlan volt.

– És az idén?

– Az idén Denys már nős volt. Georginával a Costa Braván ismerkedett meg, de erre majd később térek rá. Nem, az idén Nightingale-ék kettesben mentek a Bermudákra, és szerintem nagyon boldogok voltak, hogy nem kell állandóan Denys szerencsétlen képét látniok. Elizabeth azt mondta nekem, amikor átmentem, hogy tanúskodjak a végrendeleténél.

– Minél? – kérdezte lassan Wexford. – Végrendeletet mondtál?

10.

– Hogy miért nem mondtam el magának, hogy a feleségem végrendelkezett? Őszintén szólva azért, főfelügyelő úr, mert teljesen megfeledkeztem róla. – Quentin Nightingale először zavartnak látszott, de most már mosolygott, kicsit gúnyosan, mint amikor valaki elefántot csinál egy bolhából, ö már megülte a maga elefántját, és néhány karcolás árán, de leszállt róla. Miért kell most őt ilyen csekélységgel zaklatni? – Egy pillanatig sem hiszem, hogy érvényes. Csak egy csacsiság volt, amit a feleségem a fejébe vett.

– Nem tudom – mondta Wexford, és nem ült a felajánlott bőrfotelba, hanem nekitámaszkodott a magas könyvszekrénynek. – Úgy képzelem, hogy a maguk pozíciójában levő embereknek ügyvédjük van, aki megfogalmazza számukra a végrendeletet. Ki az ügyvédjük, Mr. Nightingale?

– De nem működött közre ügyvéd! Mondtam, hogy csacsiság volt az egész. Igazán nem is tudom, kitől hallhatott róla. – Várakozóan elhallgatott, de mikor rájött, hogy Wexfordnak nem áll szándékában felvilágosítani őt, egy kis türelmetlenséggel a hangjában kijelentette: – Jobb, ha elmondok magának mindent.

– Szeretném, ha azt tenné – mondta Wexford, és nekitámasztotta a fejét Motley: *A holland köztársaság születése* című puha kötésű könyvének.

– Tavaly nyáron a feleségemmel elhatároztuk, hogy a Bermudákon nyaralunk, és természetesen repülőgéppel akartunk utazni. Bár a feleségem repült már – hét évvel ezelőtt Amerikában

voltunk –, nem szeretett repülni, és rendszerint hajóval és kocsival mentünk nyaralni.

– Félt a repüléstől?

– Ó, a félelem az túlzás!

– Ha végrendeletet készített, feltételezem, hogy azért tette, mert arra gondolt, hogy meghalhat. A halálra gondolva nem túlzás a „félelem”.

– Túl drámaian fogja fel a dolgot. A feleségem aggodalmaskodott egy kicsit, de tréfálkozott is róla. A végrendelet is olyan tréfaféle volt. Mondtam, hogy soha nem vettem komolyan.

Elhallgatott, és egy pillanatig figyelt. Némi erőfeszítés árán Wexford is meghallotta a fejük fölött Katje rádiójának a hangját. Aztán találkozott a tekintetük, és Quentin egy kicsit elpirult. Gyorsan, türelmetlenül folytatta. – Egyik nap kijelentette, hogy végrendeletet készít, és láttam is, hogy firkál valamit egy darab papírra. Sajnos, meg sem néztem. Olyan romantikus szeszélynek tartottam csupán, amelyre csak a nagyon nőies asszonyok képesek. Emlékszem az anyámra, amikor a legfiatalabb húgom született. Elment és lefényképeztette magát, emlékül apámnak arra az esetre, ha meghalna, és a többi gyerekének búcsúleveleket írt. De persze, éppúgy nem halt meg, mint Elizabeth…

– De hát a maga felesége meghalt, Mr. Nightingale – mondta Wexford halkan.

Quentin lesütött szemmel összekulcsolta a kezét.

– Igen. A végrendeletet… csacsiságnak tartottam, ahogy már mondtam. Nem hinném, hogy lettek volna tanúi.

– Egy tanú mindenesetre volt – mondta Wexford. – Lionel Marriott.

Quentin felnézett, és őszinte meglepetés tükröződött a szemében.

– Mr. Nightingale, nem hagyhatom békén. Mi lett azzal a papírral, amire a felesége „firkált”?

– Ideadta nekem, és megkért, hogy tegyem a szélbe.

– És maga betette?

– Hát persze. És mivel Elizabeth ragaszkodott hozzá, az ő jelenlétében. Nagyon nagy csacsiság volt, de nem akartam megbántani.

– Még mindig ott van?

– Gondolom, igen. Mondtam, hogy teljesen megfeledkeztem róla, és azt hiszem, Elizabeth is, amikor épen és egészségesen hazaértünk.

Wexford komolyan szólalt meg. – Kérem, uram, vegye a fáradságot, és nyissa ki a szélet.

Mintha valami megnyugtatásra szoruló tébolyulttal állna szemben, úgy emelte le Quentin a dolgozószobája faláról a kis olajfestményt, amely mögött egy falba épített vasajtócska volt. Bajsza alatt a kombinációt dünnyögve nyitotta ki. Az ajtó mögött jókora kekszesdoboz nagyságú tér vált láthatóvá. A szélben takaros rendben jókora halom papír állt – Wexford úgy vélte, hogy részvények meg személyi okmányok –, valamint több bőr ékszerdoboz. Quentin kivett egy csomó papírt. Átlapozta őket, és még mindig gúnyos arckifejezéssel a főfelügyelő elé tartott egy hosszú, barna borítékot.

– Ebben van – mondta.

– Megnézhetem? – Wexford hangja nem tűrt ellentmondást. Feltépte a borítékot, és drága, kék levélpapírt vett ki belőle, amelynek fejlécén a Manor címe állt. Megfordította, és határozott, hivatalos hangon jelentette ki: – Ez egy teljesen szabályos végrendelet, semmivel sem kevésbé érvényes, mert nem végrendelet formában vagy ügyvéd jelenlétében írták.

– Úristen – mondta Quentin. Leült, a széf ajtaját nyitva hagyta.

– A tanúk… lássuk csak… Myrtle Annie Cantrip és Lionel Hepburn Marriott. És itt a felesége aláírása. Nehéz dolga lenne, ha meg akarná támadni.

– De hát én nem akarom megtámadni!

– Azt hiszem, jobb, ha előbb elolvassa, mielőtt dönt. Mr. Nightingale.

– Mi van benne? – Quentin mosolya már lehervadt, arca elsötétült. – Felolvasná, Mr. Wexford?

– Kérem. – Wexford végre leült. Köszörült egyet a torkán, és közömbös hangon olvasni kezdte:

„Én, alulírott Elizabeth Frances Nightingale – született Villiere, ép elmém teljes birtokában kijelentem, hogy ez az utolsó akaratom és végrendeletem, amely érvénytelenít minden előzőt. – Itt Mrs. Nightingale hivatalos fogalmazási képessége valószínűleg csődöt mondott, mert a végrendelet sokkal természetesebb hangon folytatódott, csak imitt-amott tűzdelve meg hivatalos kifejezésekkel. – *Minden pénzemet, azt is, amit férjem az én javamra invesztált, Sean Lovellre hagyom, aki Sussex megye Myfleet falujában a Church Street 2. alatt lakik, hogy felhasználhassa ambíciói megvalósításához …*

– Úristen – mondta Quentin ismét. – Úristen.

…és minden, saját tulajdonomban levő ékszert sógornőmre, Georgina Villiersre (Clusterwell, Kingsmarkham Road 55)… – itt Wexford felhúzott szemöldökkel elhallgatott egy pillanatra – *…hogy kielégíthesse az ékességek iránti túlzott vonzalmát, bár erényes nő létére értékesebb ő minden rubinnál…*

– Ezt írta Elizabeth? – kérdezte Quentin tompán.

– Igen, uram.

Mindketten meglepődtünk, gondolta Wexford, de valószínűleg nem ugyanazon okból. *Ő* azon lepődött meg, hogy a nő, akit a saját fivére léhának és üresfejűnek mondott, olyan szellemes és olyan jó emberismerő volt, hogy egy ilyen rosszmájú megjegyzést írt a végrendeletébe, Quentin meglepődésének pedig talán csak ez a rosszmájúság volt az oka. Elsápadt.

– Ez minden? – kérdezte.

– Ez. Mennyi pénz maradt a felesége után, uram?

– Említésre sem méltó összeg. – Quentin nevetést erőltetett. – A saját bankszámláján adóssága volt. Én körülbelül háromszáz fontot invesztáltam a javára.

– Hmm. Biztos vagyok benne, hogy nem sajnálja az ifjú LovelltőL Bántja valami, uram?

– Hát…

– Mrs. Villiers – mondta Wexford elgondolkodva – olyan hölgy, aki – miként az ön felesége hangsúlyozta – kedveli az ékszereket. Remélhetőleg akad számára néhány csinos darab.

– Néhány csinos darab? – Quentin hirtelen talpra ugrott. – A feleségem ékszerei, ott, azokban a dobozokban, hozzávetőleges becslés szerint harmincezer fontot érnek.

Wexford már túl sok drágakövet látott ahhoz, hogy elkápráztassa ez a kicsi, de ragyogó gyűjtemény. Mindenesetre nem kapkodott levegő után, és az arca nyugodt volt. Szótlanul nézte, amint Quentin kinyitja a három dobozt.

Az egyik fehér bőrből volt, a másik zöldből, a harmadik ónixberakású tikfából. Quentin az íróasztalára tette a dobozokat, és felemelte a tetejüket, hogy újabb dobozok váljanak láthatóvá: kis, kerek, gyűrűknek és fülbevalóknak való dobozkák, és hosszúak a karkötők és nyakékek számára.

Quentin kivette az egyik gyűrűt, egy gyémántokkal félig kirakott platina karikát, és a világosság felé tartotta.

– Ez volt az eljegyzési gyűrűje. Néha viselte csak – mondta rekedten amikor külön megkértem rá. – Aztán Wexfordra pillantott. – Talán megvehetném Georginától.

– Szerette őt a felesége?

– Nem tudom – felelt Quentin, és visszalökte a gyűrűt bársonyágyára. – Nem sokat törődtem vele. Valószínűleg igen… De nem, nem lehet, hogy annak, akit szeretünk, ilyen kegyetlen üzenetet hagyjunk. Nem értem.

– Tudjuk, hogy Mrs. Nightingale nagyon nem szerette az öccsét. Lehet, hogy ez az ellenszenv a feleségére is kiterjedt.

Quentin bezárta a gyűrűs dobozt. – Úgy látszik, elterjedt, hogy a feleségem meg a fivére hadilábon álltak egymással – mondta óvatosan.

– És nem igaz? – húzta fel Wexford a szemöldökét.

– Különös, hogy éppen én, a férje mondom ezt, de tényleg nem tudom. Denys soha nem tett rá előttem megjegyzéseket, és ami Elizabetht illette… Nos, soha nem próbálta megakadályozni,

hogy ide járjon, bár az igaz, hogy néha elég undok dolgokat mondott róla, amikor kettesben voltunk. És mégis, láttam néha, hogy néz rá, amikor hármasban voltunk. Majdnem szánakozva nézte.

– Ön talán nem az a fajta ember, aki mások érzelmeit és indítékait kutatja.

– Ha az a fajta lennék – mondta Quentin szomorúan –, észrevettem volna, hogy Elizabeth nem rajong Georgina társaságáért, és azt is észrevettem volna… hogy éjszakánként titokban az erdőbe jár. Nem, azt hiszem, hogy Elizabeth és Denys kölcsönösen nem kedvelték egymást, de soha nem voltam elég jó megfigyelő ahhoz, hogy ezt észrevegyem. Vagy talán nem akartam észrevenni. – Halkan, kissé zavartan beszélt. – Ha szeretünk valakiket, azt kívánjuk, hogy azok is szeressék egymást, és meggyőzzük magunkat arról, hogy szeretik is. Irtózom a gondolattól, hogy itt valami ellenségeskedés híre terjedjen el.

A rákövetkező csendet Wexford törte meg. – Visszatérve a végrendeletre, ön nyilván nem tudott a felesége és Sean Lovell barátságáról, ugye?

– Tudtam, hogy anyai érdeklődést tanúsít iránta. Nem volt gyermekünk. Megkért, hogy szóljak egy barátomnak, aki a BBC-nél dolgozik, hogy hallgassa meg Lovell énekét, de én nem voltam elragadtatva az ötlettől. Most azonban megteszem. A legkevesebb – és a legutolsó –, amit megtehetek neki.

– Bocsásson meg, de soha nem gyanította, hogy ez az érdeklődés több lehet anyainál?

Quentin undorral elfintorította az arcát, és hevesen megrázta a fejét. – Úristen, dehogy lehetett, de ha több volt… Nincs jogom

bíráskodni, mikor Katje meg én… Mr. Wexford, nem értek én ezekhez a felszín alatti dolgokhoz. Egyáltalán nem értek.

– Én sem – jelentette ki zordan Wexford.

Közben Burden megtette a maga felfedezését.

Amikor kilépett a Régi Házból és a házat körülvevő udvarból, Mrs. Cantrippel találkozott, aki egy csokor petrezselyemlevéllel a kezében a konyhakert felől jött.

– Ó, uram, de megijesztett! – mondta. – Olyan halkan jár. Nem inna egy csésze teát?

– Ahhoz talán már egy kicsit késő van – pillantott az órájára Burden, és megállapította, hogy fél hat. ~ Hány órakor szokott távozni innen?

– Igaz, hogy csak négyig kellene maradnom, de mostanában mind itt vagyunk hatig-hétig. Na, jöjjön, uram, jót fog tenni egy kis tea, és Will is várja, mert beszélni szeretne magával.

– Mit akar tőlem? – érdeklődött Burden, miközben a ház felé haladtak.

– Nem akarja nekem elárulni. Azt hiszem, valami sálról van szó.

A konyhában Will Palmer az asztalnál ült, a mellett az ember mellett, akit Burden korábban Mrs. Lovell-lel látott beszélgetni a kerítésnél. Sötét, zománcos cserépbögréből teát ittak. Az idegen jelenlétét a konyhában az a két nyúl, négy vadgalamb meg kosár tojás magyarázta, amely a kockás abrosszal leterített asztalon hevert.

Amikor Palmer meglátta Burdent, felállt.

– Mutatni akarok magának valamit, főnök.

– Mit? – Burden elvette Mrs. Cantriptől a csészét, és a lehető legmesszebbre húzódott a döglött állatoktól.

– Ezt. – Palmer diadalmas arccal húzott elő az asztal alól egy nedves műanyag zacskót, amelynek a száját rafiával kötötték össze. Burden kibontotta a csomót, és előhúzott valami anyagdarabot. Nedves volt, de nem vizes, és rá lehetett ismerni, hogy egy selyemsál. *Art nouveau* mintája volt: élénkvörös alapon stilizált aranyszínű levelek. A sál közepén hosszúkás barna folt látszott. Burden összeráncolta a homlokát.

– Hol találta?

– A Cleever-völgyben egy tölgyfa odvában.

– És hol van az a Cleever-völgy?

Palmer arca döbbent meglepetést tükrözött. Nyilván teljesen érthetetlen volt számára, hogy valaki, aki méghozzá rendőr, ennyire tudatlan legyen valamivel kapcsolatban, ami éppen úgy hozzátartozik Myfleethez, mint maga az erdő.

Mrs. Cantrip türelmetlenül vágott közbe: – A birtok egy része, uram, a parkhoz tartozik, ha Kingsmarkham felől érkezik, ott jön keresztül.

– A gombát tisztítottam le a tölgyfáról – mondta Palmer, amikor magához tért a döbbenetből és akkor akadtam rá az odúra. Mintha egy bagoly vájta volna ki…

– Mókus – szólt a másik férfi lakonikus rövidséggel, és megtörölte a száját. Az arcbőre nagyon sötét volt, és eléggé borostás.

– …vagy egy mókus, ahogy mondani is akartam, Alf – felelte Palmer sértődötten. – Bagoly vagy mókus, ahhoz túl nagy, hogy harkály lett volna.

– Kíméljen meg a természetrajzi előadásoktól.

– Rendben van, főnök, nem kell gúnyolódni. – Palmer arcára fontoskodó kifejezés ült ki, amikor nyílt a kertre néző ajtó, és Sean lépett be, hogy elfoglalja helyét az asztalnál. – Szerintem az üreg lehetett vagy hat láb magasan – folytatta Palmer. – Körülbelül egy magasságban lehetett a fejemmel.

– Rohadt – mondta a sötétarcú.

Palmer rábámult, de úgy látszott, rájött, hogy a közbeszólás inkább az üregre vonatkozik, mint magyarázatának szakszerűtlenségére, és folytatta. – A gomba körülnőtte az üreget. Az, amit mi osztrigagombának hívunk, mert olyan a feje, mint az osztriga, tudja? Ezen a vidéken a szegény ember osztrigájának hívják, és mondhatom, sülve nagyon jó.

– Párolva.

– Vagy párolva, Alf – mondta Palmer leereszkedően. – Hogy rövidre fogjam a dolgot, belenyúltam az üregbe, és azt találtam, ami ott van abban a zacskóban.

– A zacskóban volt? Vagy maga tette bele?

– Nem a zacskóban volt, főnök. Csak össze volt göngyölve, és bele volt dugva a lyukba.

– Látta már régebben is ezt a sálat?

– Persze hogy látta – mondta Mrs. Cantrip. – Szegény Mrs. Nightingale-é volt. A fején szokta viselni, amikor kiment sétálni. – A sál fölé hajolt, és döbbenten megkérdezte:

– Ez talán az ő vére, uram?

– Attól félek, hogy az.

Sean Lovell felugrott.

– Hányni fogok! – kiáltotta. Mrs. Cantrip fürgébben nyitotta ki az ajtót, mint ahogy Burden egy ilyen korú asszonyról képzelte.

– Az én konyhámban ugyan nem!

Az öreg kertész és a másik az angol parasztok rendíthetetlen nyugalmával nézte, hogy tántorog ki Lovell, és némileg fokozott, de meglehetősen egykedvű érdeklődéssel hallgatta megkönnyebbülésének hangjait. Alf – aki eddig csak egyes szavakat mondott – most valóságos szónoklatot tartott.

– Gyenge a gyomra – mondta. – Meg aztán gyáva is. – Nevetett. – És még ez a nyavalyás akar pop-énekes lenni. Szerintem hülye.

Mrs. Cantrip elvette tőle a csészét és a csészealjat, és a mosogatóba tette. Amikor látta, hogy a sötétarcú nem készül elmenni, erélyesen rászólt: – Hát akkor jó éjszakát, Alf. És hétfőig nem kell több tojás.

Wexford, aki az első, és Burden, aki a hátsó ajtón hagyta el a Manort, a falu utcáján találkozott össze. Kicserélték értesüléseiket, és már-már belemerültek éles, de gyümölcsöző vitáik egyikébe, amikor Mrs. Cantrip a sietéstől lihegve utolérte őket.

– Jaj, uram, úgy örülök, hogy utolértem – mondta Burdennek. – Szeretnék bocsánatot kérni az öreg Willnek meg Alfnak a viselkedése miatt. Will fecsegő, ami meg Alf Tawneyt illeti, ő ilyen modortalannak született. Nem zavarnék, ha egy darabon önökkel tartanék?

– Egyáltalán nem, Mrs. Cantrip – mondta Wexford udvariasan. Megállt a szolgálati kocsinál, és utasította Bryantot, hogy vigye vissza a kocsit a kapitányságra. – Ki az az Alf Tawney?

– Egy fickó, akitől zöldséget, csirkét meg ilyesmit vásárolunk. Clustervelli telkén él egy lakókocsiban. – Mrs. Cantrip arca olyan zárkózott kifejezést öltött, mint Burdené szokott, amikor olyasmiről esett szó, ami megítélése szerint „kétértelmű" volt. – önöket nem érdekelné Alf – jelentette ki kimérten.

– Nem tudom – mondta Wexford. – Bennünket mindenki érdekel, aki Mrs. Nightingale-lel érintkezett, még akkor is, ha csak zöldséget szállított neki.

– De uram, Mrs. Nightingale soha nem érintkezett vele – mondta Mrs. Cantrip megbotránkozva. – Ha hallott valamit róla, csak Seantől hallhatott. – Sóhajtott egyet, mint aki fájdalmas elhatározásra jutott. – Hát jó, maguk is megtudhatják, hiszen mindenki beszéli. A falu botránya. Alfnak viszonya van Sean anyjával.

– Úristen – mondta Wexford. – Ez baj.

– Vannak, akik nem hibáztatják Alfot, mert ő megözvegyült, amikor a fia tizenkét éves volt, és senki nem főzött rá és nem gondoskodott róla. Én az asszonyt hibázhatom. Mert ahogyan a Biblia mondja, uram: Kísértés az asszony a férfi számára, és mindig is az lesz.

– Ez így igaz – mondta Wexford meggyőződéssel.

– Ami azt illeti, én azt a Seant nem nagyon szeretem, de senki sem tagadhatja, hogy Mrs. Lovell szégyenletesen elhanyagolta. Azt is mondhatni, hogy soha nem volt igazán az anyja.

– És Mrs. Nightingale-nek soha nem volt fia.

Mrs. Cantrip ránézett. Most, hogy ismét arra a tárgyra tértek, amiről úgy tartotta, hogy tilos, óvatos és tartózkodó lett. – Az a Sean soha nem mert volna *úgy* gondolni az úrnőre – mondta. –

Mindennek van határa. Egyébként Mrs. Nightingal… nos, nagyon fiatal és szép volt, uram. Nem szerette, ha tudták róla, hogy hány éves. Néha elszorult a szívem, annyira akarta, hogy Sean és Catcher magukkal egykorúnak tartsák. És amikor Sean azt mondta – hát tisztelettudó nem volt, uram, annyi bizonyos, de hát ő nem tud másként beszélni –, amikor azt mondta neki, hogy nem fafejű, és hogy ő a legszebb hölgy a környéken, az asszonyom örült és boldog volt.

– Nagyon jóképű fiatalember – jegyezte meg Wexford.

– No, én azt nem látom, de hát az ízlések különbözők. Nos, én itt lakom, jó éjszakát kívánok. És remélem, nem vette rossz néven, uram, ahogy azok ketten beszéltek.

Látták, hogy bemegy frissen fehérre meszelt házacskájába, amelynek tarka virágos kertje egyike volt azoknak, amelyeket Burden korábban már megcsodált. Az asszony karjába vette a puha, sárga szőrű macskát, amely kiballagott elébe, aztán becsukta az ajtót.

– A szegény, elhanyagolt fiú – mondta Wexford elgondolkodva. – Mrs. Nightingale végrendelete szerint háromszáz fontot örököl. Kíváncsi vagyok, tudta-e, és ha igen, érdemesnek tartotta-e, hogy ezért öljön. De ezt most hagyjuk, és foglalkozzunk a fő örökössel.

– Kivel? – nézett rá kérdően Burden.

– Majd elmondom a kocsiban – vigyorgott Wexford. – „Mily szép ott a hegyen annak a lábnyoma, aki jó híreket hoz!”

Vajon hogyan fogadja majd az asszony a hírt? – tűnődött Wexford. – Meglepett hálával? Vagy megrettenve, mert hatósági

szemek látták a végrendeletet? Lehetséges, hogy nem tud a tartalmáról, sőt Egyáltalán a létezéséről sem?

Kereken megmondta az asszonynak, hogy Mrs. Nightingale az ő javára végrendelkezett, és figyelte a hatást. Csalódott. Az asszony csak vállat vont. – Ez meglepetés. Sejtelmem sem volt róla. – Mint mindig, most is rajta csüngött a nyaklánc, rajta volt a sok karkötő meg a fülbevaló. Ezek – úgy látszik – olyan nélkülözhetetlenek voltak a számára, mint más nőknek a harisnya vagy az ajakrúzs. És a legkisebb pír sem jelezte az arcán, hogy olcsó ékszereit örömmel cseréli majd föl valódi drágakövekkel. Arckifejezése apatikusan közömbös volt, majdnem álmos, mintha nemrég valamilyen súlyos megpróbáltatáson ment volna keresztül, amely minden érzést kiölt belőle.

– Nem tudta, hogy végrendeletet készített? Vagy azt nem tudta, hogy mit akar magára hagyni?

– Egyiket sem tudtam – mondta Georgina. Letelepedett a fotel karfájára. Ujj nélküli blúzt viselt, és Wexford felfigyelt felső karjának és vállának erős izomzatára. Csak egyszer látott nőn hasonló izmokat, és az a nő birkózó volt.

– Maga örökli Mrs. Nightingale valamennyi ékszerét – mondta.

– Értem. Amikor azt mondta, hogy az én javamra végrendelkezett, rögtön valami ilyesmire gondoltam. Elizabethnek nem volt saját tőkéje, és a zsebpénzét mindig elköltötte, még mielőtt az újabb esedékessé vált volna. Rémesen költekező volt.

– Mrs. Villiers, ez teljesen új helyzetet teremt a sógornője halálának körülményeivel kapcsolatban.

– Valóban? Attól félek, nem egészen értem.

– Akkor engedje meg, hogy megmagyarázzam. – Wexford elhallgatott, mert kinyílt az ajtó, és Denys Villiers lépett be, nemrég megjelent könyvével a kezében.

– Ó, itt vagy, Denys – állt fel a felesége. A hangja még mindig tompa és színtelen volt, amikor folytatta. – Furcsa, de Elizabeth végrendeletet készített, és az összes gyűrűjét meg nyakláncát rám hagyta.

Villiers hüvelykujját könyve lapjai közé dugta, hogy megjelölje, hol tart, és gunyorosan nézett a két rendőr szigorú arcába. Aztán teljesen váratlanul hisztériás nevetésbe tört ki.

11.

Férje nevetése sokkal zavaróbban hatott Georginára, mint Wexford hírei. Apátiájának leple alatt szunnyadt valami. A nevetés most felébresztette ezt a valamit, ami páni félelem formájában jelent meg a szemében és remegő ajkain.

– Ne, Denys, ne! Hagyd abba! – Megragadta férje karját, és megrázta.

– Közölné velünk, hogy mi olyan vicces, hogy mi is nevethessünk? – kérdezte Wexford.

Villiers úgy hagyta abba a nevetést, mint akinek a nevetése nem jókedvből fakad, hanem valamilyen iróniából. Vállat vont, aztán kifejezéstelen arccal kinyitotta a könyvet, és folytatta az olvasást, ahol abbahagyta.

– Mrs. Villiers – mondta Wexford szeretnék magával ismét elbeszélgetni a kedd este történtekről.

– De hát miért? – Az asszony alig tudta megőrizni önuralmát. – Azt hittem, hogy már vége. Már kezdtem nem gondolni rá, és most… Ó, Istenem, mit csináljak? – Állt egy pillanatig, eszelősen rájuk nézett, aztán kirohant a szobából.

Villiers elmosolyodott, nyilván valamin, amit a saját könyvében olvasott. Wexford tudatában volt az írókban levő óriási hiúságnak, mégis képtelen volt megérteni, hogyan nevethet valaki olyasmin, amit saját maga írt.

– Már látom, hogy el kell olvasnom a könyvét.

Villiers felpillantott, ujját ismét a lapok közé dugta, és becsukta a könyvet. Levett az ablakpárkányról egy példányt *A*

szerelmes Wordsworth-ből, és a főfelügyelőnek adta. – Ha érdekli, a magáé lehet. – A fáradt szürke szem találkozott Wexford tekintetével, és fogva tartotta.

– Köszönöm. Érdekelni fog. Mindig szívesen bővítem az ismereteimet. Egyvalamit áruljon el. Azt szeretném tudni, hogy miért éppen Wordsworthnek lett a szakértője?

– Ízlés dolga, Mr. Wexford.

– De az ízlésre mindig van valami magyarázat.

Villiers türelmetlenül vont vállat. – Hát meghozta nekünk a hírt, és elcsevegtünk egy kicsit az irodalomról. Van még valami?

– Persze hogy van. Gyilkossági ügyben nyomozok, Mr. Villiers.

– De ha szabad megjegyeznem, nem túl nagy sikerrel. – Lovaglóülésben leült az egyik ebédlőszékre, mellét a szék hátának támasztotta, és összekulcsolta a tetején a kezét. A mély ráncokkal szántott hamuszürke arc Wexfordban ismét azt a benyomást keltette, hogy ez az ember halálos beteg. – Tulajdonképpen mi értelme az egésznek? Elizabeth halott, nem lehet feltámasztani. Maga megkeresi a gyilkosát, és húsz vagy harminc évre becsukatja. Kinek lesz ebből haszna? Ki lesz ettől boldogabb?

– Maga talán a halálbüntetés híve? Csodálkozom, hogy az első felesége ebben a vonatkozásban nem térítette jobb belátásra.

Ha Villiers meg is lepődött azon, hogy Wexford tud előző házasságáról, semmi jelét nem mutatta. – Halálbüntetés? Nem, nem vagyok híve. Nem érdekel különösképpen. Az sem érdekel, hogy embereket börtönben tartanak, legfeljebb az, hogy az én adómból fedezik a költségeit.

– Úgy látom, uram, hogy magát semmi sem érdekli túlságosan.

– Ez így is van. Nem érdekelnek sem az úgynevezett napi események, sem a divatos vélemények. Nem szeretem az embereket, és az emberek sem szeretnek engem. Többnyire hülyék – jelentette ki keserűen az embergyűlölő. – Nem könnyen viselem el a hülyéket. A haladás untat, és a zaj szintén. – Aztán nagyon halkan fűzte hozzá: – Szeretném, ha békén hagynának, hogy a múltban élhessek.

– Jó, akkor beszéljünk a múltról – mondta Wexford. – A közelmúltról. Mondjuk a kedd estéről.

A nappaliban a Burdennel szemközt ülő Georgina dühösen jelentette ki: – Amikor utoljára itt járt, mindent elmondtam a kedd estéről. Ha rossz a memóriája, le kellett volna írnia.

– Mrs. Villiers, ne az én memóriámmal törődjön. Mondja csak el még egyszer. A Manort tíz harminckor hagyták el a férje kocsijában. Ki vezetett?

– A férjem. Mindig ő vezet, ha együtt megyünk valahová. Szerintem mindig a férfinak kell vezetnie. Maga szerint nem? – Makacsul összeszorította a száját. – A házasságban mindig a férfinak kell az uralkodó szerepet játszania, hogy a felesége felnézhessen rá. Mi nagyon boldog házaspár vagyunk – jelentette ki erős, kihívó hangon.

– Az szép dolog – mondta Burden. – És hánykor értek haza?

– *Már mondtam magának.* Körülbelül húsz perccel tizenegy előtt. Bejöttünk és azonnal lefeküdtünk. Ez minden.

– Nem, még nem minden. Senki sem fekszik le azonnal, ha este hazajön valahonnan. Egyiküknek be kellett állítania a kocsit a garázsba. Egyiküknek be kellett zárnia a házat.

– Ó, hát *ez* érdekli? A férjem kinn hagyta a feljárón a kocsit. Az enyém a garázsban állt.

– Együtt léptek be a házba?

– Persze.

– Egymás mellett? Egyszerre préselték át magukat az ajtón?

– Ne hülyéskedjen – mondta Georgina ingerülten. – Először én jöttem be, aztán körülbelül egy perc múlva követett a férjem. Bezárta a kocsit, mert egész éjjel a feljárón maradt.

– Nagyon bölcs dolog. És mivel ilyen gondos emberek, bizonyára nem tették ki a tejesüvegeket, mielőtt a Manorba mentek. Ki tette ki az üvegeket, amikor hazaértek? És ki ellenőrizte, hogy be vannak-e csukva az ablakok és zárva van-e a hátsó ajtó?

Az asszony habozott, és mogorván nézett rá. Ujjai idegesen játszadoztak a gyöngysorával. – Azt mindig a férjem csinálja. Én feküdtem le először.

– Mennyi idő múlva került ágyba, Mrs. Villiers? Tíz perc múlva? Negyedóra múlva? Bizonyára nem feküdt le ruhástól és mosakodás nélkül.

– *Persze* hogy nem. Meggyújtottam a hálószobában a villanyt, aztán bementem a fürdőszobába, aztán lefeküdtem. A férjem is lefeküdt. Elalvás előtt mindig olvas vagy félórát.

– Dupla ágyban alszanak?

– Nem, két ágyunk van. De ebből ne következtessen semmire. Boldog házasok vagyunk.

– Igen, ezt már mondta. Most azt mondja el, hogy hánykor értek a Manorba?

– Körülbelül fél kilenckor.

– Úgy tudom – mondta Burden lefegyverzően –, hogy gyakran jártak oda bridzsezni. Meddig szoktak maradni?

– Tanítási szünetben néha éjfélig is.

– Kedden még szünet volt. Miért jöttek el olyan korán?

– A férjem – mondta Georgina; most is, mint máskor, büszkén hangsúlyozva tulajdonjogát a férjem még utána akart nézni valaminek az iskolai… – A szájához kapott, de már későn, és egy apró sikoly hagyta el az ajkát. – Aztán amikor hazaértünk, másképp határozott… és… Ó, istenem, miért nem hagy már nekünk békét! Milyen boldogok lehetnénk, ha mindenki békén hagyna minket!

Burden tekintete kemény volt és átható. Szemrebbenés nélkül nézte, hogy az asszony zokogni kezd.

– A kocsit a feljárón hagytam – mondta Villiers Wexfordnak. – Nem, nem ellenőriztem se az ablakokat, se a hátsó ajtót. Ez a feleségem dolga. Azonnal lefeküdtem, és azonnal el is aludtam.

– Szabad, uram? – lépett be Burden.

– Tessék – mondta Wexford.

– Mi volt az a fontos dolog, aminek utána akart nézni az iskolai könyvtárban, uram? Olyan fontos, hogy tíz harminckor el kellett hagynia miatta a Manort?

Villiers rágyújtott. – Mondja, felügyelő, maga nem keres néha kifogást, hogy megszabaduljon az unalmas háziasszonytól vagy házigazdától? – kérdezte higgadtan. – Soha nem mondja, hogy telefont vár, vagy haza kell mennie a fiához?

Burden zord pillantást vetett rá, mert dühös volt, hogy John neve belekerült a kihallgatásba. Megalázónak találta, hogy Villiers, aki magánemberként tüntetően semmibe sem vette, egész idő alatt tudta róla, hogy szülő.

– Tehát üres kifogás volt? – mondta dühösen. – Szándékos hazugság.

– Szoktam néha hazudni – mondta Villiers, és elegánsan, finomkodva fújta a füstöt. – Jól tudok hazudni.

– Különös egy olyan ember esetében, aki azt állítja magáról, hogy semmit sem ad a mások véleményére – jegyezte meg Wexford, és amikor a tekintete Villiers pökhendi tekintetével találkozott hirtelen két verssor jutott az eszébe. Elmondta, nemcsak azért, mert odaillőnek tartotta, hanem mert sürgető szükségét érezte, hogy bebizonyítsa Villiersnek, nem idióta ő, nem olyan lúdtalpas, műveletlen vidéki rendőr, amilyennek az író tartja.

Magasra szállt vagy tán elkárhozott
A férfi azzal, kihez tartozott

A hatás meglepő volt, egyáltalán nem az, amire számított. Villiers nem mozdult, de halálra sápadt. Szobormereven várt, nem szavakra, hanem, valami tettre, valami döntő, határozott

lépésre. És aztán, talán mert senki nem mozdult, és a két rendőr csak zavartan állt, hirtelen elnevette magát.

Ez a nevetés dühbe hozta Burdent.

– Mit akar, Mr. Villiers? – Majdnem kiabált. – Mit akar bebizonyítani? Miért hiszi azt, hogy maga mindenki fölött áll?

– Vagy *alatt*, Mr. Burden. – Villiers nem vette le a szemét Wexfordról. Ez a szem most nagyon tágra nyílt és opálos fényű volt. – Ne feledje: elkárhozott. És hogy mit akarok? Egyszerű. – Felállt, és hátat fordított. – Meg akarok halni.

– Mi a fene történt vele, amikor azokat a sorokat idéztem? – kérdezte elgondolkodva Wexford, amikor visszaültek a kocsiba.

– Tudom is én – mondta a nyárspolgár Burden. – Ki írta? – erőltette meg magát. – Wordsworth?

– Nem hiszem. Nem is tudom, ki írta. Csak éppen ott zsongott a fejemben. – Burden közönyösen bólintott. Már hozzászokott a felettese fejében zsongó verssorokhoz. Unalmas tudálékosságnak tartotta, és meglehetősen zavarta. – De szeretném tudni – folytatta Wexford. – Elég nehéz feladat lesz megtalálni, mert a mi Angliánk a dalosmadarak fészke.

– Fontosabb dolgokkal kell törődnünk – mondta Burden türelmetlenül. – Ami szorosabban tartozik a tárgyhoz. Vajon találunk-e olyan tanút, aki bizonyítja, hogy Villiers nem hagyta el még egyszer a házat, miután hazaért?

– Vagy azt, hogy az asszony sem.

– Kár, hogy ez a ház olyan magányos.

– Igen. Találnunk kell valakit, aki elhajtott a ház előtt. Ez ráér holnap reggelig. Küldje át azt a sálat a laborba, aztán menjen haza

mázolni. A fizikai munka gyakran segíti az agyműködést, Mike. Miközben az ecsetet forgatja, jól elgondolkozhat.

Burden megkönnyebbült sóhajjal indította el a kocsit. – Kettőjük közül melyikre gyanakszik?

– Talán azt fogja mondani, Mike, hogy könnyelműen következtetek, de majdnem biztos vagyok benne, hogy az asszony volt. Erős, fiatal nő, fizikailag képes arra, hogy egy másik nőt agyonverjen egy elemlámpával. Ő örököl, nem a férje. Ő volt a Manorban, amikor az elemlámpát visszatették a helyére. Ismerős a Manorban, és a tüzet is észrevehette korábban. Ha véres lett a ruhája, mondjuk a kardigánja, tudta, hogy elégetheti a tűzön.

– Mindez – mondta Burden – előre megfontolt szándékot bizonyít. Azt is, hogy szándékosan választotta fegyverül az elemlámpát.

– Gondolkodjék a dolgon. Lássuk, mire jut. Én most elmegyek Lionel Marriottért, és elviszem az Olajágba egy italra.

12.

Az Olajág és Galamb új koktélbárja majdnem teljesen kihalt volt, mert vendégeinek nagy része az étterembe vonult, a komoly ivók pedig vagy az álló vagy az ülő italozóban tartózkodtak. Wexford egy félreeső sarokba vezette Marriottot, és elébe tett egy nagy pohár whiskyt. A bárból kétszárnyú üvegajtó nyílt az étterembe, de Wexford gondoskodott róla, hogy a vacsorázók ne kerüljenek Marriott látókörébe. Azt akarta, hogy zavartalanul beszélgethessenek, és Marriott ne essen kísértésbe, hogy a barátainak integessen, vagy mosolygós némajátékkal üzenjen a csinosabb hölgyeknek.

– Most arról a Costa Brava-i vakációról szeretnék hallani – mondta.

– Vakáció? – sóhajtott fel Marriott egy pillanatra lehunyt szemmel. – Komolyan mondom, inkább egy kényszermunkatáborban töltenék két hetet. A pattanásos ördögök akkor is rémesek, amikor Londonba kíséri őket az ember, de képzelj el két hetet egy perzselő nyomortanyán összezárva velük! Ilyenkor egyszerűen megőrülnek. Egyetlen helybéli lány sincs biztonságban tőlük. Az idő legnagyobb részében a szexualitás felfokozott állapotában vannak, és ha az ember kiviszi őket a napra … És ami a devizarendelkezések áthágását illeti, el sem hinnéd, milyen ördögi találékonyság lakozik bennük. Mindegyikük kész csempész.

– Jó, jó – nevetett Wexford. – És Villiers?

– Isten tudja, hogy volt ideje udvarolni. Az ember azt, hitte volna, hogy az ellenőrzés, a vámtiszti meg a dajkálási szerep minden percét igénybe veszi. Mindenesetre megismerkedett Georginával.

– Ő is vakación volt?

– Ugyanúgy, mint Villiers – mondta Marriott, és lelkesen integetett egy asztaluk előtt elvonuló selyemruhás barna szépségnek. Elgondolkodva figyelte, ahogy eltűnik az étteremben; – Georgina a saját iskolája növendékeivel volt, ahogy hallottam, egy csomó tizenéves nimfomániással. Denys meg ő egyik, a helybeli kocsmákat látogató éjszakai kőrútjukon találkoztak össze, amikor felszedték a földről a rájuk bízott növendékeket.

– Valójában nem lehetett ennyire rémes, LioneL

– Talán túlzok egy kicsit – mondta Marriott könnyedén.

– Nem mintha mindezt Denystől hallottam volna. Ő még azzal sem vesződött, hogy egy levelezőlapot küldjön nekem. A hazajövetele előtti estén hallottam csak róla. – „Jó hírünk van – mondta Quentin. – Denys megismerkedett egy lánnyal, és összeházasodnak.” – „Gyors munka” – jegyeztem meg, aztán persze azt kellett mondanom, hogy nagyon örülök, bár azt gondoltam, hogy az a szegény lány nem lehet észnél. Engedd meg, hogy hozzak neked még egy pohárral, Reg.

– Ma én vagyok a házigazda – mondta Wexford határozottan. Tudta, hogy ha egyszer Marriottot a bárpulthoz engedi, rögtön körülveszik a barátai. Még két pohár whiskyt kért, és mialatt várt, kutatóan szemügyre vette az étterem pincéreit. Azt találgatta, vajon melyikük lehet Quentin Nightingale vetélytársa. Az a

magas, pattanásos képű? Vagy az olajozott, hátrasimított hajú sovány fekete?

– Georgina otthonában, Dorsetben volt az esküvő. Quentin elment rá, de Elizabeth nem tudott elmenni, mert migrénje volt. Persze Denys nem hozhatta második feleségét egy lóhúsüzlet fölé, ezért Elizabeth meghívta őket, hogy lakjanak a Manorban, amíg megfelelő házat találnak.

Nightingale-ék vacsorát adtak az ifjú asszony tiszteletére. Ott volt mindenki, aki számított. Az öreg Priscilla és Sir George, Rogersék Pomfretből, Primeróék Forbyból és persze a te alázatos szolgád is. – Mindennek, csak nem alázatosnak mondhatóan halkította Marriott suttogássá a hangját. – Georgina ott lakott a házban, mégis ő érkezett utolsónak. Aha, gondoltam, okos kis teremtés, nagy bevonulást rendez. Egyikünk sem látta még, így hát visszafojtott lélegzettel ültünk. A nők mind iszonyúan kicsípték magukat. Elizabeth csodálatos volt. Fehér bársonyruhában. Tudod, az mindig csodálatosan áll a nőknek. Akár hiszed, akár nem, még Denys is valami irigy csodálattal nézte.

És akkor, amikor már alig tudtuk türtőztetni magunkat, megjelent Georgina az ő áruházi gyöngyeivel és valami olyan ruhában, amit mifelénk mosóteknőruhának neveznek, és a rajta levőt már jó sokszor kimosták, annyit mondhatok. Hogy bámultak a nők! De Georgina egy cseppet sem volt zavarban. Sőt ő irányította a társalgást az asztalnál. Mindent megtudtunk apró háziasszonyi terveiről, meg hogy hogyan fog igazi otthont teremteni Denysnek, és hogy hat gyerekük lesz. És mennyire

birtokolni akarta a férjét! Képzeld, drágám, még azt is rossz néven vette, hogy Elizabeth nem mellé ültette az asztalnál!

Meg kell mondanom, hogy Elizabeth bűbájos volt hozzá. Még a ruháját is megdicsérte, és igazán megpróbálta a figyelem középpontjában tartani. Csak úgy csillogott a vidámságtól, és egy nappal sem látszott többnek huszonöt évesnél.

– Irigykedett rá Georgina?

– A környezet miatt? Hát ha az, hogy valaki mindent leszól maga körül, és megpróbálja saját középosztálybeli fölényét gyakorolni, csupán az irigység álcázása, akkor igen, azt hiszem, irigykedett. Persze azóta vagy tucatszor találkoztam vele, de csak arról tud beszélni, hogy milyen csodálatos a házassága Denysszel, és hogy mennyi mindent jelentenek egymásnak.

– És valóban?

– Denysben megvan minden olyan tulajdonság, amit Georgina kíván – mondta Marriott –, bár ami a hat gyereket illeti, azoknak ugyebár semmi nyoma. Denys pedig szerintem éppúgy unja a második házasságát, mint ahogyan az elsőt unta, de hát Denys Villierst csak egyetlen dolog érdekli: a munkája. Mihelyt megtelepedett Georginával a kis házban, ismét ugyanúgy a Manor körül csellengett, mint azelőtt.

– Te is ott csellenghettél, ha láttad őt – jegyezte meg Wexford ravaszul.

Marriott egy pillanatra mintha kicsit megzavarodott volna. Aztán fürgén felugrott. – Bocsáss meg egy pillanatra, amíg beugrom az étterembe, de okvetlenül beszélnem kell…

– Egész estére megbocsátok – nevetett Wexford.

– Azt hitted, hogy rajta volt a sál, amikor meggyilkolták – mondta dr. Crocker másnap reggel. – Hát nem. Ha rajta lett volna, átitatódott volna vérrel.

– Talán a nyakában volt, vagy a kezében tartotta.

Az orvos gunyorosan horkant fel. – És aztán amikor már halott volt, letörölte vele a fejét? Mert olyan, mintha valahonnan vért töröltek volna le vele.

Wexford összehajtogatta a jelentést, és betette a többi irat közé. – Azt mondtad, hogy kedd éjjel egy szülésnél voltál. Nem hinném, hogy az utad Myfleeten és Clusterwellen át vezetett.

– Dehogynem!

– Ismered Villiers házát?

– Persze, hiszen a páciensem. Körülbelül tizenegykor hajtottam arra.

– Ránéztél egyáltalán a házra? – kérdezte Wexford izgatottan. – Égett valahol a villany? Állt kocsi a feljárón?

Az orvos arca elborult. – Nem néztem. A páciensemre gondoltam, és arra, hogy a gyerek esetleg farfekvéses. Ha tudtam volna, hogy…

– Mindenki ezt mondja – mondta Wexford ingerülten. – Itt van Mike.

Burden fáradtan lépett be. – Hárman jártunk házról házra Myfleetben. Senkit sem találtunk, aki este elment volna otthonról. Az élet este kilenckor megbénul, és aki nincs még ágyban, a kocsmában van. Senki sem járt arra, csak Katje Doorn. Ismét beszéltem vele, de csak vigyorgott, és valami gusztustalan svéd filmről beszélt. De az volt az érzésem, hogy nem akar beszélni az útjáról.

Wexford zavartan köhécselt. – Szamárság – mondta, és figyelte a hangjának a csengését. – Én mondom neked, hogy annak a lánynak semmi köze sincs Mrs. Nightingale halálához.

– Lehet, hogy nincs. De kicsit furcsa, nem, hogy olyan szabadon beszél arról, hogy mit művelt Nightingale-lel meg azzal a pincérrel, de rögtön bezárkózik, mint egy kagyló, ha az ember azt kérdezi, hogy mi volt, amikor hazafelé hajtott. És még valami. Nightingale Minije ott állt a kocsiszínek mellett, az ifjú Lovell tisztogatta, és megpróbált eltüntetni egy karcolást az első lökhárítóról.

– Nem tudom, mire jutunk ezzel, Mike. Nem egy sérült kocsit keresünk, hanem egy tanút, aki látott valamit, amikor elhaladt Villiers háza előtt.

– Én szeretek mindenben tisztán látni – felelt Burden. – Mindenesetre ellenőriztem, és nem jelentettek balesetet kedd éjjel.

– Akkor talán hagyjuk – mondta Wexford morcosan. – Küldje át Clusterwellbe Martint, érdeklődje meg, nincs-e valaki, aki esténként sétálni viszi a kutyáját. Mehetek én is – tette hozzá. – Szimatolunk egy kicsit. Lehetetlen, hogy *senki* se járt volna arra.

Clusterwell házikói pók alakban szétágazó ösvények mentén sorakoztak. Martin őrmester a pók testét, Wexford meg a lábait vállalta. Felidézve ifjúságának fárasztó rutinfeladatait, minden ajtón bekopogott. De Clusterwell lakói különös büszkeséggel viselték tisztességük cégérét. Akárcsak Myfleet-ben, itt is mindenki otthon volt este. Az erény a házak ajtajának belakatolásából, a függönyök összehúzásából és kilenckor a televízió köré telepedésből állt. És az utcákon látható korcs kutyák

tömegéből ítélve errefelé a kutyák egyedül végezték egészségügyi sétájukat.

Amikor egy veteményeskerthez hasonló telekhez ért, nagy, fekete kutya morgott rá a sövény mögül. Elhatározta, hogy nem merészkedik közelebb a nyilván amúgy is elhagyatott lakókocsihoz, amely a futóbakok és tyúkketrecek közt állt. Inkább hátrált, és elolvasta az oszlopra erősített ócska táblácskát: *A. Tawney. Friss tojás, csirke, zöldség*.

– Myfleetbe – utasította a sofőrt.

Mrs. Cantrip a hintaszékében ült az újságjába merülve, és egy kicsit zavarba jött, hogy a főfelügyelő tétlenségen érte. Katje, aki bekísérte Wexfordot, eltűnt a dolgozószoba irányába.

– Alf Tawney, uram? Ha nem szállít éppen, akkor valószínűleg Mrs. Lovellnél találhatja meg.

– Hogyan közlekedik?

– Biciklin, uram. Nagy kosarat szereltetett a kormány mellé.

Wexford bólintott. – Az egész éjszakát Mrs. Lovellnél szokta tölteni?

Mrs. Cantripet könnyű volt megbotránkoztatni. Ő ahhoz az iskolához tartozott, amelyik szerint paráználkodni csak éjfél és a hajnali órák közt szabad. – Ó, nem, uram – pirult el és sütötte le a szemét. – Tizenegykor mindig elmegy. Azt hiszem, még Mrs. Lovell is tudja, hogy mi illik.

A szerelmesek éppen vacsoráztak. Az abrosz nélküli asztalon egy lábas babfőzelék állt.

Mrs. Lovell visszaült a székére. – Őlordsága csinált valamit? – érdeklődött. Hatalmas keblét a morzsák közt nyugtatva szelt még egy darab kenyeret.

– Látogatásomnak semmi köze Seanhez. – Wexford rájött, hogy aligha fogják teával kínálni, de a repedezett csészékre és mocskos kannára pillantva úgy érezte, hogy ezzel nem veszít semmit. – Reméltem, hogy alkalmam lesz elbeszélgetni egy kicsit Mr. Tawneyval.

– Alffal? Mit akar Alftól?

Wexford a tojás- és zöldségszállítóra nézett, és azon töprengett, hogyan kérdez ki egy olyan embert, aki, úgy látszik, soha nem nyitja ki a száját. A kemény, viharvert arcban ülő apró, fekete szem kifejezéstelenül bámult rá.

– Mr. Tawney, sok időt tölt itt a barátainál? – szólalt meg végül.

Mrs. Lovell teli torokból kacagott. – Az én Sean fiam bizony nem a barátja – mondta. – Hozzám jár látogatóba, igaz, Alf?

– Ühüm – mondta Taw,ney búsan.

– Nagyon helyes – jegyezte meg Wexford. – Egy férfinak az egész napi kemény munka után szüksége van hölgytársaságra.

– És meleg ételre. Ez hiányzott neki, amíg nem járt ide. Kérsz egy kis vajas kiflit, Alf?

– Ühüm.

– Hány órakor szokott Mrs. Lovelltől hazamenni?

– Alfnak korán kell kelnie – mondta Mrs. Lovell, és még cigányosabbnak látszott, mint máskor. – Háromnegyed tizenegykor mindig elmegy. – Sóhajtásából Wexford rájött, hogy

ez a korai távozás a múltban sok vita tárgyát képezte köztük. Aztán az asszony meglepően értelmesen megkérdezte:

– Arra kíváncsi, hogy nem látott-e valamit akkor éjjel, amikor a Manornál a gyilkosság történt?

– Pontosan. Azt szeretném tudni, hogy ránézett-e Mr. Villiers házára – tudja, melyikre gondolok? –, amikor hazakarikázott Clusterwellbe?

– Hogy ránézett-e, nem tudom. De fel akarta ébreszteni őket, igaz, Alf?

– Ühüm – mondta Tawney. Wexford most már feszült figyelemmel várt.

– Na, rajta, Alf, az úr kérdezett valamit tőled. – Tawney testén remegés futott végig, mintha hallatlan erőfeszítéssel a gyomra mélyéből próbált volna szavakat kipréselni. – Dühös is volt akkor – mondta Mrs. Lovell. – És beszédes is. *Na, rajta,* Alf!

És Tawney beszélt.

– Nem sikerült – mondta. – Elmentek. A ház zárva volt.

– Beszéljünk őszintén – mondta Wexford, pedig csak találgatott, és gondolatban bocsánatot kért Burdentól. – Mr. Tawney hazafelé karikázott, amikor elhaladt mellette egy kocsi, és majdnem lelökte a biciklijéről. – Mrs. Lovell ámuló mosolya elárulta, hogy helyesen találgatott. – És ő megjegyezte a rendszámát, mert fel akarta jelenteni a rendőrségen.

– Nem jegyezte meg a rendszámát. – Mrs. Lovell a papírzacskóba nyúlt az utolsó vajas kifliért. – Tudta, hogy ki volt az. Az a külföldi lány a Manorból.

– És Mr. Tawney bekopogott a Villiers házba, mert telefonálni akart. – Hihetetlen volt elképzelni Tawneyt, amint magyarázkodik, bocsánatot kér, tárcsáz és ismét magyarázkodik.

– A házban sötét volt – mesélte Mrs. Lovell élvezettel, mint egy cigányasszony, aki a gyerekeit ijesztgeti a tábortűz körül. – Alf dörömbölt és dörömbölt, de nem jött ki senki. Ugye, Alf?

– Senki – mondta Tawney.

Közvetett bizonyíték, gondolta Wexford. – Ez hány órakor volt?

– Alf fél tizenegykor ment el innen. Már jó ideje kopogtatott, amikor az óra tizenegyet ütött. A clusterwelli templomtorony órája. Na, Alf, mondd el neki! Te voltál ott!

Tawney felhajtotta az utolsó csepp teát, talán hogy megolajozza ritkán használt hangszálait. – Dörömböltem, és nem jött ki senki. – Rémesen köhögött. Wexford félrenézett. – Nincs itthon az asszony, és a férfi sincs, mondtam magamban.

– Így igaz, Alf! – Mrs. Lovell biztatóan mosolygott.

– Gondolhattam volna. A garázsajtó nyitva volt.

– És egyik kocsi sem volt ott! Így hát Alf feladta, és másnap reggelre – tudja, hogy van az ilyesmi – lecsillapodott. Azt gondolta: minek vacakolni, amikor nem tört csont. De sebaj, megmondom én annak a kis külföldi dögnek a véleményemet, ha találkozom vele a faluban!

Szegény Katje! Wexford azon tűnődött, hogy figyelmeztesse-e? Beszéljen-e vele? A keresztnevén szólítsa-e, még ha ebben a kiváltságban csak azért részesült is, mert egy öreg holland nagybácsira hasonlít. Nevetett önmagán. Jobb elfelejteni, és

biztonságban az árbochoz kötve maradni, kísértsen csak másokat a szirének éneke.

Szeptemberben még a leggondosabban ápolt kertek is buják és elvadultak. Ez azonban kopár sziget volt a virágzó mezők közt, steril, jellegtelen folt, ahol minden rendetlenkedő ágat lenyestek, és minden ferdén nőtt törzset kivágtak. A fű barna volt és majdnem kiégett, mert sehonnan sem borult föléje árnyék.

Denys és Georgina Villiers olcsó, fémkeretes, keskeny karfájú, kényelmetlen nyugágyukban ültek. Mielőtt Wexford tudtukra adta volna a jelenlétét, egy darabig figyelte őket. A férfi, aki azt állította, hogy soha nem olvas újságot, most éppen azt olvasott, és láthatólag teljesen elfeledkezett a feleségéről. Az asszony nem olvasott, varrással sem foglalta el magát, hanem olyan figyelmesen bámulta a férjét, mint a szenvedélyes mozilátogatók a vetítővásznat.

Wexford köhögött. Georgina azonnal talpra ugrott. Villiers felnézett, és azzal a jeges undoksággal, amelyre mindenkor képes volt, rászólt. – Fegyelmezd magad. Ne butáskodj.

Wexford hozzájuk lépett. Villiers válla fölött az újságba pillantott, és látta, hogy mit olvas: a saját könyvéről írt recenziót, amely az oldal felét elfoglalta. – Mr. Villiers – szólt nyersen. – Miért mondta azt, hogy kedden este egyenesen hazajött a Manorból, és azonnal lefeküdt? Ez a ház tizenegykor sötét volt és üres. Miért nem mondta meg nekem, hogy ismét elment?

– Elfelejtettem – felelte nyugodtan Villiers.

– *Elfelejtette?* Amikor olyan nyomatékosan kérdeztem?

– Akkor is elfelejtettem. – Villiers hideg arca nem tükrözött sem félelmet, sem zavart. Volt ebben az emberben valami furcsa erő, acélos önuralom; megtörhetetlennek látszott. Miért van hát mégis az a különös érzése, hogy már hosszú ideje visszavonhatatlanul megtört és elegendő ereje soha nem is volt? tűnődött Wexford. – Nahát, uram! Elfelejtette, hogy elment? És azt is, hogy hová?

– Oda mentem, ahová akartam menni – mondta Villiers.

– Az iskolai könyvtárba, hogy utánanézzek egy adatnak.

– Milyen adatnak?

– Ha megmondom is, jelent az magának valamit? – vont vállat Villiers hideg megvetéssel. – Na jó. A pontos rokoni kapcsolatnak akartam utánanézni George Gordon Wordsworth és William Wordsworth között.

Saját maga előtt tartotta megalázónak Wexford, hogy ez valóban nem jelent számára semmit. Georginához fordult, aki összekuporodva ült a nyugágyban, karja libabőrös volt, és a felső ajkán verítékcsöppek gyöngyöztek. Most semmilyen ékszert nem viselt. Talán már nem tetszettek neki az olcsó vacakok, mert nemsokára valódi ékkövekkel díszítheti fel magát? Vagy megtudta Nightingale-től azokat a gúnyos szavakat, amelyekkel sógornője a végakaratában illette?

– Elkísérte a férjét az iskolába, Mrs. Villiers? – Észrevette, hogy az asszony gyengén megrázza a fejét. – Ha elkísérte volna, aligha mentek volna el két külön kocsiban. De maga is elhajtott. Hová?

Az asszony hangja úgy tört fel, mint egy éles nyüszítés. – Én… én… autóztam.

– Megtudhatnám, hogy miért?

Villiers felelt helyette. – A feleségem – mondta mézes-mázosan – haragudott, hogy elmentem. Azt csinálta, amit ilyenkor gyakran szokott: beült a kocsijába, és körbehajtott a vidéken. – Ravasz mosollyal tette hozzá: – Hogy megnyugodjon.

– Erről nem vagyok meggyőződve – mondta lassan Wexford. Körülnézett a kopár kertben. – Azt hiszem, benn a kapitányságon őszintébben beszélhetnénk.

Georgina vadul felsikoltott, és a férje karjaiba vetette magát. Wexford azt várta, hogy a férfi eltolja, ehelyett azonban majdnem egy szerető gyöngédségével ölelte át. Felállt, és megsimogatta az asszony száraz, vastag szálú haját. – Ahogy akarja – mondta közömbösen.

– Nem, nem, nem – zokogott a vállán az asszony. – Meg kell neki mondanod! Mondd meg!

Most ismét hazudni fog. Wexford biztos volt benne.

– A feleségem azt akarja, mondjam meg – szólt Villiers – hogy maga nagyon ostoba. – Úgy veregette meg Georginát, ahogy a kutyákat szokás, aztán eltolta magától. – Hadd adjak magának egy tanácsot, főfelügyelő. Ha legközelebb azzal gyanúsít valakit, hogy nyereségvágyból gyilkolt, ellenőrizze a megkaparintott holmi értékét. Jó hazudozó vagyok – mondta udvariasan de most nem hazudok. A nővérem összes ékszere hamis. Meglepődnék, ha az egész ötven fontot megérne. – Másutt szaglásszon, Mr. Wexford! Maga is éppen olyan jól tudja, mint én, hogy az a képtelen gyanúsítás, amellyel a feleségemet illeti, kizárólag az indítékon alapszik. És most hol van az indítéka?

Letűnt a nappal, gondolta Wexford, és nézte, hogyan nyugszik le a nap a párás mezők fölött. Hirtelen egészen biztos volt abban, hogy Villiers ezúttal nem hazudott.

13.

Katje nem volt látható sehol, ezúttal maga Quentin Nightingale engedte be Wexfordot a Manorba. De Wexford érezte, hogy a lány nemrég még ott volt a komor dolgozószobában. Ott állt, Quentin a karjaiban tartotta, és csókolództak. S amikor megszólalt a csengő, gyorsan elszaladt.

A férfi szórakozottnak látszott, mint a szerető, aki a múltról álmodozik, és türelmetlenül várja a jövőt. A főfelügyelő híre a kellemetlen jelenbe zökkentette vissza.

– Minden egyes ékszert én vettem Elizabethnek. Még most is megvannak róluk a nyugták, ha látni akarja őket.

– Majd később. Előbb inkább az ékszereket szeretném látni.

Quentin levette a képet, kinyitotta a széfet. Aztán kiszedegette az ékszereket a dobozaikból, és egy csomóba rakta. Úgy engedte keresztül őket az ujjain, mint az először tengerpartra jutó gyerekek a kavicsokat és kagylókat: meglepetéssel teli gyönyörrel, mint aki soha nem látott dologgal kerül szembe.

A halomból kiszedte felesége eljegyzési gyűrűjét, az ablakhoz vitte, de győzött a növekvő homály, visszajött hát, és felgyújtotta az íróasztali lámpát.

– A szemüvegem ott van a könyökénél – mondta. – Ideadná?

Wexford odaadta.

– Ez hamis. – Quentin hangja kissé megremegett. – Én nem ezt a gyűrűt adtam Elizabethnek az eljegyzésünkkor.

– Honnan tudja?

– Nem mintha értenék a drágakövekhez. Szakértőt kell keresnem, hogy biztosat mondjon a többiről. Van itt valahol a környéken, vagy hívjak le Londonból valakit?

– Találunk errefelé is. Még nem mondta, hogy miből állapította meg, hogy a gyűrű hamis?

Quentin keserűen közölte: – Amikor megvettem, pár szót vésettem a belsejébe. – Wexford elvette tőle a gyűrűt, de már tudta: a férfi nem fogja megmondani, mi állt az eredetiben.

– Ebben meg nincs semmi.

– Csakugyan.

Quentin leült. Gyorsan, majdnem önkéntelen mozdulattal lökte félre a csillogó ékszerhalmot, s közben egy gyémánt – vagy strassz – nyakéket a földre sodort. Csillogó kígyóként hevert a szőnyegen Wexford lábánál.

– Azt hiszem, ez mind másolat – mondta Quentin. – Tökéletes másolatok, igaz? Kivéve ezt az egyet. Tökéletesen megegyezik az eredetivel, egyvalamit kivéve. Elizabeth lemásoltatta a köveket és a platina foglalatot, de azzal már nem törődött, hogy a szavakat is belevésesse, mert nem jelentettek neki semmit. Milyen közömbös lehetett irántam…

Vajon ez a végső és megmásíthatatlan közöny térítette magához és késztette elhatározásra Quentint? Vajon ennek a tudatában tette meg az új és talán meggondolatlan lépést? Sokkal később, amikor az ügy már befejeződött, Wexford gyakran tette fel magának ezeket a kérdéseket. De másnap reggel, amikor az ékszerésztől a Manorba érkezett, még nem ért rá ezzel foglalkozni.

Katje a szalonba vezette, és Wexford nekilátott az ékszerek kicsomagolásának, amikor észrevette, hogy Quentin nincs egyedül. Denys Villiers állt vele a franciaablak előtt, és mindkét kezével fogta Quentin kezét. Wexford meghallotta egy – feltehetően rövid – beszéd végét.

– …tehát a legőszintébben gratulálok, Quen. Igazán nagyon örülök. – Aztán megpillantotta Wexfordot. Elengedte sógora kezét, és gúnyos kifejezést öltött.

– Tudhatnám, uram, hogy miért gratuláltak önnek?

Villiers vállat vont, hátat fordított, de Quentin pirulva nyújtotta ki kezét Katje felé, aki odaszaladt hozzá.

– Talán indiszkrét vagyok, főfelügyelő, de maga úgyis sok mindenre következtethet. – Villiers halk, gunyoros hangot hallatott. – Egyelőre titokban szeretném tartani. Katje meg én összeházasodunk.

Wexford letette a csomagot. – Valóban? – kérdezte. Ahogy ott álltak egymás mellett, olyanok voltak, mint apa és lánya. Még egy kicsit hasonlítottak is egymásra; mind a ketten a klasszikus észak-európai típushoz tartoztak. – Hát akkor engedjék meg, hogy én is gratuláljak – mondta, és gondolatban ismét bocsánatot kért Burdentől, akinek az elképzelései talán mégsem olyan ódivatúak.

– Természetesen várunk fél évet. Esetleg egy évet…

– De én nem várok egy évet, Quentin. Egy felet még talán. Nem rendes tőled egy évig váratni engem a londoni lakásomra meg az új sportkocsimra, meg hogy elmenjünk világ körüli nászútra.

Tehát mégis szerencsevadász, gondolta Wexford búsan. Ő tévedett. Ezekben a napokban állandóan téved.

– Szeretnék önnel négyszemközt beszélni, uram.

– Persze, természetesen.

Villiers hirtelen kinyitotta a franciaablakot, és kisétált rajta. Katje követte, de még visszamosolygott rájuk. Kinn megálltak a gyepen, és Katje mohón nézett meg maga körül mindent.

– Az esküvőig hazamegy a szüleihez – mondta Quentin komolyan. – Azt akarom, hogy minden korrektül menjen. Azt akarom… hogy is mondja Antonius? „Ne add szégyenem a világ tudtára. Nem tartottam meg ígéretem."

– „De mi most jövend – folytatta Wexford – légyen az szabály szerint." – Kétségkívül, gondolta, kétségkívül. De mi az, ami Katje számára „jövend"? Hosszú élet, sok pénz, sok kísértés. A férfi számára a lány az utolsó, a lány számára pedig a férfi talán csak az elsők egyike. Lehet, hogy amikor majd az Olajág és Galamb-ban ebédelnek, éppen az a pincér szolgálja ki őket, aki valaha a Manor új úrnőjével a cheritoni erdő bokrai közt hancúrozott? Szegény Kventin, gondolta, a lány kiejtését utánozva. Már nem irigylésre méltó. Szép kis játékot, játszott, olyasmit, ami valamikor Wexfordnak is tetszett. De most már nem, ilyen feltételekkel nem, ilyen áron nem.

– Az ékszerek – jelentette be kurtán – mind hamisak. Queen Street-i öreg ékszerészhez vittem el őket. Máskor is volt már a segítségemre, és teljesen megbízható. Ha ő azt mondja, hogy hamisak, akkor hamisak. A felesége valószínűleg eladta a magától kapott darabokat, miután pontos másolatokat készíttetett róluk.

– De miért, főfelügyelő? Minden pénzt megkapott tőlem, amire szüksége lehetett. És ha több kellett volna neki, csak szólnia kellett volna. És ő ezt tudta.

– Adott volna neki harmincezer fontot is?

– Nem vagyok milliomos, Mr. Wexford. – Quentin sóhajtva az ajkába harapott, – övé volt az ékszer, azt csinált vele, amit akart. Eladta. Talán nem is érdekes, hogy miért.

– Könyörögve nézett Wexford szemébe. – Szeretném elfelejteni az egészet.

– Nem ilyen egyszerű a dolog. – Leült, és eléggé parancsolóan intett a házigazdájának, hogy ő is üljön le. – A felesége azért adta el az ékszereket, mert pénzre volt szüksége. Most én kérdezem, hogy miért. Miért volt szüksége pénzre, Mr. Nightingale, és mit csinált vele? Tudjuk, hogy elköltötte. A bankszámláján adósság volt. Hová lett a pénz?

Quentin boldogtalanul vonogatta a vállát. – Bőkezű volt. Talán jótékony célra fordította az összeget.

– *Harmincezer fontot?* És miért titkolta el ön előtt? Nem, Mr. Nightingale, szerintem a feleségét *zsarolták.*

Quentin riadtan előrehajolt. – De hát az lehetetlen! Az embereket csak akkor zsarolják, ha vétettek valamit a törvény ellen. A feleségem… Aztán tehetetlenül körbemutatott. Wexford megértette, mit akart mondani: az az asszony, aki itt uralkodott, helyzeténél és vagyonánál fogva nem volt kitéve bűnös kísértésnek. Mi nem tartozunk az alvilághoz – fejezte ki a tekintete. – Mi más osztályhoz tartozunk. Talán még nem vette észre, hogy alig vagyunk alacsonyabban az angyaloknál?

– Nem okvetlenül törvénybe ütköző cselekménynek kellett lennie – mondta Wexford nyugodtan. – Lehetett erkölcsileg elítélendő is.

Quentin zavartan töprengett. Aztán kisimult a homloka.

– Úgy érti, hogy hűtlen volt hozzám, és erre valaki rájött?

– Valahogy úgy.

– Nem, Mr. Wexford, rossz nyomon jár. Nem voltam én az a fajta férj. Bármit tett volna is a feleségem, én megbocsátottam volna neki, és ezt ő tudta. Röviddel azután beszélgettünk is erről, hogy összeházasodtunk. Ahogy a fiatal házasok szokták. Elizabeth megkérdezte, hogy mi a véleményem. Akadémikus kérdés volt, csak hogy jobban megismerjen. Mi akkoriban… nagyon szerettük egymást.

– És ön mit válaszolt?

– Azt, hogy ha bármikor megmondja nekem, hogy van valaki más is az életében, nem fogom hibáztatni érte, és nem is válok el tőle. Ameddig elmondja, és megbízik bennem. Azt mondtam, hogy szerintem a megbocsátás hozzátartozik a szerelemhez, és ha boldogtalan lenne, még nagyobb szüksége lenne rám. És én is ezt várnám tőle adott esetben. Soha nem váltam volna el tőle. A feleségem volt, és még akkor is, amikor már olyan borzasztóan eltávolodtunk egymástól, még akkor is úgy éreztem, hogy a házasság egy életre szól.

Rendes ember, gondolta Wexford, egy pillanatra elfelejtve szokásos cinizmusát. Jó és nagyon civilizált férfi. Aztán visszatért a cinizmusa. Ideális férj-e, vagy olyasvalaki, akit a nők könnyen lóvá tesznek? Még jó, gondolta, hogy Quentin Nightingale első házassága idején ilyen csodálatos elveket tett a magáévá, mert legalább gyakorlatban megvalósíthatja a másodikban.

– Vannak megbocsáthatatlan dolgok is. – Eszébe jutottak azok a példák, amelyekkel hosszú pályafutása során találkozott. Például az az asszony, aki vagy tucatszor visszafogadta a férjét,

miután lopásért kapott börtönbüntetését letöltötte, de soha többé nem volt hajlandó találkozni vele, amikor közszemérem elleni vétségért büntették meg. Vagy az a férfi, aki húsz éven, át tűrte felesége hűtlenségét, de amikor üzleti lopáson kapták rajta, megtagadta. – Ön értelmes, széles látókörű férfi – szólt végül –, de nagyon konvencionálisan gondolkodik. Azt hiszem, nem is ismeri önmagát igazán. Azt tudja, hogy mi tetszik önnek, de vajon tudja-e azt is, hogy mi az, ami undorítja?

– Semmi, amit Elizabeth tehetett – mondta Quentin makacsul.

– Lehetséges, de ő azt hitte, hogy undorítaná, és annyira meg volt erről győződve, hogy képes volt harmincezer fontot kifizetni, hogy eltitkolja maga előtt.

– Hát ha maga azt hiszi… Quentin elcsüggedt. – De ki lehetett az, aki ennyi pénzt tudott kicsikarni tőle?

– Azt reméltem, hogy erre maga tud nekem válaszolni. Talán egy-alkalmazottjuk?

– Mrs. Cantrip, aki tizenhat éve ragaszkodik hozzánk? Az öreg Will, aki maga a megtestesült tisztelet? Sean, aki még a földet is imádta, amelyen Elizabeth járt? De miért is lett volna éppen egy alkalmazott?

– Teljesen valószínűtlen, hogy valamelyik barátjuk lett volna, nem? Egy alkalmazottnak, aki a házban lakik, lehetősége nyílhatott magánlevelekbe bepillantani, szemtanú is lehetett, fényképeket is találhatott.

– A hűtlenség bizonyítékát? De mondom, ő *tudta*, hogy megérteném. Túltettem volna magam rajta, bármennyire fájt volna.

Wexford alig tudta fékezni türelmetlenségét. Ennek az embernek fogalma sincs az életről. Úgy beszél a hűtlenségről, mintha az valami átmeneti érzés lenne, amikor valakit egy ideig jobban kedvelnek, aztán jön a kísértés és utána az elkerülhetetlen bűntudat. Ártatlan ember. De nem az Wexford. Ő látott már leveleket, amelyeket jól nevelt és kulturált szerelmesek írtak egymásnak, látott már fényképeket, amelyekhez elegáns és finom hölgyek szolgáltak modellül. Harmincezer font tatán nem is túl nagy ár, hogy az ilyesmi ne kerüljön egy férj szeme elé.

– Azt mondta, hogy volt itt egy csomó *au pair* lány.

– Mindennapi lányok voltak – mondta Quentin. – Egészen őszinték, és jót érezték magukat nálunk. Imádták Elizabetht.

Úgy, mint Katje?

– Mielőtt a lányok jöttek – mondta Wexford –, dolgozott itt egy házaspár. Mi is volt a nevük?

– Twohey – mondta Quentin Nightingale.

A kis fehér házacska alapos takarítás alatt állt. Amikor Wexford megérkezett, Mrs. Cantrip abbahagyta a tisztogatást, amelyet szombatonként kellett elvégeznie, és ölében a sárga macskával leült. A szobában erős molyirtó- és padlóviasz szag uralkodott.

– Twohey, uram? – mondta. – Mr. Nightingale azért küldte el, mert szemtelen volt. Kezdettől fogva nem volt illően tisztelettudó, és egy napig sem dolgozott rendesen, amennyire én láttam. Mindig ott csellengett, ahol nem kellett volna, szimatolt, hallgatózott, ha ugyan tetszik érteni, hogy gondolom.

– És miért küldték el?

A macska leugrott a földre, és a körmeit kezdte élesíteni az asztal lábán. – Hagyd abba, Ginger – szólt rá Mrs. Cantrip.

– Tetszik tudni, egyszer csak betelik a pohár, az biztos. Pár héttel mielőtt kirakták volna, olyan szemtelen volt az úrnőhöz, hogy az már túlment minden határon, és az úrnő olyan szelíd volt, hogy soha nem állt a sarkára. – Felkapta a macskát, és kidobta az ablakon a ciniák és dáliák közé. – Az úrnő észrevette, hogy megdézsmálta Mr. Nightingale whiskyjét, és amikor szóvá tette, Twohey azt felelte neki: „Van ott még elég, ahonnan ez való." Hát hallott már ilyet valaki?

– És a felesége?

– Az nem volt olyan rossz. De a férfi a markában tartotta. Az asszony ragaszkodott hozzám. Két éve küldözget karácsonyi üdvözleteket.

– Tehát tudja a címüket? – kérdezte mohón Wexford.

– Soha nem válaszoltam neki, uram – jelentette ki Mrs. Cantrip kissé ingerülten. – Nem olyan népek voltak ők, akikkel szívesen állok kapcsolatban. Úgy emlékszem, az első levélen newcastle-i bélyegző volt.

– Később is alkalmazásban voltak valahol?

– Azt nem tudom, uram. Twohey mindig felvágott és hencegett, és azt mondta, hogy neki ebből az életből elege van. Azt mondta, hogy vaskereskedést akar nyitni, de amikor a férje nem hallotta, Mrs. Twohey azt mondta nekem, hogy ez csak légvár. Tessék mondani, honnan lett volna pénze? Az biztos, hogy egy vasuk sem volt.

Miután Twohey felkutatását Martin őrmesterre bízta, Wexford a Tabard Roadra hajtott, és megállt egy földszintes ház

előtt, amelynek rózsaszínű bejárati ajtaja összhangban állt a kertben lévő muskátlik színével. Egy sátorlapon két gyermek ült a füvön, a lehető legtávolabb egymástól, de ügyelve anyjuk figyelmeztetésére, miszerint nem szabad a nedves gyepre telepedniük. A fiú festékes ecseteket tisztogatott, a kislány meg egy befőttesüvegből lepkéket rakosgatott át gyufásdobozokba.

Wexford kedvesen üdvözölte őket, aztán az apjukhoz ballagott, aki a garázsajtót mázolta. Magában nevetve meg kellett állapítania, hogy Burden nem nagyon örül neki.

– Mázoljon csak tovább – mondta Wexford. – Szeretem nézni, ha mások dolgoznak. Ne vágjon olyan aggodalmas képet. Csak a fülét nyissa ki, amíg beszélek. – És elmondott mindent az ékszerekről és Twoheyről.

A hátuk mögött a gyerekek, akik Wexford érkezése óta csendben voltak, halkan, de dühösen civakodni kezdtek.

– Azon töprengek, hogy vajon Twohey annak a titkára jött-e rá, hogy Villiers és Mrs. Nightingale miért utálja annyira egymást. Nem vitás, hogy Nightingale nagyon szereti Villierst és ha megtudta volna, hogy a felesége valami rémes dolgot követett el a fivérével szemben…

– De miféle rémes dolgot, uram? – Burden bemártotta az ecsetet, és a doboz alján kotorászott vele. – Nézzen az én két gyerekemre – mondta keserűen. – Úgy látszik, mintha rémesen gyűlölnék egymást, és a világon semmi okuk rá. Amióta John totyogni kezdett és Pat még a gyerekkocsiban üldögélt, úgy vannak egymással, mint a kutya meg a macska.

– Majd megváltoznak, ha felnőnek.

– Igazán? Akkor miért nem áll ez a Mrs. Nighdngale-Villiers párosra is? Azt kell hinnem, hogy vannak olyan fiú- és lány testvérek, akik teljességgel összeférhetetlenek.

– Ők elkerültek egymástól – mondta Wexford. – Nem volt lehetőségük, hogy húszéves koruk körül összeszokjanak. Ha Pat és John is elkerülne egymástól, lehet, hogy ők is elidegenednének. A maga két gyereke a mindennapos együttléttől felnőttként toleránsabb lesz.

– Nem tudom. Néha már arra gondolok, hogy egyiküket intézetbe küldöm.

– Láthatja, hogy a különválás nem tesz jót, Mike. Wexford a rövid létrára telepedett. – Azon gondolkodom, hogy vajon nem Twohey ölte-e meg az asszonyt? Hátha vele találkozott az erdőben, és amikor a nő megmondta neki, hogy anyagi forrásai kiapadtak, megölte?

– De hogyan kaparintotta meg az elemlámpát? – vetette ellen Burden. – ö a legutolsó személy, akinek bejárása lett volna a Manor szerszámkamrájába.

– Ez igaz. Lássuk csak! Georginával kapcsolatos gyanúnkat el kell ejtenünk, mert már tudjuk, hogy nem volt indítéka. Villiers még megmarad lehetőségnek. Megölhette, mivel tudta, hogy az asszony pénze elfogyott, és Elizabeth azt mondta, hogy mindent elárul a férjének. Mármint azt az átkozott titkot, bármi volt is az. Megölhette Sean is, mert egy másik férfival látta együtt.

– Nem, uram! Tudjuk, hogy előre megfontolt gyilkosság volt. A gyilkos magával vitte az elemlámpát. – Burden letette az ecsetet a festékes rongyra, és felfordította a dobozt. – John! – kiáltotta! – *John!* – kiáltotta még hangosabban, hogy túlharsogja a civakodást.

– Menj a pajtába, és hozz nekem egy másik doboz rózsaszínű festéket!

– Nem tudok. Töksötét van odabenn, és kiégett a körte.

– Akkor vigyél magaddal elemlámpát. Ne légy már olyan tehetetlen, és hagyd békén a húgodat.

– Szaporítja a kártékony rovarokat – mondta John csípősen. Sóhajtva felállt, beballagott a nyitott garázsba, és levett a magas polcról egy elemlámpát.

Wexford figyelmesen nézte, és lassan megszólalt. – Hát persze! Hogy is nem jutott már előbb az eszembe? Azt már az elején tudtuk, hogy ha valaki olyan helyre megy, ahol tudja, hogy sötét lesz, elemlámpát visz magával. De a saját lámpáját viszi, igaz? Vidéken mindenkinek van elemlámpája. John tudta, hol az elemlámpája, és természetes mozdulattal levette. Ostobák voltunk, Mike! Azt hittük, hogy valaki bement a Manorba, és magával vitte Nightingale-ék elemlámpáját. De miért tette volna? Mi értelme lett volna kerülőt tennie? Hogy az áldozat lámpáját használja fegyverként? Miért nem a saját elemlámpáját vitte magával?

– De hát a gyilkos nem a saját lámpáját vitte magával – vetette ellen Burden. Aztán a keze fejével megtörölte a homlokát, élénk rózsaszínű csík maradt utána. – Nem, hülye vagyok. Maga úgy érti, hogy ha Nightingale-t kizárjuk, akkor az egyetlen személy, aki az erdőbe vihette a lámpát, Elizabeth volt.

– Pontosan így értem! És tudja, hogy ez még mit jelent? Senki nem gyilkol elemlámpával, ha valami más is van kéznél. *Ennélfogva ez a gyilkosság nem előre kitervelt volt*. A gyilkos semmit sem tervezett el előre. A pillanatnyi ösztön hatására verte agyon

Elizabeth Nightingale-t azzal az elemlámpával, amelyet az asszony maga vitt magával.

Burden komolyan bólintott. – Igen, ő vitte el, de valaki más tette vissza.

És Wexford még egy kérdést feltett magának: Honnan tudta Villiers, hogy az ékszerek hamisak?

14.

Wexford elkísérte a feleségét a templomig, de a kapunál ott hagyta. Bár nem volt vallásos, a felesége kedvéért néha elment a reggeli istentiszteletre. Ma azonban hívta a kötelesség, nem olyan hangosan ugyan, mint a templomi harangok, de némán parancsoló ujjal.

Burdent már bent találta. Elmerülten telefonált, hogy elindítsa Twohey felkutatását.

– Körülbelül ötven éve született Dublinban – hallotta Wexford. – Sötét hajú, ír jellegű, szeme kicsi, szája bal sarkában apró daganat, hacsak le nem operáltatta. Egyszer volt büntetve Manchesterben hűtlen kezelésért, amikor szállodavezető volt. Úgy van, lehet Newcastle-ben vagy Newcastle under Lyme-ban. Tartsuk a kapcsolatot. – Letette a kagylót, és savanyúan a felettesére mosolygott.

– A házi feladatát végzi? – kérdezte Wexford, amikor Burden átadta annak a férfinak a fényképét, akiről személyleírást adott az imént. – Úgy emlékszem, azt mondtam magának, hogy fejezze be a mázolást.

– Már befejeztem. Tegnap este nem csináltam meg a házi feladatomat, de ma reggel korán felkeltem. Mrs. Cantrippel értekeztem.

– Van neki valami fogalma arról, hogyan fizették ki a pénzt Twoheynak?

Burden becsukta az ablakot. Nem szerette a harangzúgást.

– Mrs. Cantrip számára újság volt a dolog. Alig hiszem, hogy felfogta. Még hogy az ő Mrs. Nightingale-jét megzsarolják!

– Soha nem hallott még ilyesmiről? – vigyorgott Wexford.

– Úgy látszik, nem. De abban biztos, hogy Twohey nincs a környéken, mert ha ott lenne, akkor a felesége meglátogatta volna őt.

Wexford vállat vont. Burden a biztos forgószékbe telepedett, így hát neki egy rozoga székkel kellett beérnie. Ránézett a felügyelőre, és ridegen megkérdezte: – Miért lenne Twohey a környéken?

– Mert lehet, hogy ő volt az, akivel Mrs. Nightingale az erdőben találkozott.

– Megölni a zsarolókat szokták, nem az áldozataikat.

– Tegyük fel, hogy az asszony megmondta neki, hogy nincs több pénze. Dühében megölhette. Már tudjuk, hogy nem előre megfontolt gyilkosság volt. Hál' istennek, elhallgattak a harangok. – Ismét kinyitotta az ablakot, és felhúzta a rolót. A nap Wexford szemébe sütött. A főfelügyelő ingerülten húzta arrébb a székét. – Vagy esetleg Sean Lovell látta meg őket együtt, félreértette a találkozásuk célját, és…

– Tehát most magának gyanús az ifjú Lovell?

– Amióta elmondta nekem, hogy kölyökkorában kést emelt az anyjára, amikor meglátta egy pasassal, megváltozott róla a véleményem. Amellett ott a pénz, amit kapni fog. Fogadok, hogy az asszony megmondta neki, hogy minden pénzét ráhagyja; de azt nem mondta meg, hogy mennyi az. Azt hihette, hogy sokkal több, mint amennyi valójában.

– Ugyan már, Mike! Vagy féltékenységből ölte meg, vagy nyereségvágyból. Mind a kettőből nem tehette. – Wexford felállt – Most megyek, és iszom valamit Lionel Marriott-tal az Olajágban.

Burden ismét felemelte a telefonkagylót. – Remek – mondta szórakozottan. – Igazán sajnálom, hogy sok a dolga, dolgom, és nem tarthatok magukkal.

– Várja meg, amíg hívják – horkant fel Wexford. Aztán elvigyorodott. – „Áldott, aki nem a haragtartó székén ül”, Mike.

– Az ön székén ülök, uram – mondta Burden.

Furcsa, hogy ezekben a napokban Burden mindent magára vállalt, gondolta Wexford, miközben a Kingsbrook-hídon csellengve várta, hogy az Olajág és Galamb kinyisson és Marriott megérkezzék. Ha visszagondolt az elmúlt hétre, úgy tűnt neki, hogy a nyomozás nagy részét Burden végezte, miközben ő Marriott pletykáit hallgatta. Ez talán túlzás. De Burdennek többnyire igaza volt az elméleteivel. Például azzal, hogy a gyilkosság nem előre megfontolt volt, hogy Katje el akarja vetetni magát Nightingalevel és hogy Georgina Villiers rendes, hétköznapi nő. Kétségkívül hamarosan arra is lesz majd elmélete, hogy mi a titok, és arra is, hogy mi rejlik Sean nem létező alibije mögött. Átdobott egy darab papírt a híd korlátján. A fiataloknak látomásaik vannak, gondolta, az öregeknek meg álmaik.

– De szeretném tudni, hogy mire gondolsz – veregette meg a vállát Marriott.

– Arra gondoltam, Lionel, hogy öregszem.

– De hiszen egyidős vagy velem!

– 'Azt hiszem, valamivel fiatalabb – felelte Wexford szelíden. – Csak eszembe jutott, hogy ebben az ügyben szinte csak olyan ember szerepel, aki öregebb az átlagosnál. És hogy én majdnem mindegyiküknél öregebb vagyok. – Felnézett a tiszta, felhőtlen, ragyogó sussexi égre. – öreg ember egy száraz hónapban… öreg ember egy reménytelen ügyben – mondta.

– Az Olajágban nem lesz szárazság – vigasztalta Marriott. – Jer, Gerontius, hajtsunk fel egy pohárral.

Az Olajág vendégei ilyen szép időben a kerti asztaloknál fogyaszthatták el italaikat. Poros kis kert volt és meglehetősen sivár, de Wexford és Marriott, mint a legtöbb angol, szinte kötelességének tartotta, hogy ha süt a nap, a szabadban üljön le, mivel nagyon ritkán volt szép az idő, és akkor se sokáig.

– De hát már az egész történetet elmeséltem, Reg – mondta Marriott. – Nincs tovább.

– És ezt *te* mondod?

– Sajnos, igen. Hacsak nem akarod a saját véleményemmel kiszínezve is hallani.

Wexford kihalászott egy száraz levelet az italából, és ingerülten nézett fel a fára, ahonnan lehullott. Egyenesen megkérdezte: – Szerinted lehetséges, hogy Villiers homoszexuális?

– Ó, drágám, ezt igazán nem tartom valószínűnek.

– Mégis azt állítod, hogy a két házassága közt nem volt egy barátnője sem.

– De barátja sem!

– Nem? És Quentin Nightingale?

– Quentin biztosan nem homokos. Az a sanda gyanúm, hogy azt a kis holland lányt hajkurássza. Szerintem begerjedt a lánytól. Kezeskedem róla, hogy ha Denys érzelmei a feleségei iránt langyosak voltak is, Quentin nagyon szerelmes volt Elizabethbe, amikor megismerkedtek, és most ismét szerelmes.

Wexford még egy helyeslő fejbólintás erejéig sem volt hajlandó visszaélni Nightingale bizalmával. – Kíváncsi volnék, hogy ha Elizabeth tudta, hogy az öccse homoszexuális, és ezért utálta, hajlandó lett volna-e ezt hosszú időn át eltitkolni?

– Nem értem, hogy emiatt miért gyilkolták volna meg?

Miközben Wexford kiürítette a poharát, elhatározta, hogy egy szót sem szól Marriottnak a kizsarolt pénzekről. – Nem, az a valószínűbb, hogy meglátták az erdőben egy férfival, és az gyilkolta meg, aki meglátta. – Elgondolkozva hozzátette: – „Az én kis dalosmadaram”…

Marriott buzgón megjegyezte: – Talán ő Quentin természetes fia. Will Palmer mindig azt mondja róla: „Nem volt annak apja soha.” Ehhez mit szólsz?

– Miket olvasol mostanában? – csattant fel Wexford. – Mrs. Henry Woodot? A *Figaro házasságá*-t?

– Bocsánat. Csak egy ötlet volt.

– Méghozzá pocsék egy ötlet. Lehet, hogy jó angol irodalomtanár vagy, Lionel, de detektívnek vacak. – Wexford szomorúan mosolygott. – Még nálam is vacakabb – mondta, és felállt. Kíváncsi volt, hogy Burden mit fedezett fel a távollétében.

Marriott egy darabig még ülve maradt, de amikor a főfelügyelő a hídon haladt át, utolérte.

– Eszembe jutott valami – lihegte. – Elizabeth fene sok csomagot küldözgetett. Apró kis csomagokat. Ha napközben jártam náluk, gyakran láttam ilyen csomagot a hallban az asztalon, de mindig volt rajta egyikét feladásra váró levél is. Segít ez neked valamit?

– Még nem tudom, de mindenesetre köszönöm.

– Szívesen, kedvesem – mondta Marriott, és megfordult, hogy elmenjen. Aztán hátranézett, és eléggé szemrehányóan figyelmeztette: – Most, hogy teljesen kifacsartál, Reg, kérlek, ne dobj el.

– Barátra még egy zsarunak is szüksége van – felelte Wexford, és visszaballagott a Fő utcai rendőrkapitányságra.

Burden a paliszander íróasztalnál éppen a szendvicsét fogyasztotta.

– Tisztuljon onnan – mondta dühösen Wexford. – Összemorzsázza az irataimat.

– Maga is mindig morzsázik.

– Az lehet, de az az én íróasztalom, és történetesen az iroda is az enyém.

– Bocsásson meg, uram – mentegetőzött Burden de igazán azt hittem, hogy a kocsmákat járja.

Wexford rosszkedvűen horkantott. Lesöpörte a morzsákat, és méltóságteljesen leült. – Van valami újság?

– Még nincs. Egyik Newcastle-ből sincs semmi hír. Az imént Dublinnal tárgyaltam.

– Egy dologban tévedett, Mike. Twohey nem találkozott Mrs. Nightingale-lel az erdőben. Csomagokban kapta meg tőle a pénzt. Nem tudom, milyen címre, de próbálja megkérdezni Katjétól.

Burden ajka keskeny vonallá szűkült.

– Mivel már megebédelt, javaslom, hogy most mindjárt menjen el hozzá.

Burden felnyögött. – Muszáj? – kérdezte majdnem iskolás fiús hangon, mintha a saját fia kérdezte volna.

– Viccel? – harsogta Wexford. – Vagy elment az esze? Nem fogja megenni az a lány!

– Nem is attól félek, hogy megesz. – Összegyűrte a szendvics papírját, bedobta a szemétkosárba, és elindult, de előbb még egy szemrehányó pillantást vetett a főfelügyelőre.

Most már nincs más teendőm, csak várni, gondolta Wexford. Leküldte Bryantot a kantinba valami ennivalóért, és amikor azzal végzett, erőt vett rajta a kimerültség. Elhatározta, hogy olvas valamit, hogy ébren maradjon, s mivel a Denys Villierstől kapott könyvön kívül semmi egyéb nem volt kéznél, csupán azok a jelentések, amelyeket már fejből tudott, azt kezdte olvasni. Illetve elolvasta az első három bekezdést, és máris elszundított. Majd kiugrott a bőréből, amikor a telefon élesen csengeni kezdett.

– Próbálja meg a vaskereskedéseket – mondta fáradtan a telefonálónak. – Különösen azokat, amelyek az utóbbi négy évben gazdát cseréltek. Lehet, hogy megváltoztatta a nevét.

– Aztán pillanatnyi ihlet hatására hozzátette: – Az olyan vaskereskedés is érdekel, amelyiknek Nightingale vagy Manor bolt a neve.

Visszalapozott *A szerelmes Wordsworth* első oldalára, és megakadt a tekintete a családfán. Ott nagy, fekete betűkkel állt George Gordon Wordsworth neve. Megállapította, hogy a költő unokája volt. és erről a könyvében már publikált adatról akarta

Villiers elhitetni vele, hogy ezt kereste az iskolai könyvtárban. Tehát van a pasasnak egy gyöngéje: lebecsüli az ellenfelét.

Majdnem hat óra volt, mikor Burden visszatért.

– Úristen, ez aztán jó sokáig tartott!

– A lány meg Nightingale elmentek hazulról. Azt hiszem, kirándultak. Várnom kellett, amíg hazaérnek.

– Emlékezett rá a lány, hogy milyen cím állt a csomagokon?

– Azt mondta, hogy csak olyan csomagokat adott fel, amelyeket Mrs. Nightingale Hollandiába küldött az ő anyjának. Kivéve azt a keddi napot, amikor az asszonyt megölték. Akkor két csomagot vitt a postára: egyet az anyjának, Hollandiába, és egy másikat, de a címzést nem nézte meg.

Wexford vállat vont. – Mindenesetre meg kellett próbálni, Mike. Sajnálom, hogy tönkretettem a vasárnap délutánját. Remélem azért nem volt rosszabb a halálnál.

– Nightingale egész idő alatt ott volt.

– Ha magát hallja az ember, olyan lehetett, mint egy asszisztensnő az orvosi rendelőben. Na, jó, most én megyek át Myfleetbe, még egyszer körülnézek az erdőben, és talán beszélek Mrs. Cantrippel is. Azt ajánlom, hogy maga menjen haza. Ha keresném, majd átkapcsolják a hívást a lakására.

Talán napokba, hetekbe telik, de Twoheyt végül is megtalálják. És akkor majd beszél, gondolta Wexford, amikor elhajtott a Királyi Iskola mellett. Ott ül majd az ő irodájában, kibámul az ablakon a sápadt kék égre, mint előtte már annyi gonosztevő, de – ellentétben azokkal – neki nem lesz oka tartani a száját. Hosszú börtönbüntetés vár rá, akár beszél, akár hallgat. Valószínűleg boldogan beszélni fog, hogy bosszút álljon a halott

asszonyon és családján, amiért abból a forrásból már nem jut neki több pénz.

De vajon mit fog mondani? Hogy Villiers sógora iránt érzett szeretete olyasmi, amit a szűk látókörű társadalom nem fogad el? Vagy hogy Elizabethnek sorozatban voltak olyan fiatal szeretői, akik akár a fiai lehettek volna? Vagy hogy valamikor régen Villiers és Elizabeth együtt vett részt valamilyen bűntényben?

Wexfordnak hirtelen eszébe jutott a lebombázott ház, ahol a szüleik meghaltak. Akkor ők még csak gyerekek voltak, de hát gyerekek is gyilkoltak már… Két élő ember a romok alá temetve, szülők, akik talán útjában álltak gyermekeik ambícióinak. Az biztos, hogy Villiersnek komoly haszna volt a szülei halálából. De a nővérének nem. Vajon itt volna a dolog nyitja?

Twohey tudni fogja. Wexfordot borzasztóan bántotta a gondolat, hogy talán Twohey az egyetlen élő ember, aki tudja, és hogy Twohey most elbújt valahová a titkával. És talán napokba vagy hetekbe telik…

Tovább Myfleetbe. A clusterwelli harangok esti ájtatosságra szólítottak, és amikor a zúgásuk elhallgatott Wexford mögött, felcsendültek a myfleeti harangok az esti levegőben.

Mrs. Cantrip kapujára cédula volt tűzve: *Templomba mentem. Fél nyolckor itthon leszek*. Meghívás a betörőknek, gondolta Wexford. Csakhogy emlékezete szerint Myfleetben tíz éve nem történt betörés. A fák most valami rettenetesebb bűnről suttogtak. Elfordult. A sárga macska előkúszott a virágok közül, és a lábához dörgölőzött.

Beszívta az egész nap napfényben fürdött fenyőfák illatát Besétált az erdőbe. Arra az ösvényre lépett, amelyen Elizabeth

Nightingale ment végig azon az éjszakán, és addig követte, amíg arra a tisztásra nem ért, ahol Burden szerint az asszony Twoheyval találkozott, aki azt hitte… mit hitt?

Végtére is lehet, hogy Burdennek ismét igaza van. Azokat a csomagokat esetleg nem postán küldték, hanem átadták. De Elizabeth aligha cipelhetett csak úgy egyszerűen ilyen nagy összegeket a retiküljében. És nem is volt nála retikül. csak egy elemlámpa… Pillantása arra a kidőlt fatörzsre esett, amelyen akkor az asszony ült. Négy lábnyom még mindig kivehető volt a száraz, homokos talajon; a tűlevélágyba négy lábnyom mélyedt.

Ha Twohey volt az asszonnyal – és Sean félreértette találkozásuk célját hogyan jutott ide Twohey? Pomfretből a sötét erdővel borított dombon át? Vagy a myfleeti házikók körül végigfutó ösvényen bukkant ki – hol? Wexford elhatározta, hogy kideríti.

A harangok elhallgattak, és teljes csend borult az erdőre. Lassan haladt végig az egyenes, vékony fatörzsekkel szegélyezett ösvényen, néha felnézett a foltokban látszó sápadt-ezüst égre, néha meg oldalt pillantott az erdőbe, ahol olyan sötét volt, hogy még a madarak sem daloltak, és az élet egyetlen jele a muslicák gomolygó tánca volt.

A muslicák miatt örült, hogy bal kéz felől a fenyők véget értek, és helyüket a házak kerítése vette át. Valahol előtte halk zene szólt. Érzelmes, szirupos dal, amelyről rögtön tudta, hogy pop- vagy tánczene, és azokra a halk, meglehetősen erotikus dallamokra emlékeztette, amelyek Katje Doorn tranzisztoros rádiójából szűrődtek le hozzá. És amikor éppen arra gondolt, hogy ezen a békés nyári estén milyen kellemesen és szelíden

hangzik a zene, hirtelen abbamaradt, és több szaxofon, orgona, trombita és elektromos gitár együttes munkájának őrjöngő eredményeként borzalmas kakofónia követte.

Wexford átnézett a kerítésen, és arra a négyszögletes földdarabra esett a tekintete, amely részben a vadonhoz tartozott, részben pedig szemétdombot alkotott; Lovellék hátsó kertjére. A nyitott konyhaablakból egy körülbelül ötven láb hosszú villanyzsinórt vezettek ki a pajtába, ahonnan a hangok áradtak. Wexford kissé hátrább lépett, és befogta a fülét.

Aztán levette a kezét a füléről.

Benn a pajtában valaki beszélt. A hangszín és a hangsúlyozás mesterkélt, állapította meg.

Egyre kíváncsibban hallgatta.

Ahogy profinak hangzó dumával szórakoztatta nem létező hallgatóit, „srácoknak és csajoknak" titulálva őket, Sean Lovell rövid kommentárt fűzött az elhangzott számhoz, és lelkesen konferálta be a következő lemezt. Ez alkalommal egy nagyzenekari szám hangzott fel, még disszonánsabb, mint az, amelyik az imént arra késztette Wexfordot, hogy fogja be a fülét.

Aztán a zene elhallgatott. Ismét Sean beszélt, és a szavaiból áradó meggyőződés mélységes részvétre hangolta Wexfordot. Talán semmi sem szomorúbb, gondolta, mint kihallgatni egy álmodozásba merült embert, aki egyedül van, és tanújelét adja nevetséges gyengeségének.

– És most – szavalta a testetlen hang – következik ő, akire mindnyájan vártatok, akiért ma este oly hosszú utat tettetek meg. Megígérhetem, hogy nem fogtok csalódni! Íme, fiúk, lányok, itt van ő! Köszöntsétek nagy tapssal a ti Sean Lovelleteket!

Kíséret nélkül kezdett énekelni. Ahhoz képest, hogy milyen nagydarab ember volt, Wexford nagyon óvatosan és csendesen távozott. Alig csikordult meg a talpa alatt a fenyőtűszőnyeg.

Most már tudta, mit csinált Sean azon az éjszakán, mit csinál minden este és mit fog csinálni talán éveken át, amíg egyszer el nem kapja egy lány, és meg nem mutatja neki, hogy az ábrándok mulandók, és az élet abból áll, hogy egy gazdag ember kertjében kell túrnia a földet.

15.

Wexford olyan fáradt volt, hogy amint letette a fejét a párnára, azonnal elaludt. Mint legtöbb kortársa, aki már túl van ugyan a középkoron, de még nem öreg, ő is rossz alvó volt. Évekkel ezelőtt, amikor még fiatal volt, nagyon ésszerűen arra törekedett, hogy este kiürítse az agyát a gondolatoktól, nem töprengett a napi problémákon, és csak az otthonával kapcsolatos tervezgetéssel vagy kellemes emlékekkel foglalkozott. De tudatalattijának nem parancsolhatott, és a nappali aggodalmak sokszor álmaiban gyötörték meg.

Ezen az éjszakán is így volt. Álmában kedvenc sétahelyén, a Kingsbrook folyó partján járt, és egy fiút látott horgászni. A fiú szőke volt és sovány, erősen angolszász jellegű vonásokkal. Wexford úgy közelített hozzá, hogy a fák árnyékában maradt, mert valami megmagyarázhatatlan álom-okból nem akarta, hogy észrevegyék. A folyóparton kellemes meleg volt, amilyen a hosszú forró nappalokat követő nyári estéken lenni szokott.

Aztán hangokat hallott: egy lány szaladt lefelé a domboldalon. Szőke, majdnem sárga haja és arcvonásai elárulták, hogy a fiú valamivel idősebb, talán, tizennégy-tizenöt éves nővére. Érte jött, és hallotta heves vitájukat, mert a fiú még horgászni akart.

Tudta, hogy követnie kell őket a réteken át. Előtte szaladtak, a lány haja lobogott. Felettük repülőgép zúgott el, és úgy hullottak belőle a bombák, mint súlyos fekete tollak egy óriási madárból.

Valami azért megmaradt a házból, a csupasz, ablaktalan falak füstölgő romhalmazt vettek körül, ahonnan az élve eltemetettek segélykiáltása hallatszott. A gyerekek se meg nem döbbentek, se meg nem ijedtek, mert ez olyan lidérces álom volt, amelyen a természetes érzések már nem uralkodnak. Figyelte, hogy tör a lány utat a fekete pokolba, nyomában a fiúval. Már észrevette, hogy egy sápadt kar nyúlik ki a törmelék közül, és egy segítségért könyörgő hangot is hallott. A gyerekek puszta kézzel estek neki a törmelékhalomnak, és ő közelebb lépett, hogy segítsen nekik. És akkor meglátta, hogy a gyerekek nem kiássák a kiáltástól eltorzult arcokat, hanem még mélyebbre temetik őket, és démoni kacajjal, vadul igyekeznek befejezni, amit a bomba elkezdett. Amikor rájuk kiáltott, hogy hagyják abba, hirtelen felébredt.

Az ágyában ült, a kiáltás hörgésként tört fel a torkából. Felesége, aki mellette feküdt, nem ébredt fel. Megdörzsölte a szemét, és megnézte karórája világító számlapját, öt perccel múlt két óra.

Tudta, hogy ha ilyenkor felébred, többé már nem alszik el. Ilyenkor le szokott menni a földszintre, beült egy karosszékbe, és keresett valami olvasnivalót. Az élénk, kísérteties álom nem ment ki a fejéből, amikor házikabátjába bújt és elindult lefelé a lépcsőn. Reggel majd megindítja a nyomozást, hogy pontosan megtudja, mi is történt azon a napon, amikor a Villiers-otthon megsemmisült. Most pedig valami olvasnivalót…

Fiatal korában, amikor több szabad ideje volt és kevesebb felelősség terhelte, sokat olvasott, és nagyon kedvelte az irodalmi kritikákat és biográfiákat. Mrs. Wexford ezt nem értette. Eszébe jutott, hogy annak idején meg is kérdezte tőle: miért érdekli az,

amit valaki egy könyvről ír? Miért nem magával a könyvvel foglalkozik? Ő meg nem tudta megmagyarázni, hogy nem bízik saját ítélőképességében, mert csak egy rendőr, aki nem végzett egyetemet. Azt sem tudta megmagyarázni, hogy irányításra és tudásra van szüksége, mert a műveltség célja az, hogy a lelket a fény felé fordítsa.

Ez ötlött fel benne, és az, hogy mennyi örömet lelt az ilyen művekben, aztán megakadt a szeme *A szerelmes Wordsworth*-ön, amelyet az asztalon hagyott. Csak négy órát aludt, de már nem volt fáradt, sokkal éberebb volt, mint amikor először kezdett bele a könyvbe. Ismét megpróbálkozhatna vele. Kár, hogy Wordsworthről szól. Elég unalmas költő, gondolta. Állandóan a természettel érintkezett, és a tóvidéken sétálgatott. Kissé fárasztó. Ha legalább Lord Byronról szólna, az más, abba szívesen belemélyedne, mert érdekes egyéniség volt, romantikus, nem is emberszabású a különös szerelmeivel, szerencsétlen házasságával és a botránnyal Augusta Leighvel. De hát nem róla szól a könyv, hanem Wordsworthről. Jó, elolvassa, és még ha untatja is, legalább megtud valamit arról, hogy Villiers miért vonzódik annyira a „tavi iskola" költőjéhez, hogy isten tudja, hány könyvet írt már róla.

Olvasni kezdett, és ezúttal könnyen megértette és érdekesnek találta. 'Egy idő múlva már sajnálta, hogy olyan kevés Wordsworth-verset olvasott. Nem tudta, hogy a költő szerelmes volt egy francia lányba, szerepet játszott a Forradalomban, és majdnem lefejezték. Érdekes, lenyűgöző anyag volt, és Villiers jól írt.

Hatkor főzött magának egy nagy kanna teát. Aztán tovább olvasott, teljesen belemerült, és egyre izgatottabb lett. A szoba lassan megtelt világossággal, és Wexford agya is fokozatosan megvilágosodott. Befejezte az utolsó fejezetet, és becsukta a könyvet.

– Tudatlan vén hülye! – mondta önmagában, és sóhajtott egyet. Aztán megmerevedett kezét dörzsölve hangosan szólalt meg. – Bárcsak Byron lett volna! Úristen, ha ő lett volna! Akkor már előbb is tudtam volna a választ.

– Az iskolaév első hétfője rosszabb, mint az iskolaév első *napja* – jelentette ki John Burden, miután végzett a harmadik narancsdzsemes pirítóssal. Aztán mélabúsan hozzáfűzte:

– A dolgok igazán kezdenek komollyá válni. – Megbökte húgát ragadós ujjával. – Nincs még itt az ideje, hogy elkezdj hányni?

– Nem fogok hányni, te dög.

– Miért nem? A mai nap rosszabb, mint az első volt, sokkal, de sokkal rosszabb. Fogadok, hogy soha még annyit nem hánytál, mint amikor majd középiskolába mész. Annyit fogsz hányni, hogy le sem tudod tenni a vizsgákat.

– Nem fogok!

– De igen, fogsz!

– Hagyjátok már abba – mondta Burden. – Néha már azt hiszem, hogy a bolondokházában is nagyobb nyugalom van, mint itt. Ti vagytok a leglehetetlenebb testvérek egész Sussex-ben.

John láthatóan elégedett volt, hogy ilyen kiváló kategóriába került. – Elviszel kocsin, papa? Ma a Régi Római Villa kísér minket a templomba, és pokolian ráfizetek, ha elkésem.

– Ne mondd azt, hogy pokolian – mondta Burden szórakozottan. – Akkor gyerünk. Nehéz napom lesz ma.

Meg kell találnia egy tűt a szénakazalban, különben csúnyán letolják. Amikor belépett a kapitányságra, az előcsarnokban Martin őrmesterrel találkozott.

– Van már valami Twoheyről?

– Tudomásom szerint semmi, uram, de Mr. Wexford valami nyomon van. Azt mondta, hogy azonnal látni akarja, mihelyt bejött.

Burden felment a liften.

A főfelügyelő az íróasztalánál ült, és idegesen dobolt az ujjaival. Táskás volt a szeme alja, és Burden úgy találta, hogy nagyon rosszul néz ki. És mégis: egész magatartásából diadal sugárzott, valami jelentős felfedezés izgalma.

– Elkésett – csattant fel. – Nekem kellett az elfogató parancsért mennem.

– Miféle elfogató parancsért? Úgy érti, hogy megtalálták Twoheyt?

– Egye fene Twoheyt – ugrott fel Wexford, és lekapta a fogasról az esőkabátját. – Még nem jutott el sötét kis agyáig, hogy *gyilkos* után nyomozunk? Clusterwellbe megyünk egy letartóztatást eszközölni.

Burden engedelmesen követte. Wexford, amióta egy délután két órán keresztül a foglya volt, nem kedvelte a liftet, s amikor

csak tehette, elkerülte. Most azonban beugrott, és habozás nélkül nyomta meg a gombot.

– Villiersékhez? – kérdezte Burden, és amikor Wexford bólintott, megjegyezte: – Hát ő nem lesz otthon. Ma reggel ő viszi a fiúkat a templomba.

– Átkozottul kellemetlen – horkantott Wexford. A lift lassan süllyedt, és az ajtó kinyílt. – Egy rendőrnőt is viszünk magunkkal, Mike.

– Igazán? Mikor árulja el végre, hogy kit tartóztatunk le és miért?

– Majd útközben. A kocsiban.

– És hogyan jött rá ilyen hirtelen?

Wexford mosolygott, és mosolya diadalmas volt, újult önbizalommal teli. – Nem tudtam aludni – mondta, miközben a rendőrnőt várták. – Nem tudtam aludni, tehát elolvastam egy könyvet. Tudatlan, öreg rendőr vagyok én, Mike. Nem olvasok eleget. Már akkor el kellett volna olvasnom, amikor a szerzője ideadta.

– Nem is tudtam, hogy detektívregény volt – mondta Burden ártatlanul.

– Ne legyen már ilyen ostoba! – csattant fel Wexford.

– Nem azt mondtam, hogy a könyvben a gyilkosság tervének leírása volt. Különben is nem volt semmiféle terv.

– Persze hogy nem. Nem előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság volt.

– Ebben magának volt igaza, és egy csomó más dologban is – mondta Wexford, és hirtelen támadt őszinteséggel hozzátette: –

Nem bánom, megmondom: kezdem azt hinni, hogy mindenben igaza van. Azt hiszem, én már megöregedtem.

– Ugyan, uram – mondta Burden meggyőződéssel. – Szó sincs róla.

– Tényleg nincs. – A főfelügyelő felcsattant. – Még mindig van szemem. Még mindig működik az intuícióm. De ne ácsorogjunk itt egész nap. Le kell tartóztatnunk valakit.

Ezen a reggelen valaki más állhatott a pódiumon és szólíthatta fel a fiúkat, hogy emeljék fel szívüket és hangjukat, mert Denys Villiers otthon volt.

– Szabadnapot vettem ki – mondta Wexfordnak. – Nem érzem jól magam.

– Betegnek látszik, Mr. Villiers – mondta Wexford komolyan, és amikor találkozott a tekintetük, hozzátette: – Mindig betegnek látszik.

– Igen? Lehet.

– Úgy veszem észre, nem is kíváncsi látogatásunk céljára.

Villiers felvetette a fejét. – Nem. Tudom, hogy miért jöttek.

– A feleségét szeretném látni.

– Azt is tudom. Csak nem képzeli, hogy azt hiszem, azért hoztak magukkal egy rendőrnőt, mert egy kis női társaságra vágytak? Alábecsüli az ellenfelét, Mr. Wexford.

– Maga is mindig alábecsülte a magáét.

Villiers fájdalmasan elmosolyodott. – Igen, kölcsönösen alábecsültük egymást. – A hálószoba ajtajához lépett, és beszólt: – Georgina!

Az asszony nyakát a válla közé húzva, lehajtott fejjel jött ki. Wexford eddig csak egyetlenegyszer látott valakit így kijönni egy ajtón: egy apát, aki a bezárt szobában két napon át tartotta sakkban fegyverrel a gyermekeit. Amikor végre sikerült rábeszélni őt, hogy dobja el a fegyvert és jöjjön ki a rá várakozó rendőrökhöz, átlépte a küszöböt, és a felesége karjába roskadt.

Georgina a férje karjába roskadt.

A férfi szorosan átölelte, és megsimogatta a haját. Wexford hallotta, hogy az asszony suttog neki, könyörög, hogy ne hagyja el őt. Az eljegyzési és a karikagyűrűjén kívül most semmilyen ékszert nem viselt. Olyan szánalmas látványt nyújtottak, hogy Wexford képtelen volt kimondani a vád szavait. Csak állt, a torkát köszörülte és köhécselt. Aztán az asszony felemelte <a fejét, és férje válla fölött rájuk nézett. Szeplős arcán könnyek csorogtak végig.

– Igen, megöltem – mondta rekedten. – Az elemlámpa a földön volt. Felkaptam, és megöltem vele. örülök, hogy megtettem. – Denys Villiers, aki még mindig a karjaiban tartotta, megborzongott. – Ha előbb tudom, előbb ölöm meg. Amikor megtudtam, azonnal megöltem.

Wexford ekkor nagyon halkan elmondta a vádat.

– Nem érdekel, mit vesznek írásba – mondta az asszony.

– Azért tettem, mert meg akartam tartani a férjemet. Ő az enyém, hozzám tartozik. Rajta kívül még soha senki nem tartozott hozzám. Elizabethnek megvolt mindene, nekem csak a férjem volt.

Villiers rezzenéstelen arccal hallgatta. – Vele mehetek? – kérdezte. Wexford soha nem képzelte, hogy ilyen alázatosan is tud beszélni.

– Természetesen – felelte.

A rendőrnő kivezette Georginát a várakozó kocsihoz, a karjával átfogva a vállát. Csak támogatni akarta, és vigyázni rá, hogy meg ne botoljon, de a látszat az volt, mintha kedvességből és valamiféle testvéri érzésből ölelné át. Burden úgy követte őket, akár egy gyászoló hozzátartozó a temetési menetben.

Villiers Wexfordra nézett, és a főfelügyelő viszonozta a pillantását. – Nem sokat tud majd mondani maguknak – szólalt meg Villiers. – Én vagyok az egyetlen élő ember, aki mindent tud.

– Igen, Mr. Villiers, majd vallomást kell tennie.

– Már leírtam. Mások beszélnek vagy magukba zárkóznak, de az írók írnak. Egész éjjel ezt írtam. Nem voltam képes aludni. Egy pillanatig sem aludtam.

És a hallban az asztalon, egy vázának támasztva ott várt a boríték. Amikor Wexford a kezébe vette, látta, hogy neki van címezve, s még bélyeg is van rajta.

– Ha ma reggel nem jöttek volna el, feladtam volna. Nem tudtam tovább várni. Most, hogy ez az írás magánál van, talán tudok majd aludni.

– Akkor indulhatunk? – kérdezte Wexford.

Burden vezetett, Villiers mellette ült. Egyikük sem beszélt. Amikor Kingsmarkhamba értek, Wexford feltépte a borítékot, és egy pillantást vetett az első gépelt oldalra. Aztán a kocsi befordult a kapitányság udvarába.

Wexford kiszállt, és kinyitotta az első utasülés ajtaját. Villiers nem mozdult. Megérintette a vállát, hogy figyelmeztesse: megérkeztek. És hirtelen olyan szánalom fogta el, amilyet még soha nem érzett, ez iránt az ember iránt, mert észrevette, hogy Villiers alszik.

Wexford főfelügyelőnek.

Nincs okom feltételezni, hogy kedvenc írói közé tartozom, ezért vallomásomat olyan rövidre fogom, amilyen rövidre csak tudom. Éjszaka írom; a feleségem alszik. Igen, ő tud aludni, a bosszúálló ártatlanok álmát alussza.

Amikor Byront idézte nekem, biztos voltam benne, hogy tudja: miért, ha azt nem is, hogy: hogyan. De azóta többször is föltettem magamnak a kérdést: valóban tudta-e? Tudta-e egyáltalán, hogy mit mond? Magára bámultam. Azt vártam, hogy letartóztatja a feleségemet, és az arcom elárulhatta, hogy mitől félek. Azt hittem, azért idézte annak az embernek a szavait, akiről az egész világ tudja, hogy a nővére szeretője volt, hogy megijesszen és vallomást csikarjon ki belőlem.

Gondolom, már akkor elárultam magam. De amikor odaadtam a könyvemet, hogy olvassa el, akkor egészen biztosan. De akkor azt hittem, hogy maga túlságosan műveletlen, túl naiv és nehézfejű ahhoz, hogy könyvem egy rövid bekezdését párhuzamba hozza saját életemmel. Most, hogy pirkad, és a hajnal fényében tárgyilagosan és szenvedélymentesen szemlélem a történteket, mikor visszaemlékszem arra a kihívó durvaságra, amellyel magával szemben viselkedtem, és visszaemlékszem a

maga civilizált türelmére, gyors felfogóképességére, tudom, hogy tévedtem. Ha elolvassa írásomat, rá fog jönni: „Az a legjobb filozófus, aki a vakok között lát!”

Ezt Wordsworth írta, Mr. Wexford. Az a Wordsworth, aki – most már maga is tudja – szintén a saját nővérét szerette, de kötelességének tudatában (követte az isteni hangot) elhagyta őt. Most már nem kell kérdeznie, hogy mi vonzott Wordsworthhöz, miben voltunk rokon lelkek. És bár Dorothy a könyvben Annette és Mary közt csak epizódként szerepel, magának észre kellett vennie a párhuzamot, rá kellett jönnie, hogy ifjúkoromban, amikor a témát kerestem, amelynek az életemet szentelhetem, ez vonzott ehhez a költőhöz. Én Wordsworthöt csak Miltonhoz tudom hasonlítani, és Coleridge-dzsel együtt csak azt tudom mondani: „Wordsworth nagyon nagy ember, az egyedüli, akivel szemben mindenkor és minden körülmények közt alsóbbrendűnek érzem magam.

Persze választhattam volna Lord Byront is. De a nyilvánvalóság elriasztott. Amellett nem akartam tehetségemet olyasvalakire pazarolni, akit felületesnek és nagyképűnek tartok, hepciáskodó popsztárnak, csupán azért, mert (minden valószínűség szerint) vérfertőzést követett el Augusta Leighvel. De mert a vérfertőzés miatt nagyobb hírnévre tett szert, mint a költészetével, nevének puszta említése, sorainak idézése is felborzolja az idegeimet. Az lehet mondani, hogy allergiás vagyok rá.

De elfeledkeztem az ígéretemről, hogy rövid leszek.

Amikor gyerekek voltunk, nem szerettem a nővéremet. Állandóan veszekedtünk, és nem bántuk, hogy elszakadunk egymástól, sőt örültünk neki. Oxfordban töltött utolsó éveimig nem is láttam viszont.

Az egyik évfolyamtársam huszonegyedik születésnapján rendezett partin találkoztunk. Ennek a fiúnak az apja mutatott be a titkárnőjének, egy Elizabeth Langham nevű lánynak. Együtt kezdtünk járni, és rövidesen viszonyunk lett.

Mondtam magának, hogy jól tudok hazudni, de most nem hazudok, amikor azt állítom, hogy fogalmam sem volt róla, kicsoda ő tulajdonképpen, és hogy már a parti előtt is találkoztunk. Kilenc év telt el, és közben megváltoztunk. De mikor feleségül kértem, kénytelen volt megmondani. Két hónapig a saját nővérem szeretője voltam.

Éveken át követte nyomon sorsom alakulását, főként irigységből, mert úgy érezte, igazságtalanul rendezték el sorsunkat. Egy Langham nevű emberrel Londonba szökött, az fizette a titkárnőképző tanfolyam költségeit. Állást vállalt a barátom apja mellett, amikor megtudta, hogy annak fia meg én együtt vagyunk Oxfordban. Azért ment el a partira, mert kíváncsi volt rám, és mert valami különös bosszú tervét forgatta a fejében. De aztán akarata ellenére változott a helyzet. Noha tudta, ki vagyok, belém szeretett. Hogy ez nem zavarta-e őt? Nem hiszem. Már jóval azelőtt túllépte a konvencionális erkölcs határait, s ezt a lépést csupán társadalmilag különösen merész és kihívó tettnek tartotta.

Elváltunk egymástól, ő Amerikába ment a munkaadójával, én Oxfordban maradtam. Nem akarok akkori érzéseimre kitérni. Maga érző ember, valószínűleg el tudja képzelni őket.

Röviddel azután, hogy megszereztem a diplomámat, megnősültem. Nem, nem szerelemből – soha senki másba nem voltam szerelmes, csak Elizabethbe –, hanem a biztonság, a normális élet kedvéért. Az anyagi támogatás, amelyben a nagybátyám részesített, huszonegy éves koromban megszűnt, és mivel tudtam, hogy a költészetből és a költészetről szóló írásaimból soha nem fogok megélni, megpályáztam a Királyi Iskola tanári állását.

Kockáztattam valamit azzal, hogy visszatértem Kingsmarkhamba? Elizabeth azt mondta, hogy gyűlöli ezt a várost. Azt hittem hát, hogy megtaláltam azt az egyetlen helyet a világon, amelyet a nővérem minden bizonnyal elkerül.

Az a minden-lében-kanál Lionel Marriott mondta meg nekem, hogy Elizabeth itt lakik. Féltem találkozni vele, de vágyódtam is rá, hogy viszontlássam. Találkoztunk. Bemutatott a férjének, egy milliomos fiának, aki Amerikában vakációzott, amikor Elizabeth ott dolgozott. A férfi meglepetésnek szánta neki a Manort, mert azt hitte, a felesége boldogan él majd gyermekkori otthona közelében.

Egy asztalnál ültünk, ő a férjével, én a feleségemmel. Társalogtunk. És amikor aztán alkalom adódott, négyszemközt is találkoztunk. És akkor, Mr. Wexford, másodszor is elkezdődött.

Szerelmünk Quentin Nightingale jóhiszemű közreműködése nélkül lehetetlen lett volna. Ha ő nem kedvel engem, Elizabeth

meg én aligha találkozhattunk volna, és mivel én nem bírtam volna elviselni, hogy a közelében és mégis tőle elválasztva éljek, állást kellett volna változtatnom és elköltöznöm. Most tiszta szívből kívánom: bárcsak ez történt volna.

A nők keményebbek, mint mi, nem olyan aggályoskodók, és kevesebb bennük a bűntudat. Feltételezem, hogy amikor férjhez ment hozzá, Elizabeth szerelmes volt Quentinbe. De amikor ismét beléptem az életébe, mindent félredobott, és a férjét eszközként használta fel. Az volt a célja, hogy megtartson a szeretőjének, és ugyanakkor a társadalmi pozícióját, a pénzét és jó hírét is megőrizze. Mindenből a legjavát akarta, és meg is kapta. Mégsincs értelme őt vádolni. Én éppen olyan bűnös voltam, mint ő. A különbség kettőnk között csak az volt, hogy nekem volt lelkiismeretem, neki meg nem.

Különböző szövevényes módokon dolgozta meg Quentint, s úgy tett, mintha June lett volna információinak a forrása: nehéz ember vagyok, kiegyensúlyozatlan. Szép lenne tőle, ha támogatna. Jellemző Quentinre, hogy erre felajánlott nekem egy szobát a Régi Házban kizárólag az én használatomra.

Úgy kellett intézni, hogy minden Manorba szóló meghívás Quentintől származzék, mert Elizabethnek és nekem azt a látszatot kellett keltenünk, mintha utálnánk egymást. Hogy miért? Mert szerinte ha mi a normális testvéri szeretet jeleit mutattuk volna is a nyilvánosság előtt, hamarosan elárultuk volna, hogy a testvérek között megengedett kapcsolatnál sokkal mélyebb érzések kötnek össze minket. De nem hiszem, *hogy* ez lett volna az igazi oka. Inkább azt hiszem, hogy önmagáért szerette az

intrikát, és a társaságban irántam tanúsított közönye külön megfűszerezte számára a szerelmünket.

Ha azt mondom, hogy Quentint is szerettem, nagyon álszentnek fog tartani? Vagy tapasztalatai megtanították már arra, hogy gyakran azokat szeretjük a legjobban, akiket megcsaltunk és becsaptunk? Mert azért, hogy megakadályozzuk árulásunk leleplezését, megtanuljuk, hogyan védjük meg őket egyéb ártalmaktól csakúgy, mint ettől. És azok a kedves szavak, amelyeket kezdetben azért mondunk, hogy elvakítsuk őket, megszokottakká és végül őszintékké válnak. Igen, Mr. Wexford, szerettem Quentint, és Elizabeth, aki minden barátságomat ellenezte, nehogy bárkivel is bizalmas kapcsolatba kerüljek, ezt az egyet engedélyezte, soha meg nem értve hogy az egész emberiségből ő az, akinek a legjobban szerettem volna meggyónni, és az egyetlen, akinek a megbocsátását nagyra értékeltem volna.

Most rátérek Twoheyre.

Figyelte Elizabeth látogatásait a Régi Házban, és egy napon meglátott bennünket, amint lementünk a lépcsőn az almaraktárba, és megcsókoltam Elizabetht. Nem testvéri csók volt, és Twohey az ablakon át lefényképezett bennünket. Zsarolt, és én fizettem. Amikor engem teljesen kizsarolt, Elizabeth kezdte eladni az ékszereit, és másolatokat csináltatott róluk.

Ugye, még nem találta meg Twoheyt? Engedje meg, hogy segítsek. Azon kívül, hogy annyi szenvedéstől szeretném megkímélni Georginát, amennyitől csak képes vagyok, egyetlen kívánságom maradt csupán: hogy ugyanolyan szerencsétlennek lássam Twohetyt, amilyenné ő Elizabetht és engem tett. A címét

megtalálja Elizabeth hálószobájában a varrónő számláin. Tanya Tye a neve (valószínűleg az álneve) annak a nőnek, akivel a Burtoni Street-i üzlet feletti luxuslakásban él. Minden nagyon ügyesen és egyszerűen történt. Valahányszor Twoheynek pénzre volt szüksége, Tanya Tye küldött egy számlát, amelyikhez egy nullát téve jött ki az az összeg, amelyet fizetni kellett. Például: ha a számla százötven fontról szólt, Elizabethnek ezerötszázat kellett fizetnie. A pénzt barna csomagocskákban küldte el. Az utolsót Katje aznap vitte el a postára, amelynek estéjén Elizabeth meghalt. Hogy értesítse a pénz megérkezéséről, Twohey elismervényt küldött róla.

Jó vadászatot, Mr. Wexford.

Azt hiszem, Marriott részletesen felvilágosította életvitelemről. Bizonyára (tudja, hogy mindig együtt nyaraltam Nightingale-ékkel, és hogy két évvel ezelőtt Quentin betegsége miatt kettesben mentem el Elizabethszel. Marriott azt mondta, hogy betegnek és megviseltnek látszottunk, amikor hazatértünk Dubrovnikből, de az az eszébe sem jutott, hogy a szívünk fáj, nem azért, mert állandóan veszekedtünk, hanem mert nagyon boldogok voltunk.

Azt akartam, hogy hagyja el Quentint, és menjünk el együtt valahová. Nem volt hajlandó, ha évekkel azelőtt összeköltözünk, senki sem sejtette volna, hogy testvérek vagyunk. Most már mindenki tudta, és óriási botrány lett volna belőle. Ezt mondja. De én jól ismertem őt, *soror mea sponsor*. Tudtam, hogy a pénz és a társadalmi pozíció éppen olyan fontos számára, mint én. Megszokta a kettős életet, és eltekintve a Twohey iránti rettegéstől, azt hiszem, általában boldog is volt.

De be kell fejeznem. Harminchat éves voltam, egész életemben keményen dolgoztam, de nem volt semmim. Minden fáradságom gyümölcse egy belvárosi varrónő szeretőjének fényűző életét biztosította csupán: nem volt már feleségem, nem volt gyermekem, nem voltak barátaim, és kis lakásban laktam. Igaz, Elizabeth az enyém volt, de vajon meddig? Tudtam, hogy eljön majd az idő, amikor az öregedéstől lehiggadva feláldoz engem a másik, a biztonságosabb élet kedvéért.

Teljes szakításra szántam el magam, és visszautasítottam Quentin minden meghívását a Manorba. Azt hittem, képes leszek dolgozni. Ehelyett estéről estére az ágyamon hevertem, töprengtem, és nem csináltam semmit. Néha az öngyilkosság gondolatával foglalkoztam. A lélek sötét éjszakája volt ez, hasonlatos Wordsworth letöréséhez, amikor el kellett hagynia Franciaországot és Annette-t.

Nem kívántam többé Elizabetht. Ha hiányzott valamelyikük, az Quentin volt. Végül elmentem a Manorba, és megmondtam nekik, hogy nem megyek velük Rómába. Elizabethre néztem, és – nem éreztem semmit. Érthetetlen volt számomra, hogy életem javát arra pazaroltam, hogy őt szerettem.

Spanyolországba mentem. Nem Madrid és a Sierrák romantikus, varázslatos Spanyolországába, hanem arra az angol külvárosi jellegű helyre, amit mi, angolok csináltunk Costa Bravából. Egy iskolai kiránduló csoportot kísértem el. Azt hiszem, elhitettem magammal, hogy a düh, a kétségbeesés és a rémes unalom is jobb lesz annál, mintha egyáltalán semmit sem éreznék.

Georgina ugyanabban a szállodában lakott, amelyikben én. Mr. Wexford, én nem vagyok már vonzó férfi, a koromnál jóval

idősebbnek látszom. Társalogni sem tudok, hiszen már kibeszéltem a telkemet a nővéremnek. Régen elmúlt már az az idő, amikor fiatal lányokat szórakoztatni tudtam. Inkább egy trappista szerzetes cellájában volna a helyem, mint hölgyek szalonjában. De Georgina belém szeretett, szegényke. Abban a rémes szállodában Georgina szerelme kellemes változatosság volt.

Valaha mindenem volt, tehetséges voltam, és mindent eltékozoltam. Neki soha nem volt semmije. Ahogy elmondta, szegény, sokgyermekes család legfiatalabb tagjaként soha nem volt semmije, amit kizárólag a sajátjának érezhetett volna. Soha férfi komolyan nem érdeklődött iránta, és csak néhányszor hívták randevúra. Csúnya volt, félszeg és unalmas.

Szerencsétlen, csúnya teremtés volt, de az enyém…

Összeházasodtunk. Elvittem Georginát a Manorba, és láttam a csalódást Quentin szemében. Elizabeth nem érzett csalódást. Diadalmasan ragyogott fehér bársony ruhájában és hamis ékszereivel. Ránéztem, és utána ránéztem szegény Georginára, és rájöttem, hogy ismét beleszerettem a nővérembe. Úristen, mit tettem…

És elkezdődött harmadszor is, ezúttal utoljára.

Le akartam telepedni. Gyerekeket akartam. Ha nem is hatot, de egyet-kettőt. De nem hallgattam sem az isten szigorú hangjára, sem feleségem zsörtölődésére, aki azt kívánta, hogy teljesen az övé legyeik, kárpótoljam a hosszú magányosságért, hogy igazi férje legyek, aki dédelgeti. A nővéremre hallgattam.

Most eljutunk Elizabeth halálának a napjához.

Nem, maga persze nem hitte el, amikor azt mondtam, hogy azon az estén az iskolai könyvtárba mentem valami anyagért a munkámhoz. Csak egy olyan ártatlan és az irodalom iránt teljesen érzéketlen valaki hihette el, mint Georgina. Az iskola könyvtárában csak az én Wordsworthról írt munkáim vannak, eltekintve a Selincourt és Darbyshire-féle gyűjteményes kiadástól, de az megvan az én könyvtáramban is. Elizabethszel volt találkozóm az erdőben.

A délutánt együtt töltöttük, de az nekünk nem volt elég. Rövidesen vége az iskolai szünetnek, és akkor … A heti bridzspartik? Az irodalmi társalgások Quentinnel és harmadiknak a hallgató Elizabethszel? Rettenetesen vágyódtunk egymás után. Megbeszéltük, hogy este tizenegykor találkozunk az erdőben.

Azt mondtam, hogy Georgina elhitte az ürügyemet, de ha elhitte volna, Elizabeth még ma is élne. Georgina kételkedni kezdett bennem, és egy olyan birtokolni vágyó nőt, amilyen ő, a kételkedés cselekvésre késztet.

Elmentünk a Manorba, és bridzseltünk. Mielőtt eljöttünk volna, Elizabeth adott Georginának egy selyemsálat. Gyakran adta neki a levetett holmijait. Azt hiszem, mulattatta a dolog, mert tudta: Georginának nem fognak olyan jól állni ezek a holmik, mint neki, én meg észre veszem, és igazságtalan összehasonlításokat teszek.

Hazavittem Georginát, és ismét elmentem, hogy Elizabethszel találkozzam. Tizenegy előtt ért az erdei tisztásra. Leültünk egy fatörzsre, cigarettáztunk, beszélgettünk. Elizabeth magával

hozott egy elemlámpát a szerszámkamrából, mert a hold elbújt és sötét volt.

Körülbelül húsz perc múlva azt mondta, hogy menjünk. Idegesítette Georgina enyhe kitörése a bridzsparti után, és azt mondta, ha túl sokáig maradunk, kihívjuk magunk ellen a gondviselést.

Az ilyen találkozásaink után rendszerint a kocsim mellett szoktam megvárni, amíg átmegy az úton, és a Manor biztonságos területére jut. Egymást átkarolva sétáltunk az autóig. Útközben megpillantottuk egy másik autó reflektorait, amelyek az erdő szélét pásztázták, de a kocsi továbbment, mi meg elfeledkeztünk róla.

A kocsimhoz érve Elizabeth észrevette, hogy az erdőben felejtette az elemlámpát, és kijelentette, hogy vissza kell érte mennie, nehogy valaki megtalálja, és rájöjjön, hogy ő ott járt. El akartam kíséri, de ő azt mondta, hogy egyedül is biztonságban van. Végtére is mi történhetik vele? Csakugyan, mi?

Megöleltem és megcsókoltam, pontosan úgy, mint azon a napon, amikor Twohey meglátott minket az ablakon át. Aztán hazahajtottam. Georgina nem volt otthon, és a kocsija sem volt ott. Éjfélkor ért haza, vékony blúzában dideregve – mert a pulóverét elégette Palmer tüzén –, és egy újságpapírba csomagolt véres elemlámpát tartott a kezében.

Georgina követett engem, Mr. Wexford, és látta, mikor Elizabetht megcsókoltam. Megvárta, míg Elizabeth visszamegy a fatörzshöz a lámpáért. Ami ezután történt, azt csak Georgina elbeszéléséből tudom. Annyira megdöbbentette, amit látott, annyira megrémült, hogy elvesztette lelki egyensúlyát, ahogy a

jogászok mondják. Próbálta ezt kifejteni Elizabethnek, de olyan összefüggéstelenül, olyan hisztériásan, hogy Elizabeth kinevette. „Mit gondol, Georgina, mit tehet ellene?" – kérdezte tőle. A dolgok természeténél fogva nem fog örökké tartani a viszonyunk. Georgina csak várjon nyugodtan, és én majd egy szép napon visszatérek hozzá. Csak nem kockáztatja a botrányt, amit az okozna, ha jeleneteket csinálna, vagy elmondaná valakinek a dolgot?

Elizabeth lehajolt, hogy felvegye az elemlámpát, amelyről azt hitte, hogy a fatörzs mögé esett. De nem volt ott. Georgina tartotta a kezében, és amikor Elizabeth hátat fordított neki, felemelte és lecsapott vele a nővéremre. És újra meg újra lecsapott, amíg Elizíabeth meg nem halt.

A sálat Georgina viselte. Levette, és megtörölte benne a kezét. Aztán átment az úton, a sálat bedugta egy fa odújába, a pulóvert meg elégette Palmer tüzén.

Azt hiszem, ez minden. Amikor Georgina hazajött és elmondta, mit tett, mindent bevallottam neki. A zsarolást meg az ékszereket is.

Tudom, mit akarna kérdezni most tőlem. Mint a nővérem szeretője és legjobb barátja, miért nem jelentettem fel azonnal a feleségemet? És bizonyára a választ is kitalálja: féltem, hogy a viszonyom a nyilvánosság tudomására jut. De nem egészen így volt. Majdnem megbénultam az irtózattól és a fájdalomtól, de még akkor is menteni akartam az életemet. Most, gondoltam, hogy Elizabeth nincs többé, talán megnyugodhatok, békében élhetek, boldog lehetek, nem kell többé hazudnom.

Furcsa teremtmény az ember, Mr. Wexford. Olyan magasra emelkedett állattársai fölé, hogy Darwin elméletét fantasztikusnak, szörnyű rágalomnak tartja. És mégis osztozik az állatok legerősebb ösztönében: az önfenntartásában. Az egész világ romokban heverhet körülötte, és mégis keres magának egy sarkot, ahová elrejtőzik, és belekapaszkodik a reménybe, hogy bármi is történt, még nincs késő a megmenekülésre.

Abban a pillanatban gyűlöltem Georginát. Halálra tudtam volna verni. De úgy éreztem, hogy ami történt, az az én hibám. Én okoztam. Akkor, amikor sok évvel ezelőtt elmentem arra a partira. Ezért ahelyett, hogy bántalmaztam volna Georginát, megöleltem, és éreztem a haján Elizabeth vérének a szagát, láttam nyomait a körme alatt.

Magam mostam meg az elemlámpát, és dobtam el a nedves elemeket. Fürdőt készítettem Georginának, és mondtam neki, hogy mosson hajat is. A blúzt meg a szoknyát, amelyet viselt, elégettem a konyhában.

Nem gondoltam, hogy gyanúsíthatja Georginát, hiszen nem volt nyilvánvaló indítéka, és ezért tört ki rajtam a hisztéria, amikor maga megjelent a végrendelet hírével. Hogy téves indíték alapján tartóztassák le és ítéljék el a feleségemet? Ez lett volna a sors végső iróniája.

Georgina nagyon ideges volt, és rosszul állta a maga támadásait. Amikor kettesben maradtunk, elmondta, hogy vallomást akar tenni, mert maga és minden becsületesen gondolkodó ember nyilván meg fogja érteni őt. Nem engedtem. Még mindig azt hittem, hogy van esélyünk. Aztán maga a *Lará*-t

idézte, és én elkezdtem jegyzeteket készíteni ehhez a vallomáshoz.

Most már túl vagyunk mindenen.

Tudom, hogy gyengéd lesz Georginához, és azt is tudom, hogy a tárgyalása alatt az egész ország minden újságolvasója az ő pártján lesz, csakúgy, mint az esküdtszék és a bíróság, Két-három évre börtönbe csukják, aztán egyszer majd újra férjhez megy, és olyan normális, nyugodt életet fog élni, amilyen után vágyódik. June már régen újra férjhez ment. Quentin rövidesen elveszi a kis holland lányt, aki Myfleet úrnője lesz, és ha az asszony majd hűtlen lesz hozzá, az csak a dolgok természetes rendje lesz, és az én jóságos sógoromnak talán nem okoz majd túl nagy fájdalmat. Elizabeth győzedelmesen, szerelme csúcspontján halt meg, és éppen időben, hogy ne kelljen megélnie a keserves öregséget.

Valóban elmondhatnánk Wilde-dal: „A jók elnyerték jutalmukat és a gonoszok a büntetésüket, mert ez a regény értelme." Talán az életben is így kell lennie. Más szavakkal: eljutottam életem sivatagába. Nem tudom, mit fogok majd csinálni, de nem tartom valószínűnek, hogy a tárgyalás után lesz olyan hatóság, amely hajlandó volna alkalmazni engem egy tantestületben.

Nem is nagyon érdekel. Azt hiszem, különösebb szenvedés nélkül átvészelem majd a botrányt, és ha az emberek kiközösítenek, emberek nélkül is megleszek. Az egyetlent, aki nélkül nem tudok meglenni, úgysem látom többé, és ez az, ami elviselhetetlen, és mégis el kell viselnem. Soha többé nem csókolhatom meg a sötét erdőben vagy a Régi Ház árnyai közt, nem látom többé fehér bársonyruhájában, és nem hallom, amikor

csodálattal ejtik ki a nevét. Ő halott, és a halála jelenti az én végső és helyrehozhatatlan megnyomorodásomat.

A felügyelője nemrég megkérdezte, hogy mit akarok, és azóta nem történt semmi, ami válaszom megmásítására késztetne. Meg akarok halni.